ÜÇGENDEKİ TEZGÂH

AHMET CEM ERSEVER

Eserin Adı : Üçgendeki Tezgâh

Yazarı: Ahmet Cem Ersever

Sertifika No: 16979

ISBN: 978-605-7586-22-3

Bu kitabın yayın hakları Elif Kitabevi Milenyum Yayıncılık Ltd. Şti.'ne aittir.. Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Sorumlusu
Burak Türkmenoğlu

Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan
İç Tasarım: Adem Şenel

Baskı-Cilt: Usta Ofset Ambalaj ve Matbaacılık
Maltepe mah. Davutpaşa cad. Güven İş Merkezi no 83
B Blok 2 Maltepe - Zeytinburnu
Matbaa Sertifika No: 47612

Milenyum Yayınları,
Elif Kitabevi Milenyum Yayıncılık Ltd. Şti.'nin tescilli kuruluşudur.

Milenyum Yayınları
Sahaflar Çarşısı Nu: 4 Beyazıt - İstanbul
Tel: 0 212 522 20 96

ÜÇGENDEKİ TEZGÂH

AHMET CEM ERSEVER

milenyum yayınları

İçindekiler

Ahmet Cem Ersever 7
Sunuş 9
Önsöz 13
Giriş 15

Birinci Bölüm 61
PKK IV. Kongresi 63
a. PKK-Saddam Hüseyin İttifakı 69
b. İki Kongre Arası Dönemin Faturası 77
c. PKK ve Geçici Köy Koruculuğu 80
PKK IV. Kongre Sonrası Gelişmeler 88
Cahit Şener'in Mustafa Karasu'ya Yazdığı Mektup 93
PKK Kongre Kararları 102

İkinci Bölüm 105
Körfez Krizi'nin Kürt Sorununa Etkileri
(Kuzey Irak'ta Kürt Ayaklanması ve Liderliği) 107
a. Ayaklanma Esnasında PKK Vurgunu 110
b. Vurgun Sonrası Faaliyetler 115
PKK'nın Yeni Dönem Taktikleri 120
a. 1991 Türkiye Genel Seçimlerinde PKK'nın Uyguladığı Taktik 123
Apo'nun, Terörü Türkiye'nin Batısına Yayma Teorisi 128

Üçüncü Bölüm 159
PKK'nın 1992 Yılı Hedefleri 161
a. Karakol Baskınları ve Güdülen Amaç 169
1992 Yılı Ağustos Olayları 175

Botan-Behdinan Bölgesi'nin Yeniden Hedeflenmesi 184
Kuzey Irak Harekatı (Ekim 1992) 187
APO-Talabani İkilisi'nin Üçgendeki Son Tezgâhı
"APO'nun Silah Bırakması" (!) 196

Dördüncü Bölüm 205
PKK Terörü'ne Karşı Tedbirler (Taslak) 209

Beşinci Bölüm 229
Abdullah Öcalan'dan İnciler 231

Ahmet Cem Ersever

Ahmet Cem Ersever, 1950 yılında Erzurum'da, Üsteğmen İzzet Ersever'in oğlu olarak dünyaya geldi. Subay olan babasının görevi dolayısıyla çok yer dolaşan Ahmet Cem Ersever, ilk ve orta öğrenimini yurdun çeşitli bölgelerinde sürdürdükten sonra, 1967 yılında Ankara TED Koleji'nden mezun oldu. Orta öğretimden sonra Kara Harp Okulu'na giren Ersever, 1972 yılında mezun olarak, Teğmen rütbesiyle Türk Silahlı Kuvvetleri saflarına katıldı. 1973 yılında Piyade Okulu'nu, 1974 yılında da Jandarma Subay Okulu'nu bitirdi. 11 Aralık 1979'da Jandarma Genel Komutanlığı tarafından İçel, Hatay, Gaziantep, Mardin, Urfa, Edirne, Kırklareli ve İzmir illerinde kaçakçılık olaylarını soruşturmakla görevlendirildi.

Henüz yüzbaşı rütbesindeydi. 12 Eylül sonrasında Güneydoğu'da yaşanan terör olaylarına karşı mücadele etmek amacı ile istihbarat toplamak ve toplanan istihbarat ile operasyonlar düzenlemek amacıyla Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele (JİTEM) adı altında faaliyet gösteren merkezi bir örgütlenmenin fikir babalığını yaptı ve doğrudan Jandarma Genel Komutanlığı'na bağlı olarak çalışacak olan JİTEM'de aktif görev aldı.

Ersever, önceleri normal bir jandarma subayı olarak görev yapmış, sonraları çok önemli yetkilerle donatılarak tüm kuruluşlarla irtibat kurmak ve yöredeki gayri kanuni grupları

takip etmek üzere görevlendirilmişti. Görevleri sınır ötesine de taşmış, IKDP lideri Barzani ve KYB lideri Talabani'yi kontrol altına alarak Ankara'yla mecburi ilişki kurmalarında etkili rol almıştır.

Başta Irak istihbarat servisi olmak üzere bölgedeki diğer servislerle de kontrespiyonaj anlamında irtibat içinde olmuştur. Bu ilişkinin bölgede görev yaptığı 1976 yıllarından itibaren başladığı tahmin ediliyor. Bütün bu istihbarat ve irtibat faaliyetlerinin PKK ile mücadele ve Kuzey Irak için Türk görüşünü Türk politikasını temellendirmek amacıyla yapıldığı kesindir.

Cem Ersever ve arkadaşları, Güneydoğu ve Kuzey Irak gibi can pazarı haline gelmiş bu bölgede, başta İngiltere, Amerika ve Almanya olmak üzere neredeyse dünyanın en gelişmiş gizli operasyonel servisleriyle boğuşarak verdikleri mücadeleye, Ankara'nın yeterli desteği vermediği kanaatindeydi.

Cem Ersever, Jandarma Genel Komutanı Org. Eşref Bitlis'in kuşkulu bir uçak kazasında şehit olmasından bir ay kadar sonra 17 Mart 1993'te 30 arkadaşı ile birlikte görevinden istifa etmiş, istifa mektubunda da "Güneydoğu'da Devlet güçleri içerisinde oluşturulan bir çete, cereyan eden hadiselerin gerçek boyutlarının Türk Milleti tarafından görülmesini engellemektedir," demişti. Yaşanan gerçekleri ve PKK ile mücadelenin eksikliklerini kamuoyuna duyurmaya çalışacağını açıklayan Cem Ersever, bütün bilgi ve birikimlerini, *Ahmet Aydın* takma adıyla yazmış olduğu *Üçgendeki Tezgah* ve *Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan* isimli iki ayrı kitapta toplamıştır.

Milletin bekası ve birliği için herkese örnek gösterilebilecek nitelikte varlığını ortaya koyabilecek feragat ve fedakarlık sahibi olan Ahmet Cem Ersever, 4 Kasım 1993 tarihinde esrarengiz bir şekilde şehit edildi.

Haziran - 2007

Sunuş

Ahmet Cem Ersever'in kaleminden çıkan *Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan* ve *Üçgendeki Tezgâh* isimli kitaplar birbirinin devamı mahiyetinde olup, kendi alanında klasikleşmiş temel kaynaklardandır.

Ersever, tarihi misyonu tartışmasız çok büyük bir okuldan, "Harp Okulu"ndan aldığı eğitimin yanında köklü bir aile yapısına da sahiptir.

Düşünce ufku son derece geniş, Türkçe'yi birkaç lehçede rahat kullanabilme yeteneği yanında İngilizce, Arapça ve iki ayrı lehçede de Kürtçe'yi konuşabilen nitelikli bir subaydı.

Yazarımız çok yetenekli bir asker istihbaratçı, bölücü eşkıyaya karşı koymada kendini geliştirmiş bir uzman savaşçıdır. Ama bize göre onun asıl önemli özelliği; tarihi perspektif içinde sevk, idare ve yönetimde analiz ve çözümlemeleridir. Herkesin bildiği gibi bu son özelliği onu hâlâ adı konulamayan güçler tarafından şehit edilmesine sebep olmuştur.

Bölgede (Güneydoğu Anadolu ve Kuzey Irak) ana problem olarak gözüken PKK konusu etrafında, tarihi, sosyal ve ekonomik analizlerle başlayan birinci kitabı *Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan*'ın ilerleyen sayfalarında Güneydoğu'da aslında neler olduğunu büyük bir şaşkınlıkla öğreniyoruz.

A. Cem Ersever, ikinci kitabı olan *Üçgendeki Tezgâh*'ta ise iyice şekillenen tespitlerin yanında, çok önemli belgeleri de konuşturarak kesin hükümlere varıyor.

Tarihin hiçbir döneminde herhangi bir Türkmen cemaati ve oymağından farklı özellik göstermemiş olan Kürtler veya Kürt toplumu, sözde solcu entelektüel, sözde devrimciler tarafından deforme edilerek içerisinden PKK gibi sapık bir Drakula çetesi çıkartıldı.

Yazarımızın bu hususta tespitleri çok önemlidir:

"Türkiye'de kendilerini 'Devrimci Demokrat' olarak tanıtan kesimler PKK ile bir şekilde flört içindedirler. Türkiye şartlarında ortak hedefe yönelik olarak, Türk ile Kürt örgütleri arasında yapılacak ittifaklar Türk Devletine karşı savaşla büyük önem taşımaktadır. PKK'ya göre böyle bir ittifak için geçmişte ortaya çıkmış olan sert tavırlar engel teşkil etmemektedir."

"Marksizm-Leninizm gibi çağdışı ve ilkel paravanların arkasındaki sözde aydın ve sözde liderlerle, İngiliz çıkarlarına kaça satıldığı belli olmayan haysiyetsiz demokrat bozuntuları. ....Çağdaş Lawrence'lar toplumumuzu kamplara bölmüş durumdadır. Otonomi yanlıları bir tarafa, federasyon yanlıları bir tarafa, sözde bağımsızlıkçılar bir tarafa çekip durmaktadırlar. Sorunumuz, iste bu işportacı mahluklar ve onların azgın patronlarıdır."

Ahmet Cem Ersever ele geçirdiği bir belgede, bölücü başının Türkiye'deki solculara enteresan bir sitemini nakleder. Bölücü başı solculara seslenerek diyor ki:

"Türkiye'de devrimcilikten bahsetmeyin. 20 yıldır organize olamadılar, hâlâ bize eklemlenemediler. Böyle devrimcilik böyle solculuk mu olur? Devrim uğruna ben mi kalkıp bunların başlarına geçeyim yani?"

Yazarımız, bu iki eserde, 1972'den 1992'ye kadar geçen 20 yıllık zaman içerisinde PKK'yı meydana getiren zemini, kuruluş sürecini ve bütün icraatları ile ilgili olarak sunduğu belgeler ışığında, güneydoğu ve Kuzey Irak'ta cereyan eden olayların iç yüzünü çok net olarak teorisiyle pratiğiyle ortaya koymuştur.

Ersever'in Kuzey Irak için yirmi yıl önce söyledikleri bugün içinde geçerli:

"Celal Talabani, *Irak Millî Türkmen Partisi*'nin Kuzey Irak'ta Türkmen haklarını korumaya yönelik faaliyetlerini engelleyebilmek için elinden geleni yaptığı hatta, Demirci soyadını kullanan ve Snober olarak bilinen Necmettin Kakaf'a *Türkmen Kardeşlik Partisi* adı altında kukla bir parti kurdurduğu için Türkiye dostu oluyordu. Hem de Erbil ve Şaklawa sokaklarına 'Kerkük Kürdistan'ın kalbidir' sloganını yazdırarak!

Türkiye'deki yöneticiler, Kuzey Irak'ta yaşayan aşiretler ve siyasi cambazlar hakkında bilgi sahibi olmadıkları ve hâlâ bir Ortadoğu politikası geliştiremedikleri için Musul Vilayeti Konseyi'ne 'hini hacette lazım olur' düşüncesiyle bile olsun sahip çıkmadılar."

Saddam'ın meşhur Kürt katliamı *Halepçe Olayı* sırasında PKK içindeki Apo muhaliflerinin 'Vejin'in 17 sayfalık bildirisinde şu çarpıcı ifade yer almıştır:

....Halkımız, kadın-çocuk Saddam'ın faşist güçleriyle çarpışırken ve onları adım adım ülkeden kovarken, Apo'nun merkez yürütmesi Irak Muhaberatının "Saddam'ın istihbarat örgütü" konuğu oluyordu...

Ahmet Cem Ersever'in bu iki eserini okuduktan sonra artık biz biliyoruz ki; PKK, Kürt halkının istekleri doğrultusunda organize olmuş bir örgüt değildir. PKK, Kürtlere

rağmen icat edilmiş bir katiller çetesidir. Buradan hareketle rahatlıkla denebilir ki Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Kürt sorunu yoktur. Birileri sorun adı altında Türkiye Cumhuriyeti'ni zorlamakta ve kendilerine çıkar temin etmektedirler

Bütün bu çalışmaları yapan Ahmet Cem Ersever kendi fikir yapısını şöyle tarif ediyor:

"Çok samimi olarak şu noktaya temas etmek istiyorum; benim milliyetçiliğim, kültür milliyetçiliğidir. Milliyetçiliğimin temelinde dilde, fikirde, işte birlik vardır. Kültür milliyetçiliği esastır. Anadolu kültürüne herkes uymak zorundadır. Çünkü bu kültür beş bin yıllık *Turan* kültürüdür. Laz'ı, Çerkez'i, Tatar'ı, Azerî'si, Kürt'ü, Türkmen'i bu kültürün içindedir. Efendim, mozaikmiş. Bir bilge politikacının dediği gibi 'Ne mozağı ulan!' İşte mozaiğin Kürt taşı gidiyor. Hainin biri çıkıyor bu taşı oynatıyor. Biraz haysiyetli olmak lazım."

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz, Ahmet Cem Ersever'in bu eserleri herhangi bir çalışma, hatırat ya da mesleki raporlar değil, Türk siyasi ve yönetim tarihine düşülmüş tarihi bir nottur. Bu Kahraman Şehidimizden bize intikal eden evrensel bir özdeyişle yazımızı bitirelim:

"Terör odaklarını kontrol eden, dünyayı kontrol eder."

Haziran - 2007
Necati GÜLTEPE

Önsöz

Üçgendeki Tezgâh'ın ilk baskısı 5.000 adet basıldı ve iki ay gibi kısa bir sürede tükendi. Kitabın hazırlanışından ikinci baskıya kadar geçen sürede Apo şarlatanı ve işportacı Celal Talabani'nin ateşkes soytarılığı ile ilgili olarak meydana gelen gelişmeler, bu konulardaki yaklaşımımızın doğru olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Özetleyecek olursak:

1. T.C. kendi kendine, olmayan bir Kürt sorununu dert edinmektedir.

2. Halen PKK ile mücadeleye ilişkin bir strateji oluşturamamıştır.

3. T.C.'yi yönetenler, Celal Talabani'nin tezgâhladığı ateşkes soytarılığından medet ummaktadırlar ve bu sayede Apo i.. artık devlet yöneticileri tarafından Abdullah Öcalan olarak telaffuz edilmektedir.

4. 1993 yılı itibariyle Türkiye'de bir Kürt siyasi cephesi oluşturulmaya başlanmıştır. Terörle mücadelede başarılı olduklarını iddia edenler uykularına devam ede dursunlar bakalım... Bir gün Kemal Burkay uçağa atlayıp Ankara'ya indiğinde ve bu siyasi cephenin başına geçtiğinde belki uyanıverirler.

5. T.C. yöneticileri Kuzey Irak'lı Kürtlerin simsarı ve bizim işportacı olarak nitelediğimiz Celal Talabani'yi neredeyse resmi temsilci ilan edecekler.

Yöneticiler;

Lütfen Kuzey Irak'a yani Kürdistan Özerk Bölgesi denen yere 2-3 tane (tabii varsa) iş bilen adam göndererek Kürt halkının Celal Talabani'yi isteyip istemediğini öğreniverin.

6. Talabani'nin şerrinden kurtulmak için; Kuzey Iraklı Kürt partileri, önce Yekgırtın (Kürdistan Birlik Partisi) adı altında birleştiler ve şimdi de bu partiler, Mesut Barzani'nin IKDP'si ile birleşme çabaları içindeler. Nisan 1993'teki Kürt hükümeti değişikliğiyle Celal Talabani, Başbakan Fuat Masum'u görevden aldı ve yerine T.C.'nin Kuzey Irak harekâtı sırasında Hakurk cephesinde PKK ile anlaşan Peşmerge komutanı Kösrat'ı Başbakan yaptı. Bu T.C.'ye bir şey ifade ediyor mu?

7. Bütün bu gelişmeler olurken, T.C. Kuzey Irak'taki Türkmenlerin ezilmesine daha ne kadar göz yumacaktır? *Irak Milli Türkmen Partisi*, Mayıs 1993'te *Irak Muhalefet Cephesi*'nden çekildiğini açıkladı. Kerkük, Irak ordusu ve Peşmergelerin kuşatması altındadır. Çıkacak bir çatışmada yüzbinlerce Türkmen ölecektir.

8. Bu arada; Kürt liderlerini kabul eden T.C.'nin Celal Talabani, Mesut Barzani veya Sami Abdurrahman'a "Git, yanına Irak Milli Türkmen Partisi Genel Başkanı Dr. Muzaffer Aslan'ı da al öyle gel" diyeceğini hiç sanmıyoruz. Çünkü, o zaman sefalet içindeki Irak Türkmenleri güç ve prestij kazanacaktır.

9. Sonuç olarak; PKK konusunda bu kafada devam edilirse, "Allah, encamımızı hayreylesin" demekten başka bir söz kalmamıştır.

Mayıs 1993

Giriş

Ortadoğu'nun Kont Drakula'sı Apo'nun yönetimindeki PKK isimli kukla cinayet şebekesini anlatan *Kürtler, PKK ve A. Öcalan* isimli kitabımız yoğun bir ilgi gördü ve bir yıl içinde dört baskı yaptı.

Bu sıcak ilginin yanında *Yeni Ülke Gazetesi*'nin iltifatlarına da mazhar olabildik(!).

8-14 Kasım 1992 tarihli adı geçen gazete, eseri "MİT'in Kültür Hizmeti" başlığıyla tanıtıyor ve kitaptan pasajlar alarak okuyucuya yorumlar getiriyor:

"Kitapta özetlenen Kürt tarihi bir yana PKK'nın ayrıntılı olarak incelenmesi, kitabın PKK uzmanı veya uzmanları tarafından yazıldığını ortaya koyuyor" diyen *Yeni Ülke*, ithaf edilenleri de "ilginç" bulmuş ve "Güneydoğu'da şehit düşen, asker ve polislere ithaf edilen kitapta..." diyerek eser ile güvenlik kuvvetleri arasında bağlantı kurmaya çalışmış.

Baylar! sizlere birkaç sözüm olacak;

1. İthaf kısmının; "Bu kitap, Türkiye Cumhuriyeti'nin birliği için Türk ile Kürt kardeşliği uğrunda her türlü ihanete karşı dövüşerek şehit düşen tüm asker, polis ve hainlerce katledilen masum sivillere ithaf edilmiştir." olduğunu tam olarak yazmayı unutmuş olacaksınız.

2. Milliyetçi Çalışma Partisi Trabzon Milletvekili Koray Aydın'ın 10 Şubat 1992 tarihinde TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda yaptığı konuşma, anladığımız kadarıyla kitabın Ocak 1992 birinci baskısından alınmıştır. İsteyen herkes eserden alıntılar yapabilir. Kitabın Mayıs 1992 tarihini taşıyan son söz bölümü bütün baskılarda kullanılmıştır. Şimdi merakınız zail oldu mu?

Bu konuda fanteziler üretmekten vazgeçin.

3. Biz, kitabımızda korku filmi falan anlatmadık. Senaryosunu emperyalizmin yazdığı, g... z...lı Abdullah Öcalan'ın başrolü oynadığı, figüranlığını yönetim hataları ve yasadışı örgütlerin baskıları altında ne yapacağını şaşırıp ezilen Türk ile Kürt insanının yaptığı, 9 yıldır PKK adı altında, Kürt Ulusal Hareketi ismiyle de 65 yıldır oynanan "tiraji-komik" bir filmi daha iyi anlamaları için kamuoyuna yardımcı olduk.

4. "Anlaşılan MİT kültür hizmetlerine bundan sonra da devam edecek" diyorsunuz.

Nerede o günler?

Başlangıçtan bugüne kadar MİT bu tür çalışma ile kamuoyunu aydınlatsaydı Türkiye'de bölücü masallarını kimse dinlemez, bunca insan ölmez, T.C. bütçesinin çok önemli bir bölümü PKK terörü ile mücadeleye ayrılmaz, yatırımlar gecikmezdi.

5. "Sayfa 132'de ise Öcalan'ın halkı topyekûn savaşa çağıran sözlerinden duyulan korku, histerik çığlıklara dönüşüyor." buyurmuşsunuz.

G... z...lı Abdullah Öcalan hangi halkı hangi savaşa çağırıyormuş?

Üslubunuza dikkat ediniz! Biz, o kitabı milli birlik ve beraberliğe her türlü küfrün edildiği, alkışlandığı bir ortamda hiç kimseden korkmadan yazdık, basmaya ve dağıtmaya

korktular! Yılmadık inatla direndik. Korkak olan ve ağzından kan damlayarak histerik çığlıkları atanların kimler olduğunu insanlarımız artık iyice anlamış durumdadır.

Savaşa davet ediyormuş!

Ne savaşı?

Irza geçme becerisi çok gelişmiş Abdullah Öcalan isimli bu sefil ve alçak yaratık savaşa davet ediyorum diye; Pazarcıklı (Evin) Kod, Ankaralı (Zehra) Kod, Tuncelili (Delal) Kod, Lübnan Kültlerinden (Roza) Kod, Suriyeli (Canda) Kod, yine Lübnanlı (Adife-Saadet) Kod bayanlara ve PKK Merkez Komite Üyesi (Sarı Hüseyin) Kod'un karısı Elazığlı Nafiye'ye tecavüz etmedi mi?

Bilmiyorsanız öğrenin.

Kod adı Medya olan Suriyeli Kürdi Abdullah'a tecavüz etmedi mi?

Bu bayanların bir bölümü şu anda Kuzey Irak'ta Zaho ve Dohuk kentlerinde yaşıyorlar. Çaresiz kızlara, kadınlara tecavüz etmekte uzmanlaşan ve gün geçtikçe ahlaksız ilişkilerde pervasızlaşan Apo, gençleri savaşa değil, yatağına davet etmektedir. Biz bu bayanları bulduk ve konuştuk, ilgilisi adreslerini bulur gider ve konuşur.

Yıllardır PKK isimli terör örgütünün patronu olan bu vampirin iki-üç ayda bir "Kadın ve Aile Sorunları" adıyla broşürler yayınlayıp bazı kadın militanların ajanlıklarını(!) ders konusu yapmasının sebepleri artık açığa çıkmış durumdadır.

Suriye'nin Şam ve Lazkiye kentlerindeki Apo'nun saraylarında haremden geçen kadın militanların öldürülme pahasına, tüm tehditlere rağmen konuşmaları Apo'nun ağzından düşürmediği "Sosyalist Ahlak"ın ne anlama geldiğini göstermiştir.

1970'li yıllarda Kesire Yıldırım ile başlayan sapık ilişkileri son dönemlerde su yüzüne çıktı. Apo sefili, bugüne kadar tecavüz ettiği kadınların bir çoğunu öldürtmüştür. Cinsel ilişkiyi kabul etmeyenler tecavüze uğradıktan sonra anlaşılmaması için ajanlık suçlamalarıyla katledilmiştir. Kurtulmayı becerip kaçabilenler konuşunca, "Parti önderliğine komplo kuruyorlar, zayıf düşürmeye çalışıyorlar" diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışmıştır.

Şimdi Apo isimli alçağın tecavüz ettiği kadın militanlara bir göz atalım:

Evin

Bu militan Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesindendir. 1986 yılının başlarında Apo, bu bayana cinsel ilişkide bulunmayı dayatır. Baskı sonucunda ilişki kurulur ancak bu sapık ilişkiye dayanamayan Evin, mevcut ahlaksızlığı yanındaki diğer kadın militanlara anlatır, Apo'nun kendisine tecavüz ettiğini söyler. Olayın ortaya çıkmasıyla Bekaa Vadisi'ndeki Mahsum Korkmaz Akademisi/Helvi Kampı bu skandalla sarsılır. Apo hemen komplo yöntemlerini devreye sokarak Evin'in ajan olduğunu ilan eder ve "Parti önderliğini yıpratma çabası içindedir" diyerek derhal tutuklatır. Ölüm cezası verilir ve hemen infaz edilir. Olayın kadrolar üzerinde yaratacağı etkiyi bilen Apo, Evin'in öldürülmesini süslemeye çalışır ancak başaramaz. Kadrolar içerisindeki dedikoduları sonuçlandırmak için Evin'in nasıl ajanlaştırıldığını yalan ve demagojilerle kendisinin lehine olacak şekilde herkese kabul ettirir ve olayın gerçek yönünü gizler.

Zehra

Apo, uzun süre Ankaralı (Zehra) ile uğraşıp onu özel ilişkilerinin esiri haline getirmek ve ahlaksızlığa sürüklemek

ister. Apo'nun ahlaksız dayatmalarına direnen Zehra, sonunda bir yandan çaresizlik, bir yandan kendisine verdiği vaatler sonucunda böylesi bir kirli ilişkiyi kabullenir. Bu ilişkiyi duyan Apo'nun "Devrim Nikahlı" karısı Kesire Yıldırım, sorunu sert bir biçimde tartışma konusu haline getirir. Apo'yu ahlaksızlık ve kendini bilmemezlikle suçlayarak ayrılmak ister. Ayrılmayı kabul etmeyen Apo, Kesire'yi Kuzey Irak'ta kamplardaki mevcut yönetim boşluğunu doldurmak adı altında yarı tehdit ve yarı zorla gönderir. Kesire'nin Şam'da olmayışını fırsat bilerek Zehra ile olan ilişkisini devam ettirir. Irak alanına giden Kesire kendisine oyun oynandığının farkına varır ve derhal Şam'a dönmek istediğini bildirir. Bir an önce dönebilmek için de Irak alanında bir çok sorun yaratır. Irak-PKK yönetimi Kesire'yi Şam'a gönderir ve telefon ile Apo'ya bilgi verilir. Kesire, Şam'a ulaşmadan Apo, Zehra'yı PKK Avrupa faaliyetlerine sorumlu olarak tayin eder ve Almanya'ya gönderir. Apo ve Zehra arasındaki ilişki 1986 yılına kadar devam eder. Aynı yıl Kesire'nin tutuklanması üzerine Zehra, "Bu ilişki böyle devam edemez, ya evlenelim ya da bitirelim" önerisini getirir. Apo, Zehra'yı bu düşüncelerden uzaklaştırıp kendisine bağlayabilmek için onu PKK 3. Kongresinde merkez komite üyesi olarak atar. Bütün bunlara rağmen Zehra, kararından vazgeçmez. O güne kadar PKK'nın en gözde kadını, Apo'nun aşk macerasının ortağı, hayat arkadaşı Zehra, bir anda tasfiyeci-provokatör olmakla suçlanır ve Apo, çeşitli oyunlar sahneleyerek Zehra'yı merkez komite üyeliğinden düşürüp soruşturma altına alır. Belli bir tecrit ve teşhir döneminden geçirildikten sonra Almanya'ya gönderilir. Olayı kapatabilmek için de bir komplo kurarak Alman polisine yakalattırır.

Medya

Suriye'nin Kamışlı kentinde oturur. Lise öğretmenidir. Gerçek adı Kürdi Abdullah olup bölgenin ileri gelen aşiret reislerinden Abdullah Bedro'nun kızıdır. 1986 yılında PKK isimli melanet örgüte katılır. Bir süre Şam'da kaldıktan sonra Lübnan'daki Helvi Kampı'na gönderilir. Burada siyasi ve askeri eğitimden geçirildikten sonra tekrar Apo tarafından 1987 yılında Şam'a çağrılır. Çeşitli yöntemlerle kandırılmaya çalışılır. Apo; "İsteğimi kabul etmen durumunda seni tüm Suriye Kürdistan'ındaki faaliyetlere sorumlu olarak atayacağım" der ve kendisini sevdiğini söyler. Medya'nın göstereceği tepkiyi ve o andaki atmosferi yumuşatmak için sosyalist ahlaktan dem vurarak kadın ve erkek arasındaki cinsel ilişkiler üzerinde konuşmaya başlar;

"Dolayısıyla bu sosyalist ahlakın parti edebiyatına yerleştirilebilmesi için doğal olarak meseleyi kavrayan benim ve senin gibi insanlarla başlayıp adım adım ilerlemek gerekir" der.

Medya'dan;

"Ben buraya şerefim ve namusum için geldim. Halkımın namusunu korumak ve ona bekçilik yapmak için bu mücadeleyi veriyorum. Dolayısıyla hiçbir vaat karşılığında senin gibi namussuz, halkın namusuna göz diken ırz düşmanlarıyla namus ve şerefimi pazarlık konusu yapmayacağım" cevabını alır.

Bu cevap üzerine saldırganlaşan Apo, Medya'ya tecavüz etmeye çalışır. Kadın bağırınca bu ahlaksız adam tecavüzden vazgeçer ve onu Helvi Kampı'na gönderir. Mahsum Korkmaz Akademisi isimli kampa gelen Medya, grup grup dolaşarak olayı arkadaşlarına anlatır. Meseleyi duyan Apo, Medya'nın tutuklanmasını emreder. Ailevi durumu ve özel

Sol başta (Canda), sağ başta Kürdi Abdullah (Medya)

konumundan dolayı Apo, Medya'yı öldürtmeyi göze alamaz. Uzun soruşturmalardan sonra kendisinden özeleştiri istenir. Medya, kimseye verilecek özeleştirisi olmadığını söyler. Bu biçimde uzun süre devam eden sorun, pazarlığa dönüşür. "Eğer meseleyi kapatıp kimseyle konuşmazsan ve söylenenleri yalanlarsan seni serbest bırakırım" denir, ve Medya serbest bırakılarak Türkiye'ye gitmesi istenir. Kadın, Türkiye'ye gitmez ve Suriye'de kalarak gördüğü herkese Apo'nun ahlaksızlıklarını anlatır. Olay Suriye'de tam bir skandala dönüşür.

1991 kışında yakalanarak tekrar Mahsum Korkmaz Akademisi'ne getirilir. Devrim Mahkemesince ölümle cezalandırılır. Medya'nın ailesi aşiret olarak toplanır ve infazın yapılması durumunda aşiretin PKK'ya karşı savaşacağını ve kızın intikamını da mutlaka Apo'yu vurarak alacaklarını söylerler. Apo efendi çaresizlik içinde ölüm kararını iptal eder ve Medya'yı serbest bırakır. Medya, ailesinin yanına gelir ve bir ekip kurarak Apo ve PKK'nın teşhirini kapsayan bir faaliyet geliştirir. Bu olayın faturası Apo'ya ağır patlar ve Apo

bunları susturmak için ailece imha kararı alır. Ancak bu imhayı bugüne kadar becerebilmiş değildir.

Zelal

Tuncelilidir. Önceleri Avrupa'da kalmış ve Şam'a 1988 yılında gitmiştir. Apo kendisine cinsel ilişki teklif eder. Bu teklife direnen Zelal, bir süre sonra kendisini Apo'dan kurtaramaz. Anlatımlarına göre Şam'daki evde kalan kadın militanların tümü tecavüze uğrar. Zelal, tecavüz sonucunda bunalıma girer ve intihara kalkışır. Yanındaki arkadaşları son anda kurtarırlar. Daha sonra Apo kendisini örgüt içi muhbirlikte görevlendirir ve özellikle kadın militanların kendisi hakkındaki fikirlerini öğrenmesini tembihler. "Eğer bu ilişkiyi öğrenen olursa seni ajan diye vuracağım" tehdidini de unutmaz. "Bu parti bütünlüğünü tehlikeye koyar ve devrimin, halkın kaderiyle oynamak olur" diyerek Zelal'i baskı altına alır.

Roza

Lübnan Kürtlerindendir. Roza da diğer kadın militanlar gibi Apo'nun cinsel gazabına uğrar ve namusu, haysiyeti Apo'nun seks manyaklığının kurbanı olarak harcanır. Apo'nun Lazkiye'deki evini tam bir seks yuvası biçiminde tanıtmak sadece gerçeğin bir kesimini söylemek olur. Roza da buraya çağrılır ve tecavüze uğrar. Bu alçaklığa tahammül edemeyen Roza, çareyi kaçmakta bulur ve Lazkiye'den Şam'a kaçarak oradan da Helvi Kampı'na gider. Durumu iki arkadaşına anlatır. Devrimciliği bırakarak evine dönmek istediğini söyler. Helvi Kampı yönetimindeki Apo'nun uşakları, kadını soruşturmaya alırlar ve kendisinin ajan olduğunu söyleyerek özeleştiri isterler. Çeşitli baskılar sonucu

Roza'nın bütün günahları(!) kabul ettirildikten sonra serbest bırakılır ve Türkiye'ye gönderilir.

Roza'nın herhangi bir faaliyet yürütecek konumda olmadığı bilinmesine rağmen Türkiye'ye gönderilmesi tamamıyla komplo ve tasfiyeyi amaçlamaktadır.

Roza, Türkiye'ye geldikten sonra da meseleyi arkadaşlarına anlatır ve bir süre sonra Botan Eyaleti denen bölgede gene PKK tarafından vurularak öldürülür. Olayın yaratacağı tepkiyi iyi bilen Apo ve uşakları, Roza'ya "çatışmada şehit oldu" görünümü vererek postundan yararlanıp çevresini örgütün hizmetinde tutmak istediler.

Nafiye

Elazığlıdır. PKK merkez komite üyesi Sarı Hüseyin isimli şahsın karısıdır. Bu militan 1989 yılında Apo'nun çağrısı üzerine Almanya'dan Helvi'deki Mahsum Korkmaz Akademisi'ne getirilir. Güzel bir kadın olan Nafiye, Apo'nun gözünden kaçmaz. Şam'a çağırır ve cinsel sapıklığını dayatır. Nafiye, cinsel ilişki teklifini şiddetli bir tepkiyle karşılayarak; "Benim kocam var, ben evli bir kadınım. Kocam savaşın ortasındayken bana nasıl böyle bir ahlaksızlığı dayatıyorsun?" deyip direnmeye kalkışır. Bundan sonrasını Nafiye'nin ağzından dinleyelim;

> "Ben direnince, bana; 'aptal sen anlamazsın bu işlerden. Cinsel ilişki insan denen yaratığın yaşamının zaruri bir parçasıdır. Ayrıca sosyal ahlakın da bir gereğidir, sen halen feodal çağda mı yaşıyorsun? Koskoca Avrupa gibi gelişmiş yerlerde yaşamış olmana rağmen kendini feodalizmin etkisinden kurtaramamışsın,' dedi ve devam etti; 'Zaten sen parti karşısında suçlusun, provokatör Avukat Hüseyin Yıldırım, üzerinde çok oyunlar oynadı. Onların

Sol başta (Canda), sağ başta (Nafiye)

etkisinde kaldın, provokatörlerin durumunu bilmene rağmen partiye bilgi vermedin, buna rağmen ben seni herhangi bir uygulamaya tâbi tutmadım. Bu durumda olmana rağmen halen parti önderinin isteklerini yerine getirmekten kaçınıyorsun, direniyorsun. Önderliğe bağlılık bu mudur? Siz önderliğe böyle mi bağlısınız? Kendinizi bağladığınızı kanıtlamanız gerekiyor, yoksa karışmam ve tüm geçmişin hesabını sormak zorunda kalırım' dedi. Bende çok korktum, ve adeta şok geçirdim. Ellerini omuzlarıma koyarak; 'gel, gel nazlanmana gerek yoktur' dedi ve bana tecavüz etti. Israrla Akademiye gönderilmek istedim fakat kabul etmedi, bir süre sonra benden bıkmış olacak ki, Mahsum Korkmaz Akademisine gönderildim. Birkaç gün sonra baktım ki, bayanlar arasında Apo'nun bayanlara yaklaşımı tartışılıyor, onlara yanaştım fakat benden

korkarak konuşmadılar. Israrım üzerine bana da anlattılar. Ben de kendi durumumu anlatınca herkes şaşırdı. Çok utanıyordum, benim durumum farklıydı, evliydim ve on yaşında bir de kızım vardı. Bir süre sonra Türkiye'ye gönderildim, burada kocamın vurularak öldürüldüğünü öğrendim. Oturup bazı arkadaşlara meseleyi anlattım. Apo bunu duyunca benim hakkımda ölüm kararı aldı. Bulunduğum yere karar ulaşmadan PKK'dan kaçtım..."

Nafiye, halen Kuzey Irak'ta oturmaktadır.

Canda

Suriye Kürtlerindendir. Amude Kasabası'nda oturmakta iken 1988 yılında PKK'ya katılır. PKK-Haseki Komitesi tarafından Şam'a Apo'nun yanına gönderilir. Güzelliği, ırz düşmanı Apo'nun dikkatinden kaçmaz. Eğitim görmesi için Mahsum Korkmaz Akademisine gönderilmesi gerekirken bilinçli olarak Şam'da alıkonulur ve bir süre sonra Apo çeşitli yöntemler kullanarak Canda ile cinsel ilişki kurmaya çalışır. Bundan sonraki gelişmeleri bu kirli uygulamaya maruz kalan Canda'dan dinleyelim:

"Neden Akademiye gönderilmediğimi hep düşünüyor ve soruyordum. Bu konuda bana tatmin edici bir cevap veren olmuyordu. Apo'nun normal yaklaşım ve konuşmaları benim oldukça garibime gidiyordu, olur olmaz bakıyor el ve kaş-göz hareketleri yapıyordu. Sürekli kadın erkek arasındaki ilişkiler üzerinde konuşup bu konudaki sosyalist ahlak ölçülerinden ve hayvani ilişkilerden bahsetmesi beni ürkütüyordu. Bir gün sabah saat 10.00 civarında bütün adamları topladı, ayak üstü bir konuşma yaptıktan sonra her birini bir göreve gönderdi. Ben ve Apo evde yalnız kalmıştık. Ben başka bir odaya gidip

oturdum, peşimden oraya geldi. Ayakta durarak bana 'sen çok güzel bir kızsın' dedi. Apo'nun bu sözü hiç hoşuma gitmemişti. 'Bakıyorum hiç hoşuna gitmemiş gibi davranıyorsun' diye devam. etti. Ben hiçbir cevap vermedim, sessizliği tercih ettim. O andaki hislerimi hiçbir şekilde anlatamam. Benim için her şey tam bir kabus olmuştu, çünkü tahmin edemeyeceğim kadar ucuz, alçak ve hafif bir herifle karşılaşmıştım. Bu tablo geçmişteki bütün hayallerimi silip süpürdü. Bu arada Apo tüm gövdesiyle üzerime atladı, sıkı bir şekilde beni kucakladı. 'Seni seviyorum' diye bağırıyordu. Elbiselerimi çıkarmak istiyor ben de buna direniyordum. Derken üzerimdeki elbiseler paramparça oldu, ikimizde ter içinde kalmıştık, yarım saat devam eden bir boğuşma sonucunda Apo bana tecavüz etmeyi başardı. Yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı, çaresizlik içinde ağlamaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Dayımın oğlu ile nişanlıydım ne yapacağımı bilemiyordum. Apo elini yüzünü yıkayıp elbiselerini değiştirdikten sonra benimde elbiselerimi değiştirip odayı toplamamı istedi ve 'Arkadaşlar birazdan gelirler' dedi. Apo'nun yanına gidip evime dönmek istediğimi söyledim ve ilave ettim; 'Ben buraya devrimcilik yapmak için gelmiştim meğerse burası farklı bir yermiş, insanların şeref ve namuslarının harcandığı, insanların ucuz emeller uğruna lekelendiği karanlık bir yermiş, yanlış kapı çalmışım' dedim. Apo çok sert bir şekilde; 'Cahilsin, çocuksun, hayvan ve ahmaksın. Kürdistan'ın çağdışı toplum etkilerini taşıyorsun. Düşmanın toplumumuza empoze etmiş olduğu karanlık toplumsal özellikleri değer yargısı olarak anlıyorsun. Namus senin anladığın gibi kadın ve erkek arasındaki ilişkiler değildir. Bir insan için namus onun ülkesi ve topraklarıdır. Burası bir parti ortamıdır, başıboş bir yer değildir. Buraya insanlar özgürce gelirler ancak özgürce geldikleri gibi gidemezler. Partinin kanun ve

nizamı vardır. Yasadışı yollarla partiyi terk etmenin cezası ölümdür. Bazılarının akıbetini biliyorsun, parti onlara yaşam hakkı tanımadı' dedi. Apo'nun bu tehdit, psikolojik baskı ve yarı propaganda mahiyetini taşıyan konuşması bittikten sonra bu gece Akademiye gideceğimi söyledi. Akademide nasıl hareket etmem gerektiğini belirterek; 'Orada istihbarat faaliyeti yürüterek raporlarda olup bitenler hakkında beni bilgilendireceksin' dedi. Ardından bazı isimler vererek 'Bunları özellikle denetlersin, aramızdaki bu ilişki devam eder, ancak gizli kalacak, bu konuda halen acemi olduğun için başlangıçta ruhsal olarak biraz zorlanırsın. Fakat yavaş yavaş alışırsın' diye ilave etti. Çaresizlik içerisinde Akademiye gittim, bir süre sonra gördüm ki, benim gibi daha niceleri Apo'nun seks sınavından geçirilmiş. Bayanların konuştukları tek konu buydu. Belli bir süre eğitim gördükten sonra Türkiye'ye gönderildim. Cizre'de şehir faaliyetlerine başladım ve en kısa zamanda bir yolunu bularak sorumluluğum altındaki sekiz arkadaşımla beraber PKK'dan ayrıldım..."

Adife

1986 yılında iki kardeşi ile beraber PKK'ya katılmıştır. Lübnan Kürtlerindendir. Çatışmalarda öldürülen kardeşleri nedeniyle PKK içerisinde konumu doğal olarak kan bağı diyebileceğimiz bir hale gelmiştir. Adife-Saadet sürekli olarak Apo'nun yanında kalmaktadır. Fazla bilinçli olmayan 16-17 yaşlarındaki Adife kısa sürede Apo tarafından kandırılarak özel ilişkinin esiri haline getirilmiştir. Adife, Apo'nun kendisini karısı gibi kullandığını, gördüğü herkese söylemeyi ihmal etmemektedir. Bu durumu duyan kızın annesi Apo ile meseleyi konuşur;

"Eğer böyle bir isteğiniz varsa kızla yasal olarak evlenin yoksa bu biçimdeki bir ilişki bizim toplumsal değer yargılarımıza uymayan yaklaşımlardır." der.

Apo'da kahkaha atarak;

"Kızın benden daha büyük, daha akıllı, daha kahraman erkek mi bulacak?" deyip meseleyi geçiştirmeye çalışır.

Evet, yineliyoruz bu tam bir provakasyon mantığıdır, bu bir ahlaksızlıktır, bu resmen bir halk düşmanlığıdır, bu insanların yaşama hakkına tecavüzdür.

Bu böylece biline!

Kürt halkının mücadelesine, Kürt olduğu için değil, sosyalist olduğu için katıldığını söyleyen Hafız Esad'ın v.....lı k.....sı Apo bakın ne diyor:

"Kızlar karşıma çıkıyor, en değme artistin ulaşamayacağı kadar ulaşıyorum!", "Kürtlük adına namussuzluktan başka ne var?" diye basına demeç verme cüretini gösteren bu "Mayıs Böceği" hangi yüzle Kürt insanını savaşa davet ediyor?

Burada iki de birde Apo sefilinin yanına gidip kamuoyuna Apo ve PKK'yı tanıtmak adı altında PKK propagandasına alet olanlara da kısa bir sözümüz olacak;

Yıllardır yaza çize bu sefil yaratığı siz reklam ettiniz, çıkarlarınız uğruna Türk ile Kürt insanının duygularını hafife aldınız, beyinlerine ambargo koydunuz, ancak Türkiye'de artık birileri kimin ne olduğunu açıkça yazabiliyor. Kalemlerinizi kan dökülmesine yardımcı olmak için değil, mazlumların ezilmesini ve kullanılmasını engellemek için kullanın!

Şimdi gelelim siyasi işportacı Celal Talabani'nin 2 Ekim 1992 günü yapılan Kuzey Irak harekatı için Türkiye'yi ikna etmesi, yardımcı olacağını bildirmesi, desteklemesi ve harekata

askeri gücüyle katıldıktan sonra birdenbire PKK ile anlaşmaya varmasının perde arkasına:

Talabani'nin lideri olduğu KYB (Kürdistan Yurtseverler Birliği -YNK) 1991 yılında Saddam yönetimine karşı başlatılan Kürt ayaklanması (intifada) sırasında Kuzey Irak'ta etkili değildi ve zaten hiçbir zamanda etkili olamamıştı. IKDP (Irak Kürdistan Demokrat Partisi) karşısında ezik ve silik bir durumdaydı.

İngiliz kültürü ile yetişmiş Ankara temsilcisi Sarçil Kazaz Irak'a yönelik Birleşmiş Milletler ambargosunu delmek istiyor, kot pantolon, çeşitli lüks giyim eşyaları, çay ve sigara kağıtlarını artık Türkiye üzerinden Kuzey Irak'a gönderemiyordu. Türk dışişlerine ve diğer yetkililere "İran bize kucak açıyor ancak biz Türkiye'yi seviyoruz" diyerek yaklaşmalarına rağmen ticaret yapamıyordu. Talabani ve ekibinin yıllardır Türkiye üzerinden yapmış oldukları ticaret bir anda durmuştu.

İngiliz bankalarındaki sterlinler suyunu çekmeye başlamıştı. PKK düşmanlığı, Türkiye'ye katılma veya Türkiye ile federasyon gibi saçmalıklarla başlattığı duygu sömürüsü ile Türkiye'ye şirin görünmeye başladı. Sonuçta Türkiye'ye her geliş gidişinde protokol ile karşılanıyor, gün geçtikçe itibarı artıyordu. Bol keseden atıyor ve anlatıyordu; emrindeki on binlerce(!) Peşmerge ile Kuzey Irak'taki PKK'lıları bir haftada temizleyecek hatta Türkiye Kürtleri içerisinde PKK'ya alternatif bir politika tutturarak Kürtleri sakinleştirecekti. T.C.'nin bilgisi dışında TKSP (Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi) ve onun lideri Kemal Burkay ile bu temelde çalışmalara giriyordu. Ne yapıp yapıp güç kazanmalı, ezeli rakibi IKDP ve Mesut Barzani'den daha etkin olmalıydı.

PKK; Kuzey Irak'ta Era, Haftanin, Ari, Sınaht, Hakurk gibi yerleşim birimlerinde küçümsenmeyecek bir askeri güce ulaşmıştı.

O halde PKK darbelenmeli, yıpratılmalı ve bu örgütün taraftarları ile askeri gücü KYB tarafından kazanılmalıydı. "Kürdistan'ın Türkiye sınırındaki köyleri; PKK tarafından işgal edilmiştir, köylüler Erbil ve Süleymaniye'ye kaçtılar. PKK buraları boşaltmak silahlarını bırakmalı... vs." gibi demeçler vermeye başladı. PKK'nın Kuzey Irak'taki güçlerinin güneyinde Peşmergelerden bir hat oluşturulduğunda ve Türk ordusu da kuzeyden güneye doğru harekata başladığında, arazi ve mevsim şartları, teknolojik ve lojistik yetersizlikler sonucu işportacı şu alternatifleri düşünecekti:

a. PKK, İran'a kaçabilir,

b. Türk kuvvetlerine teslim olabilir,

c. Kürdistani Cephe Kuvvetlerine teslim olabilir,

d. Güneye doğru bir yarma yaparak Saddam güçlerine sığınabilir.

Celal Talabani bu alternatiflerden birincisinin kısmen, üçüncüsünün de tamamen gerçekleşeceğini iyi biliyordu. Türkiye ile müşterek yapılacak bir operasyonda sıkışacak olan PKK'lıları "Ben kardeş kanı dökmek istemiyorum" diyerek himayesine alacak, onları Türk askerinden kurtaracak ve kazanarak güçlenecekti.

KYB'ye bağlı Peşmerge komutanları Kösrat ve Şerdil zaten PKK ile temastaydı ve uzlaşmak kolay olacaktı. Siyasi işportacı Talabani, PKK'yı ele geçirmek için aslında daha kestirme bir yol biliyordu. Fakat, Türkiye akıllı davranmış ve işportacının teklifini kabul etmemişti, işportacı:

"Apo Türkiye'deki gelişmeleri Şam'dan göremiyor, kendisine adamları tarafından yanlış bilgiler veriliyor. Kürtler

Türkiye'de demokratik haklara kavuşmaktadırlar, Kürtler açısından her şey iyiye gitmektedir. Ben Apo'yu Suriye'den alıp Erbil'e getireyim durumu görsün. PKK karargahı Kuzey Irak'a taşınsın, Apo gelişmeleri görünce terörü durduracaktır." diyordu.

PKK konusunda tesadüfi durumda olan ilgililer nasıl olduysa bu sefer işportacının bu defolu malını kabul etmediler. Talabani aslında bir gerçeği dile getiriyordu. Türkiye'deki Kürt hareketi gerçekten gelişiyor, Kürt insanı mevcut uygulamalar, Kürt enstitüleri, Kürt basını, yazarı-çizeri ile giderek ait olduğu Türkî kültürden kopuyor ve aslına yabancılaşıyordu. Türkiye'nin güneydoğusunda bir Kürdistan devleti kurmak isteyenlerin işleri tıkırındaydı.

Amacına ulaşabilmek için büyük bir tabasbus içerisinde Türkiye'ye yanaşan Talabani gerçekten zor durumdaydı.

Başını Surçi aşiretinin çektiği ve Musul Vilayeti Konseyi olarak isimlendirilen Kuzey Irak'lı 65 Kürt aşireti, *Kürdistan Muhafazakar Partisi* adı altında güçlü bir oluşum meydana getirmiş ve 19 Mayıs 1992 günü yapılan Kuzey Irak'taki sözde seçimleri boykot etmişti.

Kuzey Irak'ta güç ve etkinlik aşiretlerdedir. Ancak dış politika sahnesinde KDP ile KYB bilinen siyasi örgütler olduğundan dolayı Türkiye kamuoyu bu aşiretlerin farkında değildir. Fakat başta ABD olmak üzere, İngiltere, İsviçre gibi Irak'a yoğun ilgisi olan devletler bu potansiyel gücün farkındadır ve bundan yararlanmaya çalışmaktadırlar. *Kürdistan Muhafazakar Partisi* lideri Ömer Hıdır Surçi, bütün diğer desteklere rağmen Türkiye'den umutlu ve Türkiye'nin laik ve demokratik yapısıyla genelde Ortadoğu'ya özelde ise Irak'a iyi bir örnek olduğunu savunmaktadır. Önemli bir durum da şudur ki; KYB ve KDP, Ömer Hıdır Surçi'nin elindeki

potansiyel gücün farkında ve bu gücün yarattığı etkinlikten korkmaktadırlar. Bu potansiyel gücün çapını biraz olsun belirleyen belgeleri okuyucumuzun bilgisine sunuyoruz:

Musul Vilayet Konseyi
4 Consiston Court, Kendal St.
London W22 AN071-2620488

Ankara, 17 Mayıs 1992

Basın Bülteni No.1

Musul vilayetinin (Kuzey Irak) tüm aşiretlerinin liderleri antlaşmalar, gelenekleri ve muhafazakarlığa uygun olarak göreve başlamıştır. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'nun 5 Mart'ta "Soykırım" olarak kınadığı uygulamalar ve sürekli ekonomik baskıya cevaben temsilcilerinin BM yasası ve geçenlerde ortaya çıkarılan Irak'ın 30 Mayıs 1932 tarihli deklarasyonuna dayanarak kendi geleceğini kendilerinin belirleyeceğini 15 Mayıs'ta kabul etmişlerdir.

75 aşireti içeren ve diğer tüm etnik grup ve Musul vilayetindeki dini azınlıklara açık olan tam yetkili Musul Vilayet Konseyi'nin Kürt lideri Ömer Khodner Al-Sourchi; "60 yıldan fazla süreden beri, Irak hükümeti Irak'ın azınlıklarına yeterince uygun davranma zorunluluğunu yerine getirmede başarısız olmuştur. Ve Bağdat'ta rehine olan kimseler Milletler Cemiyetince onlara tanınan sınırlar içinde açgözlü amellerde başarılı olamamışlardır, onlar halkıma karşı soykırım uygulamalarına dahi başvurmuşlardır." dedi.

Deklarasyonlarında Musul Vilayeti Konseyi üyeleri BM Güvenlik Konseyini bunu görmeye davet ettiler. Tüm

uygulanabilir BM kararlan uluslararası teminatlar ve diğer bağlı metinler ya orijinal olarak niyet edilen etkileri üretecek veya uygun sonuçlar gerektirecektir. Ako aşiret liderlerinin düşüncesine göre, Ako Abbas Hamad Ağa, "Uluslararası birliğin karar verebilmeleri için gerçekten ulaşmıştır ve uygun hareket etmek suretiyle Kürt halkını, hiçbir zaman kabul etmediğimiz kanlı bir uygulamadan kurtaracaktır. Ve içerisinde Bağdat'ın iyi niyetine bağlı olmayan bir güvenlik çerçevesini bize verecek ve yaralarımızı iyileştirmemize ve kendi geleceğimizin başkasına devrolunmaz hakkını etkili olarak ve sorumluluk içerisinde denemeden önce kendi ayaklarımız üzerinde durmamıza izin verecektir." İbrahim Ali Malo ekliyor (Mizurî Aşiretinin lideri); "Allah'ın yardımıyla ve her yerdeki tüm iyi niyetli kişilerle birlikte, dünyanın petrol kaynaklarının bekçisi olarak hizmet etmekten ve Musul vilayetini yeni dünya düzenine sağlam bölgesel yardımlaşma haline dönüştürmekten memnun olacağız."

Omar Khedner Al-Sourchi
Secretarya

İbrahim Ali Malo
Member

Aako Abbas Hamad Ağa
Member

Abdul Kader Brefcani
Speaker

Kendi Geleceğini Belirlemenin Açıklaması

Allah'ın adıyla, her şeye gücü yeter, amin.

Biz, Musul Vilayeti'nin Kürt aşiretlerinin liderleri, Kürt geleneklerinin, göreneklerinin, muhafazakarlığının takipçisiyiz, yalnız bu aşiretleri ve üyelerinin ailelerini ve her bireysel halkın dikkate değer güvenlik ile ilgili, refah ve vekillerine ve diğer kişilerin kurumlarıyla ilişkilerinin içerisindeki her şeyi sunmakla güçlendirildik.

Eski ve geçerli aşiret kanunu ve görenekleriyle omuzlarımızın üzerinde olan sorumlulukların altında hareket ederek, sürekli şiddetlere ve yaşam, özgürlük, özel mülk ve mutluluğun insan haklarının ana temeline karşı olan şiddet tehditlerine cevap vererek, 1925'te *Milletler Cemiyeti* tarafından Irak Hükümeti otoritesi altında yerleştirildiğimiz Musul Vilayeti'ni içeren ata topraklarımızın diğer zararsız ahalisine ve bizim halkımızın üzerine kurulmuştur.

Irak konusundaki *Milletler Cemiyeti* mandasının bitimini hatırlatarak Irak'ın ulusal bağımsızlığı ve bölgesel bütünlüğü 3 Ekim 1932'de *Milletler Cemiyeti* üyeliğine Irak'ın yükselişi ve Irak'ın açıklaması 30 Mayıs 1932 tarihinde kurulmuştu. *Milletler Cemiyeti* birliğinin elbirliğiyle özel hakların ve özel hizmetlerin azınlığa ait olanları sürekli ve sıkı bir koruma sağlanarak yapılmış ve *Milletler Cemiyeti*'nin garantisi altında yerleştirilmesi gereken uluslararası ilginin zorunluluklarının yapılaşması açıklanmıştır.

Irak'ın şu andaki ve gelecekteki kanun, uygulama ve ayarlama veya resmî hareket etme ve herhangi bir ihlal etme veya bu kayıtlardan herhangi birinin bozulma tehlikesi halinde emsaller göz önüne alınarak meclis konseyi tarafından

harekete geçilecektir veya son olarak bu görev uluslararası adaletin daimi mahkemesi tarafından yapılacaktır. 21 Aralık 1945'de Irak, *Milletler Cemiyeti*'nin bir üyesi iken *Birleşmiş Milletlere* katılmış ve ne o zaman ne de o zamandan beri ulusal bağımsızlığına bağlı resmi koşulların kaldırılması seçeneği, ne araştırmış ne de elde edilmiştir. Irak'ın bağımsızlığı, hükümranlığı ve bölgesel bütünlüğü *Birleşmiş Milletler* devletlerinin açıklamalarıyla (Birleşmiş Milletler Konseyi Kararları 686-688) hiçbir zaman niyet edilmemiş ve onun Irak'a karşı hakları değiştirme etkisine sahip olmayacaktır, zamanında ihtiyaç olmamıştır. Ne Irak'ın hükümranlığı üzerinde kullanacağı limitleri azaltabilir ve Irak'ın uluslararası ilgi zorunluluğunu azaltabilir ne de uluslararası garantisini düşürebilir. Bu yüzden bizim insanımızın dikkat edilebilir şekilde korunması gerektiği ortaya çıkmıştır.

Milletler Cemiyeti'nin, 18 Nisan 1946'da kabul ettiği anlaşmalarda, talimnamelerde ve deklarasyonlarda *Milletler Cemiyeti*'ne verilen haklar ve yükümlülüklerin *Birleşmiş Milletlere* aktarılmasına imkan veren son kararı ve daha önce uluslararası adalet divanı daimi heyetinin oylamasına sunulan, benzeri durumlarda yargılama hakkı veren, Uluslararası Adalet Divanı Kanunu'nun 37 inci maddesi akılda tutulmalıdır.

Irak Hükümeti'nin Kürt halkına soykırım uygulamalarının gerçek anlamda ve diğer hususların özellikle güvenlik konseyinin 688 ve 706 sayılı kararlarında, BM İnsan Hakları Özel Gözlemcisinin, Irak'ta insan haklarının durumuna dair 1992 tarihli raporu ve Irak Hükümeti'nin sorumlu olduğu en tehlikeli düzeyde insan haklarının yoğun ihlalinden dolayı Irak'ı açıkça kınayan 5 Mart 1992 tarihli kararı ile hepsi özellikle Irak'ın uluslararası yükümlülükleri ile uyuşmadığı görülen ve uluslararası teminatları daha etkin olarak

şekillendiren, her şey yalnızca bu vesile ile uluslararasında tanınmış azınlıklar etkisi içinde değil, fakat ilerde zayıflayacak yasa maddeleri olmasın diye acilen başvurulmuştur.

Irak Hükümeti'nin en değerli bölgeleri, örneğin Kerkük petrol sahasını, kurtarmak ve önceliği tekrar kazanmak için çarpık gayretlerine dikkat çekilmiştir. Bu saha, bu doğal kaynakların açıkça tek yasal sahibi olan Kürt aşiretleri bazı Türkmen aileleri ve bazı Türk vatandaşlarının gayretleri ile işletilmektedir.

Irak Eski Başbakanı Tarık Aziz, resmen B.M. Özel Gözlemcisine beyan ettiği gibi; "Irak, Kürt bağımsızlığını ilk kazanan ülke olacaktır" (E/CN, 4), 1992/31,108). Irak Hükümeti'nin B.M. 688 ve 706 sayılı insani kararlarını önemsemede devamlı başarısızlığına dikkat çekilmiştir. Böylece bu BM örgütlerinin yer aldığı insani çabalar ve öteki pek çok kahramanca mücadele eden herhangi bir hükümete bağlı örgütlerin hepsi uluslararası yasa ve medeniyetin temel kurallarının Irak tarafından ihlalinin kurbanlarına zamanında yeterli ve etkin yardım sağlamayı istemektedir.

Halkımızın kurtulmasını temin etmeye devam eden ve kaçınmadan yüklenen barışçı ülkelerin vergi veren vatandaşlarını korumak için çabuk, cömert ve etkili dayanışma için halkımızın yürekten şükranlarını sunuyoruz, şimdi bu dayanışmayı yerli halkımızın vücut ruhu ile halkımızın ve toplumumuzun etkin olarak iyileştirilmesi, kurtarılması ve giydirilmesini sağlayan ittifaka dayalı ve yetki ile idare edilen self-yardım programlarına doğru yeniden yönlendirilmeleri gereklidir.

Bize güvenen, politik destek ve insanımıza gelecekteki sorumlulukları için yol gösteren, bu sorumluluklar ise Allah'ın izniyle ve biz de başarabilirsek insanımızı aktif bir faktör haline getirmek, sorumluluk ve gururla bölgedeki dengeyi sağlamak, dünya ekonomisini petrol kaynaklarını güvenilir

hale getirerek emniyeti sağlamak ve bir Allah'a inananlar arasında hoşgörü ve uyumu arttırmaktır. Bunları sağlayacak komşu ülkelere ve her yerdeki dostlarımıza güveniyoruz.

Bununla beraber, bizim şimdilik sizden isteğimiz ise, 60 seneden beri sürekli olarak uluslararası yaptırımları ciddiyetle uygulamayan, bir daha güvenilemeyecek hale gelen, devamlı olarak rehine alan Bağdat hükümetinin kanlı pençelerindeki barışsever, kanunlara uyan, sorumlu halkımız ve vekilleri için, Musul Vilayeti Kürtleri'nin bağımsızlığını, kaderden ziyade zorunluluk haline getirten, Araplaştırmacı politikasını zalimce uygulayan sorumsuz hükümetten gelebilecek her türlü kötülüklere karşı koyacak geçici bir kalkan oluşturulmasıdır.

29 Nisan 1992'de Arbil bölgesindeki Kalaken'de anayasayı hazırlamakla yetkili asamble toplandı. Bu toplantıya Musul Vilayeti'ndeki 75 Kürt aşiretinin 63'ünün tam yetkili liderleri, diğer aşiretlerin ise meclisleri tarafından seçilip tam yetki verilmiş üyeleri katıldı ve bu grup Musul Vilayet Konseyi adını alarak, bütün diğer etnik grupları, dini azınlıkları temsil etliklerini belirtti. Abdul Kader Brefcani sözcü, Ömer Khedner Homad Al-Sourch ve Aziz Rasid Akrawy ise sekreter olarak seçildiler;

Musul Vilayet Konseyi Üyeleri'nin İmzalarıyla;

1. Birleşmiş Milletler beratının 1'nci fıkrasına göre Musul Vilayeti'nin yerli Kürt halkının, devrolunamaz kendi geleceklerini tayin hakkı var, buna sahip çık ve uygula.

2. Birleşmiş Milletler Konseyini, 661, 668 ve 706 no.'lu kararlarının uygulamada Kürt halkına ve/veya Birleşmiş Milletlerin insancıl çabalarına ve Irak'ta faaliyet gösteren diğer insancıl organizasyonlara hiçbir şekilde zararlı etkisi olmadığını göstermek için davet et. Bütün uygulanabilen Birleşmiş Milletler yaptırımları, enternasyonal garantiler, diğer

bağlayıcı konular, Irak'ın ciddiyetle üzerine eğilmesi gereken enternasyonal ilgi yaptırımları, 30 Mayıs 1932 tarihli Irak anayasa deklarasyonunda belirtildiği gibi; Irak ya istenen orijinal çabaları yapacak, ya da doğabilecek sonuçlara katlanacak. Bu doğabilecek sonuç ise haklarımızı muhafaza ettiğimiz, Kürt halkının emniyeti ve ekonomik yaşamın güvenilir bekçisi olarak, Güvenlik Konseyi'nin onayladığı özel bir temsilciyi seçmek ve bu temsilcinin diğer Birleşmiş Milletler organizasyonları ile ilgili konularda konsültasyon yapabilecek olmasıdır.

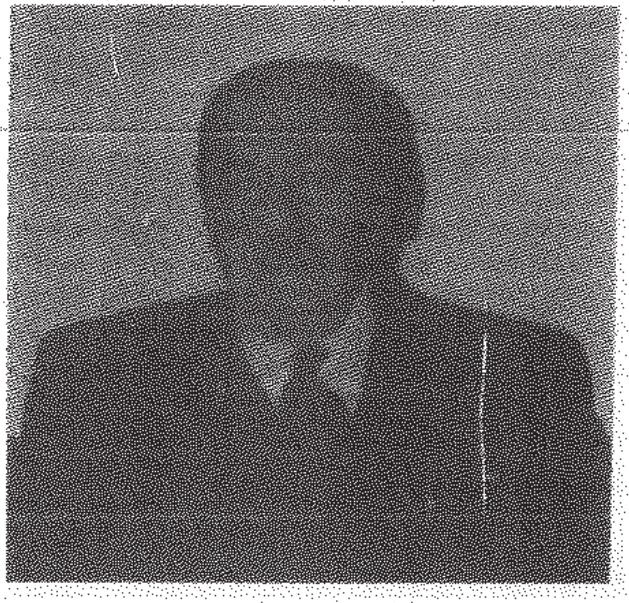
3. Irak'ın dile düşen insan hakları ve diğer şiddet hareketlerini özellikle Irak'ın geçenlerde ortaya çıkartılan uluslararası ilgili haklar ışığında yeniden incelenmesi ve Musul Vilayeti özel temsilcisinin Musul'un saygın halkına 1925 ve 1932 yıllarında verilen uluslararası azınlık korumasını daha etkin şekilde sağlama yöntem ve düşüncelerini güderken bu temsilcinin hizmetlerini yürütebilmesi için müttefik kuvvetler hükümetleri davet edilmektedir.

4. Türk Hükümeti, Musul Vilayet Meclisi'nin bir erken ateşkes ve Türkiye'nin Kürt sorununa akılcı ve sürekli bir çözüm sağlayacak bir diplomatik arabuluculuğa davet edilmektedir.

5. Musul Vilayetinde yerleşmiş olan diğer bütün hor görülmüş aşiretleri, etnik grupları, dini azınlıkları ve Musul Vilayetinin Kürt kontrolündeki bölgelerinde bulunan siyasi partileri, Musul Vilayet Meclisi'nde temsil edilen diğer Kürt aşiretleri ile güçlerini birleştirmeye ve Musul Vilayet Meclisinde temsil etmeye, bununla birlikte Ulusal Hükümetin yeniden yapılanma koalisyonuna katılmaya, Musul Vilayetini ve Kürt toplumunun yeniden kurulması gibi yüce bir göreve bütün kaynaklarını ve enerjisini kullanarak yardım etmeye davet et.

6. Bütün Kürt aşiretleri ve tüm Kürt halkının desteklediği Kürtlerin kendi kendilerine yardım projesi "Proje Mackdoor"u öncelikli proje olarak ilan et. Kürtlerin içinde bulunduğu kötü durumdan kurtulmalarının tek onurlu yolunun ise kendi öz kaynaklarını kullanmaları olduğunu, bunun yanında bu insancıl projenin, uzağı görebilen politikacıların, yetenekli diplomatların, seçkin iş adamlarının, her yerdeki insanların iyi niyetini ve hak ettiğini bildir. Irak'taki Birleşmiş Milletlerin insancıl programları, bunun yanında Birleşmiş Milletler destekli Kürt Yeniden Yapılanma Programı'nın finansı, Kürt topraklarındaki Kürt petrolünün dışarıya satılması ile, Kürtleri ve Birleşmiş Milletleri Bağdat'ın inisiyatifine bırakmadan sonunda bağımsız yapacağını belirt.

7. Onların asıl maksatlarının Musul Vilayetinde gerçek demokrasiyi tanıtmak, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri, Uluslararası Parlamento Birliği ve diğer uygun kuruluşlarla ve organizasyonlarla ilgili hizmetleri sağlamak için 12 ay içerisinde genel seçim yaparak Anayasa Komisyonu'nun kurulmasını sağlamak olduğunu ilan et.

Kürdistan Muhafazakar Partisi (Musul Vilayeti Konseyi) Genel Sekreteri ve Surçi Aşireti Reisi Ömer Hıdır Surçi.

MOSUL VILAYET COUNCIL
4 Coniston Court Kendal St.
London W2 2AN 071-2620488

For return calls: [illegible]

Akra, 15 May 1992

PRESS RELEASE No 1

The leaders of all Kurdish tribes of the Mosul Vilayet (Northern Iraq) have begun to take charge in accordance with treaties, Kurdish traditions and conventions. In response to persistent economic oppression and practices which the UN Commission on Human Rights, on March 6, condemned as "genocide", their representatives adopted on May 15 a solemn "Declaration of Self-Determination" based on the UN Charter and the recently rediscovered Iraqi Declaration of May 22, 1933.

"For over 60 years, the Iraqi Government has failed its obligation to treat Iraq's minorities decently. And as the hostage-takers in Baghdad could not achieve their greedy objectives within the limits imposed on them by the League of Nations, they even resorted to methods of genocide against people", said Omar Khedher Al-Sourchy, the Kurdish leader of the Sourchi tribe who was elected as Secretary of the fully democratic Mosul Vilayet Council which comprises all 75 Kurdish tribes and is open to all other ethnic, political and religious minorities of the Mosul Vilayet.

In their Declaration, the members of the Mosul Vilayet Council "invite the United Nations Security Council to see to it [illegible] by all necessary means, international guarantees and other bindings, [illegible]

Once the originally intended effects fail[illegible] to restore the appropriate consequences". In the opinion of the leader of the Akra tribe, Amir Ahmed Agha, "the moment has indeed arrived for the Security Council to make up its mind and to act accordingly in order to liberate the Kurdish people from a bloody rule to which we have never consented, and to give it a chance to a better future which will not depend on the goodwill of Baghdad and will allow us to treat our wounds and to get back on our own feet before we can responsibly and effectively exercise our inalienable right of self-determination." Agha Ibrahem Ali Malo, the leader of the Mezury tribe, "With the help of God and good-willed people everywhere, we shall be happy to serve the world as the guardian of its strategic oil reserves and to turn the Mosul Vilayet into a stabilizing regional contribution to the new world order."

Omar Khedher Al-Sourchy
Secretary

Ibrahem Ali Malo
Member

Agha Ahmed Hamad Agha
Member

Abdul Kader Hariconi
Speaker

Declaration of SELF-DETERMINATION

In the name of God the Almighty, Amen.

We, the Leaders of the Kurdish Tribes of the Mosul Vilayet who, in pursuit of Kurdish traditions, customs and conservatism, alone are empowered to represent these Tribes and their Member Families and individual Citizens in everything concerning notably their security, well-being and relations with the representatives and institutions of other peoples;

acting under the responsibilities thus laid on our shoulders by ancient and valid tribal laws and customs;

responding to the persistent violations and threats of violations of such fundamental human rights as Life, Liberty, Private Property and Pursuit of Happiness, visited upon our People and other inoffensive inhabitants of our ancestral lands comprising the Mosul Vilayet by the Iraqi Government under whose authority we have been placed conditionally by the League of Nations in 1925;

recalling that the termination of the League of Nations Mandate over Iraq, Iraq's national independence and territorial integrity, as well as Iraq's accession to Membership of the League of Nations on 3 October 1932 were conditional and based on Iraq's solemn Declaration of 30 May 1932, providing for permanent and strict protection notably of minority and private property rights and other servitudes which Iraq, with the concurrence of the Assembly of the League of Nations, declared to constitute "obligations of international concern", which are to be "placed under the guarantee of the League of Nations", which are to take precedent over any present or future Iraqi "law, regulation or official action", and which, in case of "any infraction or danger of infraction of any of these stipulations" may give rise to action by the League Council or, ultimately, the Permanent Court of International Justice;

recalling that Iraq, on 21 December 1945, joined the United Nations while it was still a Member of the League of Nations, and that it has neither then or since sought or obtained a change or lifting of any of these formal conditions attached to its national independence and that the commitment of all United Nations Member States to the "independence, sovereignty and territorial integrity of Iraq" (UN Security Council Resolutions 686 and 688) was never intended, and cannot in law have the effect to convey rights to Iraq which it has not acquired in due course, nor can it lessen the limitations prevailing on Iraq's sovereignty, and it cannot either reduce Iraq's "obligations of international concern" or diminish the international guarantees thus existing for the protection notably of our People;

bearing in mi[illegible] League of Natio[illegible] 4 April 1946, adopted its last Resolution providing for the transfer to the United Nations of rights and obligations which were attributed to the League of Nations in treaties, mandates and declarations, and that article 37 of the Statute of the International Court of Justice provides for its jurisdiction in corresponding matters previously submitted to the Permanent Court of International Justice;

appreciating the growing recognition by the international community of the true significance of the "genocidal practices" and other features of the Iraqi Government for the Kurdish People in particular, as evidenced in Security Council Resolutions 688 and 706, in the Report of the Special Rapporteur of the UN Commission on Human Rights on the situation of human rights in Iraq of 1992, and by its Resolution of 5 March 1992 which unambiguously condemns Iraq for "massive violations of human rights, of the gravest nature, for which the Government of Iraq is responsible" - all of which constituting practices and violations which are seen to be incompatible particularly with Iraq's "obligations of international concern" and against which more effective forms of international guarantees are urgently called for, lest not only the thus in effect internationally condemned minorities, but the Rule of Law as well be further weakened;

noting the Iraqi Government's devious attempt to regain the initiative and to save its most treasured booty, i.e. the Kirkuk oilfield it exploited at the expense of Kurdish Tribes,some Turkoman families and some Turkish citizens as the sole apparent legal owners of these natural resources, by having the Iraqi Vice-Prime Minister Tariq Aziz formally declare to the UN Special Rapporteur: "Iraq would be the first to recognize Kurdish independence" (E/CN.4/1992/31, 104);

noting the Iraqi Government's persistent failure to heed the humanitarian UN Resolutions 688 and 706, thus directly undercutting the humanitarian efforts of the United Nations organizations involved and of many other valiantly struggling non-governmental organizations, all seeking to provide timely, adequate and effective assistance to the victims of Iraqi violations of international law and fundamental norms of civilization;

expressing our People's heartfelt gratitude for the prompt, generous and effective solidarity which continuous to assure our People's physical survival and which - also in order to spare the taxpayers of the donor countries avoidab[illegible] burdens - must now be redirected towards solidly based and competently managed self-help programs providing for the effective relief, redress and recovery of our People's, our society's and our individual Citizens' body and soul;

trusting our neighboring countries and our friends everywhere to grant us the confidence, political support and needed assistance which will help setting our people on the road to what the future may hold for us which is, God willing and if we can help it, that our People become a factor which actively, responsively and with dignity will contribute to the region's stability, to the security of the world economy through reliable petroleum supplies, and to enhanced tolerance and harmony particularly among those peoples believing in One God;

however, what we need now is an effective interim shield against any and all further abuses and atrocities committed under the cover of "arabization" by a manifestly irresponsible government which, over the past 50 years, persistently has failed to honor many of its solemnly undertaken international obligations, which can no longer be trusted and which thus has handed all peace-loving, law-abiding and responsible peoples and their representatives not only an opportunity but an obligation to liberate the Kurdish People of the Mosul Vilayet from the bloody claws of the perennial hostage-takers of Baghdad to whose rule we have anyway never freely consented, and to place the custody over our People's destiny back into the hands of the international community;

Having held the Constitutive Assembly in Salahko in the Arbil district on 29 April 1972 with all 73 Kurdish Tribes of the Mosul Vilayet being duly represented either in the person of their leaders,of which 63 attended personally, or otherwise, and having on that occasion formally set up and elected the Members of a tribal council which is fully and exclusively empowered to represent all Kurdish Tribes of the Mosul Vilayet, which shall henceforth be called the Mosul Vilayet Council eventually representing also other tribes, ethnic groups and religious minorities, with Abdul Kader Brefkani being elected as Speaker and Omer Khedher Hamad Al-Jourchi and Aziz Kasid Akrawy being elected as Secretaries;

the undersigned Members of the Mosul Vilayet Council thus:

1. claim and exercise the inalienable right to self-determination of the Kurdish inhabitants of the Mosul Vilayet in accordance with article 1 of the Charter of the United Nations;

2. invite the United Nations Security Council to see to it that the application of its Resolutions 661, 688 and 706 will in no way cause effects detrimental to the Kurdish People and/or to the humanitarian efforts of the United Nations and other humanitarian organizations working in Iraq, and that all applicable UN Resolutions, international guarantees and other binding texts, notably Iraq's solemnly undertaken permanent "obligations of international concern" as specified in Iraq's constitutive Declaration of 30 May 1932, will either produce the originally intended effects forthwith or entail the appropriate consequences, to which effects we reserve all our rights and offer to

a Special Representative who, if that were agreeable to the Security Council as the trusted guardian of the Kurdish People's security and economic survival, would also be available for related consultations particularly with other UN Organizations;

3. Invite the governments of the Allied Powers to re-examine Iraq's notorious human rights and other violations particularly in light of Iraq's recently rediscovered "obligations of international concern", and to eventually draw on the services of the Special Representative of the Mosul Vilayet when considering ways and means to provide notably the Kurdish inhabitants of the Mosul Vilayet more effective forms of the international minority protection guarantees accorded to them in 1923 and 1932;

4. Invite the Turkish Government to avail itself of the good offices which the Mosul Vilayet Council may be able to provide towards an early cease-fire and a mutually advantageous lasting solution of Turkey's "Kurdish Question";

5. Invite all other discriminated tribes, ethnic groups and religious minorities located in the Mosul Vilayet to be represented in the Mosul Vilayet Council, with the political parties in the Kurdish-controlled part of the Mosul Vilayet being invited to join their forces with those of the Kurdish Tribes as represented in and by the Mosul Vilayet Council, to participate in the establishment of a coalition Government of National Reconstruction, and thus to concentrate all energies of the Kurdish People as well as all other available resources and help on the immense task ahead of rebuilding the Mosul Vilayet and the Kurdish society;

6. declare the Kurdish self-help "Project BACKDOOR" to constitute a priority project which is fully supported by all Kurdish Tribes and by the entire Kurdish population, as a dignified way for the Kurds to work themselves out of their misery with their own resources, this humanitarian project requires above all the support of far-sighted and determined politicians, capable diplomats and genuine entrepreneurs; and it deserves the support of all men of good will everywhere, for it is to finance notably the highly appreciated UN humanitarian programs in Iraq as well as the Kurdish reconstruction program through the international sale of Kurdish-owned petroleum pumped out of ancestral Kurdish lands, thus finally making the United Nations and the Kurds independent of the goodwill of Baghdad;

7. declare their firm intention to introduce genuine democracy in the Mosul Vilayet and to hold general elections within twelve months, to which effect a Constitutional Commission shall be set up, with the United Nations Secretary-General, the Interparliamentary Union and other suitable institutions and organizations being invited to provide related services.

Done at Ankara on 15 May 1992

Omar Khedher Hamad AL-SOUBCHI
Soubchi Tribe
Secretary

Aziz Rashid AKRAWI
Akra Tribe
Secretary

Abdul Kader SHEIKHANI
Speaker

Taher Qasso FATSH AGA
Herky Tribe

Jhak Sabir M. Hasan HAFKED
Sade Barzinji Tribe

Mohammad Mahmood HARONY
Jaf Tribe

Agha Abbas Mamend HAMAD AGA
Anko Tribe

Said Mahmood KHALEEFA
Bradost Tribe

Zaid Omar KHEDHER
Soubchi Tribe

Ibrahim Ali MALO
Hizory Tribe

Mohammad Sadik Mahmud HEEN ANDALY
Heer Andaly Tribe

Hussein Mohammad Othman PISHDARY
Pishdar Tribe

Mansour Hadi Ahmad SERHASHARHY
Tovga Tribe

Rafat K. Avia
Dhaneeya Tribe

Siddiq Ali Awwad
Swedi Tribe

Ahmed Nasim Abdel-e Nasim
Diney Tribe

Qasim Karim Ahmed
Dirwa Tribe

Mishaal M. Dawid Mershaan
Khaleem Tribe

Nafeed K. Tawala
Kabbaly Jar Tribe

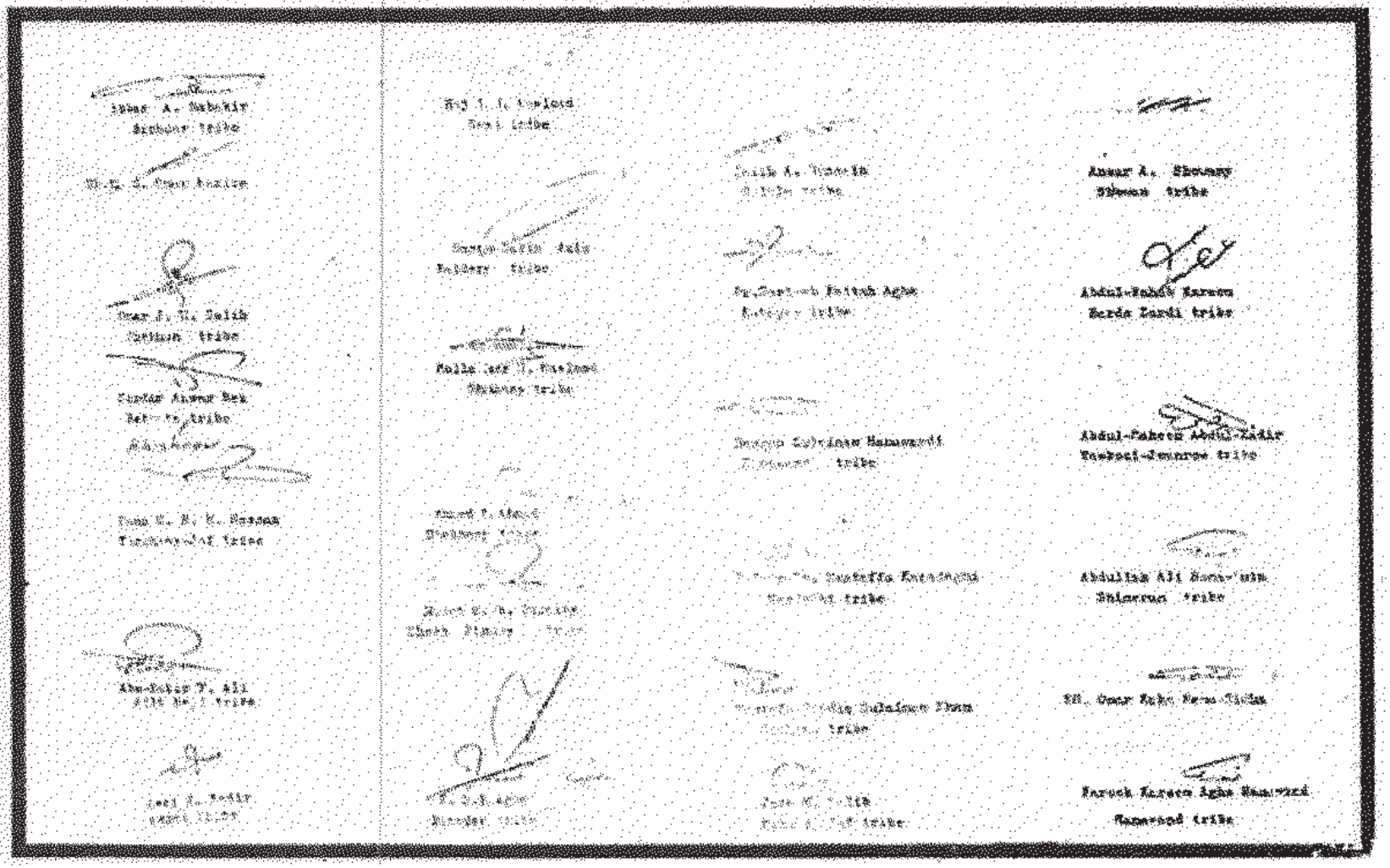
Ibrahim K. Abdullah
Ria-Diwa Tribe

Abdul Rahim Ahmed
Nimshawa Tribe

Zaneheem Nasir Mohamed
Diney Tribe

Sulaiman Ali. Mohamed
Bafal Tribe

Faisal Amr Yusuf
Qurdi Tribe

Ibrahim A. Sabbahin
Sabbahin tribe

Omar F. M. Zelida
Zelida tribe

Ahmed Ahmed Beg
Beg-es tribe

Ahmed F. Ahmed
Ahmed tribe

Abu-Bakr T. Ali
Ali Bu-T. tribe

Ahmed A. Ahmed
Ahmed tribe

Abdul-Rahman Ahmed Agha
Ahmed tribe

Abdul-Rahman Ahmed Agha Hamrezdi
Hamrezdi tribe

Farouk Ahmed Agha Hamrezdi
Hamrezdi tribe

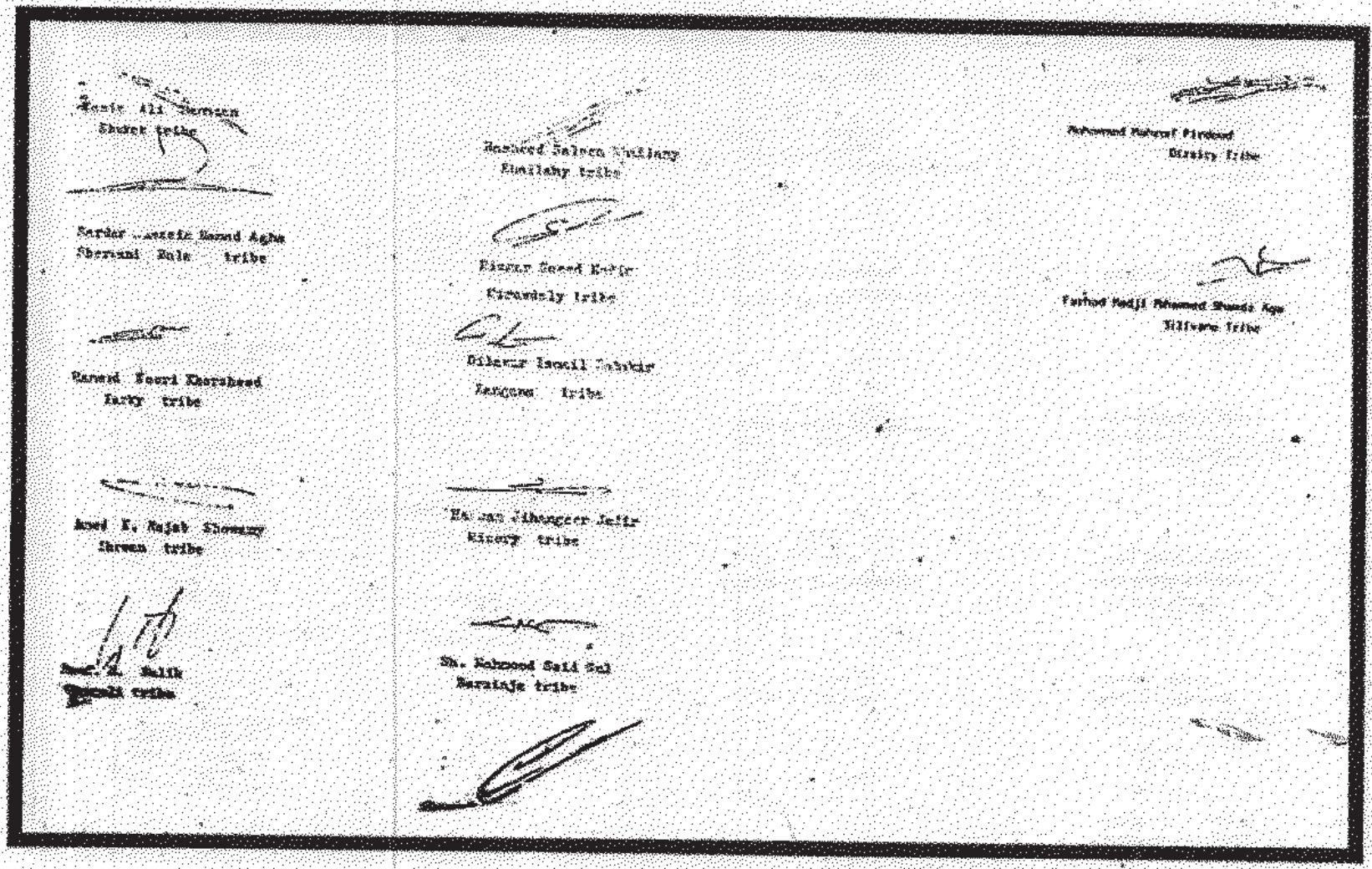
Abdul-Rahman Ahmed
Zibaree tribe

Abdul-Rahman Ahmed
Berda Zandi tribe

Abdul-Rahman Abdul-Kadir
Dashti-Zamaree tribe

Abdullah Ali Bamarni
Zibaree tribe

Ali Omar Bebe Bamarni

Nasir Ali Sherwani
Sharar tribe

Sardar ...ssain Ahmad Agha
Sherwani Kula tribe

Ahmad Yaari Khorasani
Jatty tribe

Amir K. Najab Shirwany
Shirwan tribe

...L. Malik
...ik tribe

Rasheed Salman Khilany
Khalahy tribe

Nazar Ahmad Kadir
Kizwainly tribe

Dilawar Ismail Jahangir
Jangawa tribe

Ha...an Jihangeer Jafir
Kirony tribe

Sh. Rahmood Said Sul
Barzinja tribe

Mohammad Mahmud Mirdawd
Barzany tribe

Fariad Hadji Mohammad Shamsi Agha
Hilfarra tribe

Celal Talabani bu yapıyı bozmaya çalıştı. Hüseyin Hıdır Surçi, Sabah Barzani, Kerimhan Bradost, Ako Abbas Hamed, Mahmut Esad Fetteh Herki, Cevher Surçi, Şeyh Mustafa Abdullah Nakşibendi gibi isimlerle KTS (Kürdistan Tribes Society - Kürdistan Aşiretler Topluluğu) isimli örgütlenmeyi kurdurdu ve bunların Suudi Arabistan'dan para yardımı görmelerini sağladı.

Bu arada KYB Ankara temsilcisi Sarçil Kazaz'da boş durmuyor, ilgili makamlarda kulis faaliyeti yürüterek Ömer Hıdır Surçi'nin genel sekreteri olduğu Musul Vilayeti Konseyini yerin dibine sokuyordu. Kazaz'a göre Ömer Surçi intifa sırasında Türk EN-KA şirketine ait araç ve makinaları gasp ederek İran'lı kaçakçılara satmıştı(!) dolayısıyla Türkiye yanlısı bir tutum sergilemesi mümkün değildi. O bir Türkiye düşmanıydı! Ömer Surçi böyle tanıtılıyor, fakat Celal Talabani, *Irak Milli Türkmen Partisi*'nin Kuzey Irak'ta Türkmen haklarını korumaya yönelik faaliyetlerini engelleyebilmek için elinden geleni yaptığı hatta, Demirci soyadını kullanan ve Snober olarak bilinen Necmettin Kakai'ye *Türkmen Kardeşlik Partisi* adı altında kukla bir parti kurdurduğu için Türkiye dostu oluyordu. Hem de Erbil ve Şaklawa sokaklarına "Kerkük Kürdistan'ın Kalbidir" sloganını yazdırarak! Kuzey Irak'ta yaşayan aşiretler ve siyasi cambazlar hakkında bilgi sahibi olmadıkları ve hala bir Ortadoğu politikası geliştiremedikleri için yöneticiler Musul Vilayeti Konseyi'ne "Hini hacette lazım olur" diye bile olsun sahip çıkmıyorlar; "Bizim başkentimiz Bağdat olacağına, İstanbul olsun" gibi sözlerle duygu sömürüsü yapan muhtal *işportacı*yı en üst düzeyde kabul ediyorlardı. Yöneticiler, Türkiye sınırları güneyindeki PKK güçlerinden rahatsızdılar. Bu gücün yok edilmesi gerektiğine inanıyorlardı. Düşünceleri doğruydu. Ancak Ortadoğu'nun *işportacısı*nı tanımıyorlardı!

Talabani'nin Türkiye'ye geliş gidişi PKK terörüne bir ilaç gibi görülmeye başlanmıştı. Türkiye'nin Kürt sorununu (!) bir bıçak gibi kesecek, o hain PKK'ya saldırarak onları yok edecek ve PKK belasını defedecekti. Bu arada Talabani Avrupa, İngiltere, Amerika, Türkiye ve Kuzey Irak arasında mekik dokuyor talimatlar alıyor, Kürdistani cephe ve cepheyi oluşturan kitleyi kazanmaya, kontrol altına almaya çalışıyordu. Kürdistan olarak isimlendirilen Kuzey Irak'ta Erbil kentinde bulunan parlamento, yasama ve yürütmeyi sağlıyordu. Bayrağı olmayan ve ilan edilmemiş bir devlet mevcuttu. Türkiye'den gelen gıda maddeleri İran ile yapılan kaçakçılık ve Saddam yönetiminin bilinçli şekilde kaçakçılık adı altında sattığı mazot, benzin ve tüp gaz halkı doyurmuyordu. Bir atak yapmalı gücüne güç katmalıydı. PKK'nın "akıllandırılması" konusunu Kürdistan Parlamentosu'na getirdi ve bir konuşma yaptı:

> "PKK Zaho bölgesinde 23, Amâdiye bölgesinde 162, Mergasor bölgesinde 19 ve Revanduz bölgesinde 33 olmak üzere toplam 237 köyü işgal etmiştir. PKK'nın yaptıkları kimin çıkarınadır? Bu davranış Kürtlerin stratejik amaçlarına ne fayda sağlamaktadır? Sınır köylerine girdiler, sonuçta T.C. güçleri tanklarla, uçaklarla o civardaki Kürt halkının üzerine saldırdı, Kürt halkı zarar gördü. PKK'nın ve diğer devrimci güçlerin Irak Kürdistanı halkının düşük ve bozuk ekonomik, sosyal yaşantı içerisinde oldu böylesi bir günde bize yardımcı olması gerekirdi. PKK Türkiye yolunu kesti, bu yol Kürdistan'ın tek transit yoludur. Biz hiçbir siyasi görüş ve ideolojiye karşı değiliz, bunun en iyi belgesi bugün Irak Kürdistanı'na yerleşen özgürlüktür. Bu özgürlüğün Ortadoğu ve çevresinde örneği yoktur. Eylül 1991'de Irak Kürdistanı'nda yapılan devrim bütün Kürt halkını sevindirmiş, bunun Irak'ta daha başarılı olması umudu Irak, Suriye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki

yurtsever örgütlerde gelişmiştir. PKK'nın bir özelliği de iki yıldır Türkiye Devleti'nde gelişen yeni değişimler konusundaki bilgisizliği ve duyarsızlığıdır. Türkiye'deki halkımız baskıcı Türk faşistlerine karşı 1984 yılında silahlandığı zaman görüldü ki, parlamenter mücadele ile daha yumuşak bir yol tutularak daha iyi bir ortam oluşuyor. Biz bütün gücümüz ve büyük isteğimizle Türkiye'deki Kürt kardeşlerimizin rahat bir yaşam koşuluna ve ulusal haklarına kavuşmalarından yanayız ve üzerimize düşen tarihi sorumluluğumuzun bilincindeyiz."

Türk egemenleri Kürt sorununu çözmek için yeni gelişmeler yaratıyor. Bu sözler IKDP enformasyon şubesinin 1992 yılı Kasım ayında yayınladığı basın açıklamalarından alınmıştır. *İşportacı*nın söylemek istediği şey şudur: "Türkiye'de bir Kürdistan kurmak için teröre gerek yoktur. T.C.'nin mevcut uygulamaları Kürt insanını zaten Türklerden koparacak ve sonuçta Kürdistan kendiliğinden oluşacaktır. PKK'yı bu konuda akıllandıralım, bizi fazla yormasın!"

Sonuçta, Erbil'deki parlamentoda *işportacı*nın stratejisi doğrultusunda PKK'nın ıslah edilmesi kararı alındı. Kürdistani Cephe Peşmergeleri Türk ordusu ile müttefik olarak PKK'ya karşı operasyona(!) başladılar. Operasyon dedik ve güldük ancak şunu da itiraf etmek gerekir; Peşmergeler PKK ile çatışmalarda birçok değerli komutanlarını kaybettiler. Çünkü önderleri PKK'yı "Kışt deyince kümesine kaçan tavuk" olarak göstermişlerdi. Bu tutumları özellikle Zaho cephesine Türk ordusunun zırhlı birliklerle müdahale etmesini gerektirmiştir. Harekatın nasıl cereyan ettiğini ilgili bölümünde inceleyeceğiz. Harekat sonucu Talabani tam tasarladığı gibi PKK'yı Türk ordusundan kurtarmıştı. Zaten Talabani ile Apo'nun 1988 yılında imzalamış oldukları protokol de bunu gerektiriyordu. Peki, IKDP bu konuda ne düşünüyordu?

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR...TIŞTEKÎ BÊJNE

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ İTTİFAK

PKK ve YNK arasında ittifak protokolü imzalandı

Halk Savaşımız Gelişiyor

DİYARBAKIR VE AYDIN CEZAEVLERİNDE YENİ DİRENİŞ DALGASI

Şanlı Şubat 1988 Diyarbakır Zindan Direnişini Kavrayalım

Kurdistan'da Devrimci İttifak Anlayışı

...İK VE TAKTİK ...ORUNU

Botan ve Serhad Eyaletleri PKK 1. Konferansı Başarıyla Gerçekleşti

KAMUOYUNA AÇIKLAMA:

PKK ile YNK İttifak Protokolü İmzaladı

Nisan ay içerisinde PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile YNK Genel Sekreteri Celal TALABANİ başkanlığındaki heyetler bir araya gelerek Türkiye ile görüşmeler ve yakınlaşma için ortak çalışmalar sürdüren heyetler Bakhtan Hükümeti ile karşılıklı ilişkilerini ve bunu daha da geliştirme için önemli kararlar aldılar.

Her iki heyet arasında yapılan görüşmelerde Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin son dönemde yaşadığı gelişmeler değerlendirilmiş, günümüzde ise bu yönde uygulamaya konulan projeler çerçevesinde Kürdistan'da ekonomik, sosyal siyasal kültürel ve alanlarda, durumu değerlendirilmiş, Güneydoğu Anadolu'da uygulanan faşist ve sömürge yönetiminin halkımız üzerinde yarattığı tahribatlar, ekonomik, sosyal siyasal ve kültürel alanlarda ilerlemesi engellenerek, günümüzde ise bu yönde uygulamaları sürdüren sömürgecilere halkımızın karşı koyuş tarzı ile ilgili konular görüşülmüş yine Kürdistan'da ve özellikle Güney Kürdistan'da yaşanan kimyasal bombardımanlar ve özel operasyonlar üzerinde de durulmuştur. Bunun yanısıra Türkiye'nin Kürdistan'da her türlü insanlık dışı ilginç silahları, ajan ve casuslarını bu bölgede yoğun olarak kullanması, köy ve kasabaların bir bütün olarak yakılıp yıkılması uygulamaları ve çok yönlü saldırılarıyla Kürdistan insanını, Türk ve Arap kökenli olmayan bütün halkları düşmanlaştırdığı, bunu daha önceki tüm dönemlerden farklı olarak özellikle Güney Kürdistan halkının ve bu arada Irak halkının gözünde Türkiye'nin emperyalizmin bölgedeki jandarması olarak görülmesine yol açtığı, nihayet Türkiye'nin Kürdistan'da ulusal kurtuluş hareketini boğmak için Güney Kürdistan'a yönelik ilan olarak Güney Kürdistan halkını, Irak'ın Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine yönelen bütün saldırılarını değerlendirmek bunlara karşı ortak bir tavır geliştirmek için görüşmeler sonucunda bağlaşma imzalanmıştır.

Ayrıca görüşmede günümüzde Türk ve Irak faşist rejimlerinin halkımıza karşı sürdürdükleri en pislikçe bir saldırılı ulusal demokratik hareketi boğmaya ve yok etmeye çalıştıkları aşikardır. Kuzey Irak Kürdistan'da geçen boyutlarına ulaşan bağımsızlık savaşını kazanmış ve bir devrim Kürdistan'ın yıkılmış egemenliğini ve kurduğu dönemden günümüze kadar sömürgeci devletlerin kendi emelleri için bir yıldız oluşturdukları Bağdat Faşist Cuntasını sürekli ve sürdürülebilir bir şekilde yıkmıştır. Bu durumdan halkımızın yararlanarak kendisine ulusal bilinçler ve özgürlükler kazandırmıştır. Türkiye'nin tepkisi ise yeni kurulan bu devletle müttefik anlaşmalarla halkımızın direnişini ve devrimci gelişmelerini yok etmeye çalıştığını ve bunlara karşı gerici bir cephe oluşturduğunu ortaya koymuştur.

Bütün bu değerlendirmeler doğrultusunda, halkımızın ulusal kurtuluş hareketinin ve bu geçiş sürecini hızla tamamlamak gerektiğini belirterek bulundukları örgütlenme ile ilgili görüşmeler yapılmış ve bu konularda varılmış ve bu görüşmelerin bir protokol ile sonuçlandırılmıştır.

Hala kurtuluş savaşını ve bölgede devrimci ulusal kurtuluş mücadelelerini boğmak isteyen faşist rejimlerin, özellikle Türkiye'nin Kürdistan'da ve Irak'ın güney bölgesinde en uygun koşullarda ve doğru zamanda ortak bir saldırıya geçmeleri ihtimalini de göz önünde bulundurarak, bu saldırıyı durdurmak ve geçirilmemek için ortak bir savaş örgütlenmesi oluşturulmuştur. Bu kuruluş ile ilgili çalışmalar da şu anda hızla devam etmektedir. Kürdistan'ın bütün güçlerini de bu savaşın içerisine ve örgütlenmeye çağırıyor. Ayrıca bu örgütün siyasal ve askeri merkezlerinin bölgede nerelerde olacağı ile ilgili çalışmalar da yapılmaya devam edilmektedir.

PKK ile YNK yetkili güçleri ve bir kısım görüşmeler kapsamında Kürdistan'ın bütün parçalarında ulusal güçler ile birlikte Türk ve Irak gericiliğine karşı ortak cephe oluşturulmasına ilişkin görüşmeler yapılmıştır. Özellikle Türkiye'de sosyal demokrasi ve sosyalizm adına örgütlenen ve faaliyet gösteren Türk ve Kürt örgütleri ile bu yönde görüşmeler yapılmıştır. Bu görüşmelerde Türkiye'nin Kürdistan'daki sömürgeci politikalarının ve Kürdistan'ın bütün parçalarında sürdürülen soykırım ve katliamların kesin olarak mahkum edilmesi ve sosyal kurtuluş mücadelesinde Kürdistan'daki Türk ve Türkiye'deki devrimci kararlarının paralel götürülmesi için görüşmeler yapılmıştır.

Kuşkusuz bu kısa bilgilendirmeden sonra bu görüşmelerde her iki tarafın ne derecede anlaşmaya varıldığı ve bu anlaşmaların hangi düzeyde olduğu konusunda değil de, ancak bu konuda bir değerlendirme yapılmasının doğru olacağı kanısındayız.

Sonuç olarak, Irak sömürgeci güçlerinin bu saldırı ile ortadan kaldırılmaya çalışılan ve sonuç itibariyle Kürdistan'ın ulusal kurtuluş mücadelesinin yok edilmesi, toplumumuzu geriye itmek ve sömürgeci devletlerin kendi emelleri için kullanılmasını sağlamak amacıyla yapılan bu saldırıyı durdurmak ve geçirilmemek için ortak bir savaş örgütlenmesi oluşturulmuştur. Bu örgütlenmenin bir an önce tamamlanarak, bu saldırıyı durdurmak ve geçirilmemek için bütün güçlerin bu örgütlenmenin içerisinde yer almaları gerekmektedir. Ayrıca halkımızın tüm devrimci, demokrat gençlik ve özellikle de Türk ve Arap devrimci demokrat gençlerinin ilk aşamada kendisine görevler bulmaları, örgütlenmeye ve bölge gerçeğine hızla katılmaları gerektiğini belirtir ve bu konuda ne yapılması gerektiği konusunda kendi görüş ve önerilerini, aralarında bulunan bu bölgelerde bir araya gelerek tartışmalarını öneririz.

1 Sayfa TPİŞ

Abdullah ÖCALAN
Genel Sekreter

Celal TALABANİ
YNK Genel Sekreteri

Mesut Barzani rakibi Celal Talabani gibi bir siyaset cambazı değildi. Ancak, o da zamanında PKK ile ilişkilerini bir protokole bağlamıştı ve gerek Türkiye'de gerekse Kuzey Irak'ta PKK'nın tabanını ve imkanlarını kullanarak güçlenmek istiyordu. PKK ile IKDP arasında 1984 yılında imzalanan protokolden bir bölüm şu şekildedir:

> "Her iki parti Türkiye'nin faşist diktatör rejimine karşı Türkiye Kürdistanı'ndaki katliamlarına, ulusal çıkarlarımızı inkar etmesine ve halkımız için çalışanlara yönelik uyguladığı terörizme karşı Irak, Kürdistan'a destek verecek ve düşmanı korkutacak planların geliştirilip halkımızın amacına hizmet için görüşmelerini sonuna kadar sürdüreceklerdir."

Sayın okurlar;

Kuzey Irak'ta yaratılmak istenen Kürdistan stratejisi emperyalizmin denetimi altında bir statüdür. Türkiye'de bir Kürt partisi veya Kürtçü kişiliklerle yürütülen bir politika sağlamak, İran'daki Kürtleri etkilemek ve İran'ın radikal İslamcı faaliyetlerini denetlemek, Saddam Hüseyin veya bir başkası olsun Irak'taki mevcut rejimi tehdit etmek, petrol yataklarına el koymak, Ortadoğu'da kalıcı üsler temin etmek çerçevesinde hazırlanmış bir senaryodur. Kuzey Irak'ta kurulacak bir Kürt devleti diğer parçalara da önderlik edecek. PKK veya değişik isimli örgütler, bu ülkeleri kan gölüne çevirecek daha sonra da Kuzey Irak'taki Kürdistan devleti ve patronları demokratik ve ılımlı yaklaşımlarla hedef ülkeyle temasa geçerek; "Ben seni bu beladan kurtarırım.." diyecek ve hedef ülkede terörist örgüte alternatif Kürt milliyetçisi başka bir politika sahneye koyacaktır. PKK askeri faaliyetler açısından artık bir kısır döngü içerisine girmiş

durumdadır. Daha ne kadar karakol, bölük, tabur, ilçe veya ile saldıracaktır?

Askeri eylem; toprak parçası ele geçirmek, siyasi üstünlük sağlamak, psikolojik kazanımlar elde etmek, düşmanı imha etmek gibi maksatlarla yapılır. Eylemler PKK'ya siyasi ve psikolojik kazançlar sağlamakta, eylemler sonrası binlerce saf ve temiz genç telef olacaklarını bilmeden katılmakta, siyasi kazanımlarını ise Türkiye'deki bir takım organizasyonlar, siyasi partiler ve kişiler kendi çıkarları için kullanmaktadır. Kendi deyimi ile "İpini Koparmış Adam" Apo, çaresizlik içerisindedir. Kardeşi Osman Öcalan'ın ihaneti üzerine kurtlar sofrasına düşmüştür ve bu sofradan en az zararla kurtulmak istemektedir.

Bize göre Apo, Kürt hareketi içinde tarihi misyonunu tamamlamak üzeredir. En azından ikinci bir İdris-i Bitlisi olamamıştır. Bu role şimdi Celal Talabani soyunmuştur. Halen Kuzey Irak'ta Talabani'nin denetiminde bulunan Osman Öcalan'ın Apo için; "Bu adam hep öldür, öldür diyor! Bunun sonu ne olacak?" şeklinde demeçler vermesi dikkat çekicidir. Kuzey Irak'taki PKK'lı esirler (!) üç bin civarındadır ve büyük bir çoğunluğu KYB sempatizanı durumuna getirilmiştir. 05 Ekim 1992 tarihli olup Kürdistan bölgesi başbakanı Fuat Masum, başbakan yardımcısı Roj Saveş, PKK temsilcileri Osman Öcalan ve Kenan Simo imzalı anlaşma PKK'yı oldukça rahatlatmış ancak Apo'yu zor duruma sokmuştur. Esir(!)ler bölgede özgürce Kürdistan içişleri bakanlığının verdiği belgelerle dolaşabilmekte, Türk vatandaşı olan PKK'lı teröristlere gerekli himaye sağlanmakta, kendileri silah ve teçhizatları dahil tüm mallarını muhafaza edebilmekte ve bölge içerisinde siyasi faaliyet sürdürebilmektedirler. Türk ordusunun 1992 Ekim ayında yaptığı harekat

sonrası güneye kayan PKK, iç hesaplaşmalar dışında öylesine rahattır ki, Türkiye'nin vatandaşı olan teröristleri istemesine rağmen Kürdistani cephe; "Siz suçlarını bildirin biz yargılayalım" diyebilmektedir. Bu durumda Apo, bölgede ABD Başkanı Bush'un giderayak intikam alma, Bosna-Hersek'te Sırplara ve Hıristiyanlara zaman kazandırma duygu ve taktiğiyle Irak'ı bombalatması üzerine yeniden güç kazanmakta olan Saddam yönetimiyle ilişkiye geçebilir ve Irak Devleti içinde yıllardır sorun teşkil eden Barzani ve Talabani'ye karşı Saddam destekli olarak faaliyet gösterebilir. Doğaldır ki, bu varsayım Saddam'ın güçlü olmasına bağlıdır.

Kuzey Irak harekatı Türkiye'ye savaş tecrübesi ve moral açısından çok şey kazandırmıştır. Ancak, PKK'nın imha edilememesiyle:

1. PKK, giderek illegal konumdan Kuzey Irak'ta legal siyasi faaliyet yürüten bir örgüt durumuna gelebilecektir.

2. Türkiye sınırında Peşmerge karakollarının kurulmasıyla birlikte Türkiye, Kuzey Irak'taki Kürt yönetimini otorite olarak kabullenmek zorunda kalacak ve bundan sonra Irak sınırını geçerek operasyon yapmasının meşru zemini kalmayacaktır.

3. Kürdistani Cephe veya doğabilecek bir Kürt federe devletinin faaliyetleri PKK ile birleşirse Türkiye'deki Kürtler bu akımın dışında kalmayacaklardır.

4. Kürdistani Cephe, ilerde PKK'yı gerçekten silahsızlandırsa bile siyasi faaliyeti Irak'tan güç alacak, askeri faaliyetleri İran ve Ermenistan üzerinden devam edecektir. Bu durumda 1993 ve takip eden yıllarda Hakkari, Van, Kars ve Ağrı bölgeleri ayrı bir önem kazanacaktır.

5. Bundan böyle Kürdistani Cephe'nin, Türkiye'den isteyeceklerinin teminatı, PKK olarak bilinmelidir. Kuzey Irak'ta legalleşen PKK, Türkiye'ye karşı önemli bir koz haline getirilmiştir.

6. Kuzey Irak'ta PKK askeri faaliyetlerinin durması, Türkiye içindeki bölücülük sorununa bir çözüm getirmeyecektir. Aksine, Türkiye üzerinde stratejik hesapları olan Kürdistani Cephe'nin hedefine ulaşabilmesi için PKK, on beş yıllık Türkiye pratiği ve imkanlarını IKDP ve KYB'ye çeşitli pazarlıklar sonucu devredebilecektir.

Elbette bütün bu saydıklarımız temenni edilmeyen varsayımlardır fakat, varsayım da olsa böyle bir değerlendirmeye varmamızın sebebi bölücü Kürtçülük ve onun şimdilik sembolü olan PKK ile mücadelenin hala amatör bir şekilde yürütülüyor olmasıdır.

ANTLAŞMA METNİ

29.10.1192 günü PKK adına Osman ÖCALAN (FERHAT), Kürdistan Bölgesi Başbakanlık binasına gelerek 05.10.1192 tarihli anlaşmaya, Irak Kürdistan topraklarında bulunan bütün elemanlarının bağlı olduklarını söylediler.

Binanaleyh;

A) Kürdistan topraklarında bulunan bütün PKK militan ve üyeleri kaldıkları sürece bölgesinin yasalarına uyacaklar.

Buna göre;

1- Irak Kürdistan topraklarını askeri faaliyetler için kullanamaz.

2- Irak Kürdistan topraklarında kalmak isteyen PKK militan ve üyeleri , Türkiye sınırından uzak ve bölge hükümetinin tesbit edeceği yere taşınacaklar.

3- İçişleri Bakanlığının vereceği vesikalarla bölgede serbestçe seyahat edebilirler.

4- Kürdistan Hükümeti ve cephesi karşıtı sürdürülen siyasi faaliyetlerine son verilecektir.

B)_____

1- Kürdistan Hükümeti, bu bölgede kalmak isteyen bu gruba -zaten bunlar Türkiye Kürdistan'ı vatandaşıdırlar- gerekli korumayı temin edecektir.

2- PKK üyeleri, kendilerine ait olan bütün mal varlıklarını koruyabilecekler.

3- Bölge içerisinde siyasi faaliyetlerini serbestçe sürdürebilirler.

4- Bölge yönetimi, yaralı ve hastalara sağlık hizmetleri sağlayacaktır.

ANLAŞMAYI İMZA EDENLER

KÜRDİSTAN BAŞBAKANI	PKK-MK ADINA
Fuat MAHSUM	MK. ÜYESİ
	Osman ÖCALAN
BAŞBAKAN YARDIMCISI	PKK ÜYESİ
ROJ ŞAVES	**KENAN SİMO**

في يوم ٢١/ ١٠/ ١٩٦٢ حضر مشعل بكك البيد حسان اوجلان (عرفات) مقر رئاسة وزراء اقليم كردستان ، واطلعوا السيد عامر واسراد بكك اليزيدين في اراضي كردستان العراق بالقرار الصادر عن المجلس الوطني ومجلس الوزراء في ٥/ ١٠/ ١٩٦٢ وبناءً على ذلك :

١- يتعهد بكك بأن يحترم قوانين أبناء كردستان العراق ويلتزم بها جميع افرادها وعناصرها اينما كانوا على أرض الاقليم .

وعلى هذا المنطلق :

١. لا يتدخلون في اراضي كردستان العراق لمدة عشر سنوات .
٢. العناصر والافراد التابعون للحزب الذين يريدون البقاء في كردستان العراق يخلون الى مناطق تحددها حكومة الاقليم بعيداً عن الشريط الحدودي مع تركيا .
٣. تكون لهم حرية التنقل في الاقليم بعلم وزارة الداخلية وبعدها او زال عدم التحرش الذي تضعه لهم .
٤. ايقاف العمليات الاعلامية ضد حكومة الاقليم والجبهة الكردستانية .

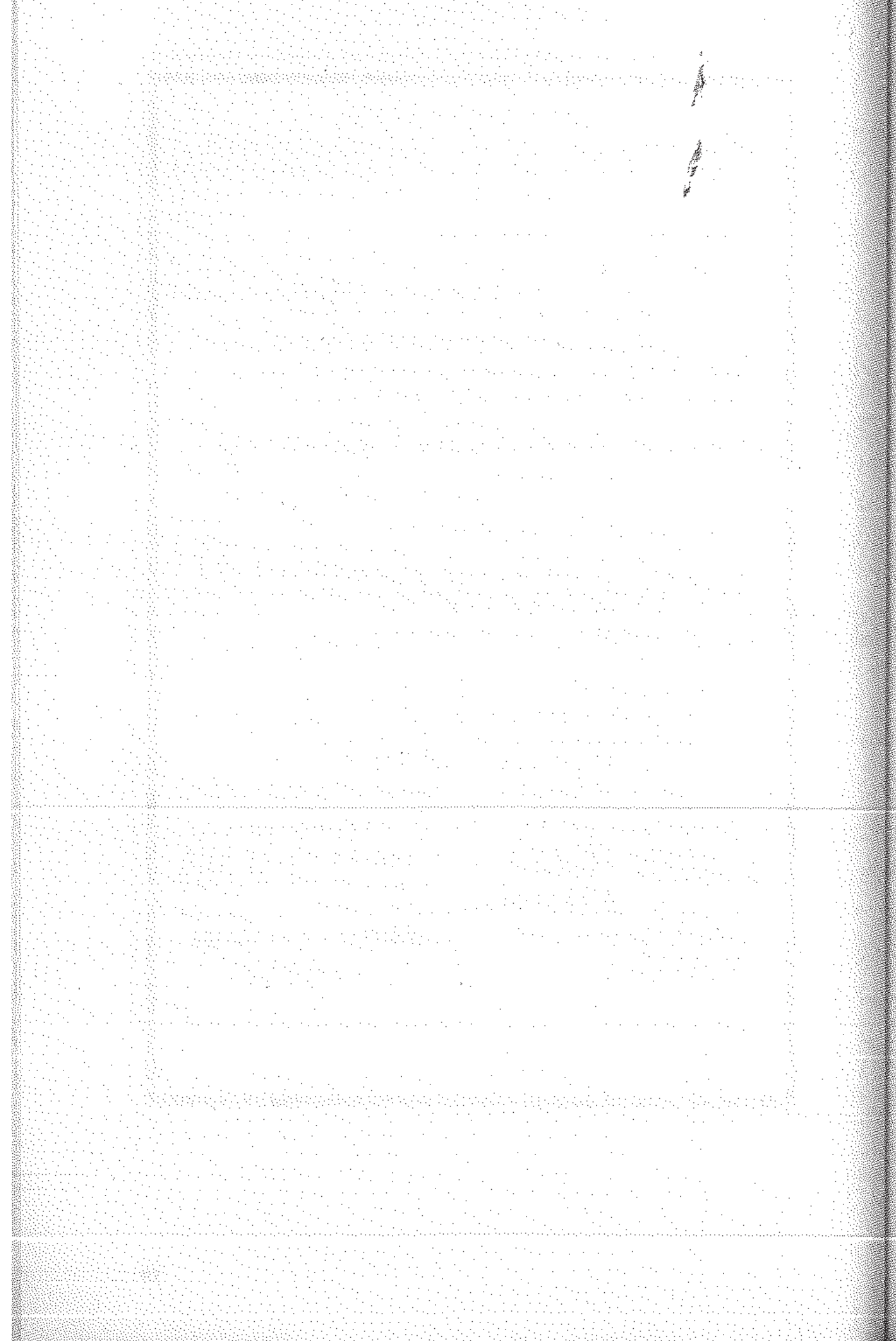
٢- توفر سلطات الاقليم الحماية لهؤلاء الجبهة التي ترفض البقاء في كردستان وتريد العودة الى مناطق كردستان تركيا .

٣. يحتفظ افراد بكك في الاقليم بسلاحهم .

٤. يكون لهؤلاء الجبهة حرية ممارسة النشاط السياسي داخل الاقليم .

٥. توفر سلطات الاقليم العلاج المجاني للمرضى والجرحى

PKK-NIK ...

Birinci Bölüm

PKK IV. Kongresi

İlk defa Apo'nun fiili denetiminden uzakta bir PKK genel toplantısı yapılıyordu. Bu durum kuraldışıydı. Evet, PKK IV. Kongresi, 21-31 Aralık 1990 tarihleri arasında Kuzey Irak'ta Haftanin köyünde, Apo'suz toplandı. Apo'suz bir toplantının ne önemi olabilirdi? Ciddi ve geçerli kararlar alınabilir miydi?

Apo olmadan bu tür kararlar alınabilir miydi?

Bu tür sorulara hayır cevabını vermek zorundayız. Apo'suz ve Apo'ya rağmen toplantı yapmak, karar almak olanaksızdı.

O halde PKK IV. kongresi neden Apo'dan uzakta yapıldı?

İşin gerçeği şuydu; Abdullah Öcalan, tüzük gereği IV. Kongre'nin 1990 yılı içerisinde yapılması gerektiğini biliyordu. PKK IV. Kongresi, 1990 yılı içerisinde yapılacaktı, yapılmalıydı. Yapılmalıydı çünkü, örgütü güçlü göstermeye devam etmek gerekiyordu. Ama nerede? Suriye veya Lübnan'da yapmak sorun değildi, hiçbir sakıncası yoktu. Bu konuda Suriye, son derece anlayış gösteriyordu. Fakat, Apo'nun başka planları vardı. Daha 1986 yılında yapılan III. Kongre öncesi "Kongremizi ülke topraklarında yapmalıyız. Bunu mutlaka başarmalıyız." diyordu. Ama III. Kongreyi ancak Suriye ordusunun gölgesinde yapabildi. Apo, v.....lı k.....lar gibi Şam'dan bir türlü çıkamıyordu. Şam'ın dışında

kendisini bir türlü güvencede hissetmiyordu. "Gerçek özgürlük, Kürdistan'ın dağlarındadır" palavraları kendisi için geçerli değildi.

IV. Kongreyi de yine Suriye ordusunun gölgesinde yapmayı planlıyordu. Ancak her gün ülke içi gruplardan "Botan'ı özgürleştirdik" türünden raporlar alıyordu. Artık IV. Kongreyi ülke içi topraklarda yapmak farzdı.

A. Öcalan, IV. Kongrenin ülke içerisinde yapılması kararını verdi ama, kendisinin ülke içine gelmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Bir yandan; "Ben buralarda çürüyorum, biran önce Kürdistan'ın özgür dağlarına kavuşmak istiyorum. O dağlar onbinlerce silahlı gücü koynunda saklar. O dağlarda ayaklarını sağlam yere bastın mı, hiçbir ordu seni söküp atamaz." diye palavralar sıkarken, diğer yandan da on iki yıldır Suriye'nin dışına cesaret edip adımını atamıyordu.

Kısaca; IV. Kongre ülke içinde yapılacaktı ama Apo, kongrenin başında bulunmayacaktı...

Bu durum eşyanın tabiatına aykırıydı.

Buna bir çözüm bulunmalıydı. Gerçi Cuma kod adlı Cemil Bayık, Ebubekir kod adlı Halil Ataç, Mahir kod adlı Numan Uçar ve benzeri yardakçıları;

"Aslında Kuzey Irak da ülke içi sayılır. Kongreyi Kuzey Irak'ta yapacağız, çok güvenlidir, bu nedenle kongreye katılmanızın bir mahsuru yoktur." demişlerse de, Apo bir türlü Şam'dan ayrılmaya niyetli değildi. Dolayısıyla yeni bir plan yaptı. 1990 yılının Mayıs ayında önemli elemanlarını Suriye-Lübnan sınırındaki *Mahsum Korkmaz Akademisi*nde toplayarak II. Ulusal Konferansı gerçekleştirdi. Yani yerinden dolayı katılmayı göze alamadığı IV. Kongreyi başka bir isim altında, yine Suriye'de ve yine kendi "pençesi" altında gerçekleştirmiş oldu.

II. Ulusal Konferansta özellikle, cezaevinde PKK'yı şanlı bir şekilde temsil etmiş, cezaevi direnişlerinin sembol isimlerinden Mehmet Cahit Şener (Ahmet), M. Selim Çürükkaya (Selim) ve Sakine Cansız gibi kişiler, baş köşeye oturtuldular.

Konferans süresince Kürdistan vampiri, nam-ı diğer A. Öcalan, yine ağzından salyalar saçarak ünlü küfürnamelerini oluşturmaya başladı. Yine herkese verdi, veriştirdi. Yıllardır kendisine bir köpekten çok daha sadık bir biçimde hizmet eden herkese hakaret dolu sözler sarf etmeye başladı. Ne alçaklıklarını, ne ajanlıklarını, ne sünepeliklerini ve ne de asalaklıklarını bıraktı. Yine mazlum, fedakâr rollerine bürünerek; "Yemedim yedirdim, içmedim içirdim, giymedim giydirdim ama siz, sırtüstü yattınız. Bütün değerleri çarçur ettiniz. Ben mecbur muyum sizi sırtımda taşımaya?" gibi ağzına ne geldiyse sıralamaya başladı.

Konferans bitiminde, *Konferans Kararları* diye bir kitapçık bastırdı ve bütün gruplara gönderdi. Apo'nun günlerce histeri krizi geçirerek teyp kasetinde doldurmuş olduğu bu saçmalıklar, II. Ulusal Konferans kararları olarak, konferans delegelerinin özgür iradeleriyle almış olduğu kararları şeklinde tescil edilmiş oldu.

Daha sonra da Türkiye'deki gruplara bu kitapçık, teksir baskı olarak dağıtıldı. Yalnız Türkiye'deki gruplar değil, aynı zamanda Kuzey Irak'taki, İran'daki, Lübnan, Suriye ve Avrupa'daki gruplar da bu kitapçığı hatmetmek için günlerce eğitim çalışmalarından geçirildiler.

Abdullah Öcalan denilen psikopat, her sözü için adeta hatim indirilmesini ister. Her nasılsa, onlarca senedir temcit pilavı gibi ısıtıp-ısıtıp kapı kullarının önüne sürdüğü bir yığın saçma sapan cümlelerin kutsallığına kendini inandırmıştır. Daha önemlisi, zaman zaman kendisinin kutsal bir

kişilik olduğuna inanır; çömezlerinin çoğu da çeşitli nedenlerden dolayı O'nun bu zaafını körüklerler.

Abdullah Öcalan, bir kitapçığında, büyük adamların kişiliklerinin ana rahminde şekillendiğinden bahsetmektedir. Ardından kendisinin de daha küçük yaşlarda ayırt edici özelliklerinin olduğunu, bu özelliklerinin başkaları tarafından söylendiğini anlatır.

Kısaca, giderek insanüstü özeliklerinin olduğunu son senelerde sık sık vurgulamaktadır. Yani artık megalomanlığını gizleme gereği duymamaktadır:

"Kızlar karşıma çıkıyor, en değme artistin ulaşamayacağı kadar ulaşıyorum. Bazen bakıyorum, Yeşilçam'ı da geçiyorum yani. Oldum bir baş aktör, rejisör... Yılmaz Güney bile karşımda çocuk gibi kalıyor."

"Çok erken yaşta fıstık ağacının altında otururken, babamın söylediği söz çok açıktı; yani, Abdullah'ın alnında fetih işareti var, o gittiği her yeri fetheder diyordu."

Daha bunun gibi yüzlerce örnek vardır. Bunları, *İnciler* bölümünde okuyacaksınız.

Aslında Öcalan, kelimenin tam anlamıyla klinik bir vakadır. Özellikle psikologlar açısından bulunmaz bir deney malzemesidir. Fakat ne yazık ki, şimdiye kadar bilim adamları bu klinik vakaya gereken önemi vermediler.

Biz öyle yapmayacağız. Gerçi psikolog değiliz ama yine zaman zaman onun bu "ayrıksı" özelliklerini gözler önüne sereceğiz. Hatta bu konuda *Şam'daki Megaloman* ya da *Yeni Bir Spastik Kişilik* veya *Çağımızın En İlginç Klinik Vakası* diye araştırmalarımız yayınlanırsa şaşırmayın. Fakat, bu tür araştırmaları yayımlayabilmemiz için de psikologlarımızın bize yardımcı olmaları gerekiyor.

Şimdi, yeniden konferans ve kongre konusuna değinelim.

Abdullah Öcalan, kongreyi garantiye almak için II. Ulusal Konferansta kongrenin çerçevesini çizdi. Bu yeterli değildi. Kongrenin nerede yapılması gerektiği, kimlerin katılmasının uygun olacağı, kimlerin divanda oturacağı hep A. Öcalan tarafından tespit edildi.

Gerçi II. Ulusal Konferans kararlarıyla IV. Kongrenin kararları aynı olacaktı ama yine usulen IV. Kongreye bir çatışma raporu sunulmalıydı.

Geçmişin değerlendirilmesi yapılmalıydı. İçinde bulunulan günlerin anlam ve ehemmiyeti belirtilip, gelecekle ilgili perspektifler ortaya konmalıydı. Öyle ya, kongre demek, geçmişin muhasebesini yapıp geleceğin rotasını çizmek demekti. A. Öcalan, zaten bunu hep yapıyordu ve IV. Kongre için de yapacaktı. Nitekim IV. Kongreye sunulmak üzere bir çalışma programı hazırladı.

26-31 Aralık 1990 tarihinde Kuzey Irak'ın Haftanin vadisinde, Türkiye sınırına birkaç kilometre mesafede PKK IV. Kongresi ülke içinde başlamış oldu.

Divan başkanlığına A. Öcalan'ın özel şebeke elemanı Cuma kod adlı Cemil Bayık getirildi. Örgüt içindeki asli görevi emniyet sibobu olan Cemil Bayık'tan başkası da bu göreve getirilmezdi. Cemil Bayık'ın yanına da PKK'nın şanlı cezaevi direnişlerinin önderlerinden! olan Ahmet kod adlı Mehmet Cahit Şener, Ebubekir kod adlı Halil Ataç ve Sarı Baran kod adlı Cihangir Hazir oturtuldu.

Kongreye sunulan çalışma raporunda en ilginç konu; "İnsanlığın Durumu" isimli bölümdü. Çünkü, bu bölümde Apo, dünyaya ve dünya insanlığına yeni bir yorum getiriyordu. Kısaca insanlığın durumu pek iyi değildi. Ama PKK ve onun önderi A. Öcalan, insanlığın kötü gidişine dur diyecekti. Bu

iş için de önce Kürdistan'la birlikte Ortadoğu'yu kurtaracaktı. Sonra da sırasıyla diğer sahalara el atacaktı.

Apo, muhtemelen bu işi zavallı korucu ailelerinin katledilmesi meselesiyle karıştırıyordu!

İnsanlığın durumundan bahsederken çevre konusuna da büyük yer ayırıyordu. Ve çevreci kesiliyordu.

Gerçekten de yıllardır sanki çevreyi bedeniyle kirleten kendisi değilmiş gibi...

a. PKK-Saddam Hüseyin İttifakı

IV. Kongrenin yapıldığı günlerde *Körfez Krizi* patlama noktasına gelmişti ve PKK IV. Kongresi de *Körfez Krizi*'nin bir numaralı tarafı olan Irak'ta yapılıyordu. Savaş başladı başlayacak gibi idi. Ama hem *Körfez Krizi*'nin göbeğindeki bir sahanın içinde yer alacaksın ve dünyayı kurtarma nutukları atacaksın, hem de adı geçen kriz ile ilgili hem nala hem de mıha vuracaksın. Tabii ki, bu durumun sebebi çok ileride anlaşılacaktır.

Biz yine de özet olarak açıklayalım:

Gerçi Saddam Hüseyin'in ajanları ile A. Öcalan arasında 1988 tarihinde başlayan bir anlaşma mevcuttu ama A. Öcalan, Suriye ve İran'dan çekindiği için bu anlaşma konusunda çok temkinli hareket ediyordu. Anlaşmanın özü; A. Öcalan, Kuzey Irak'ta KDP ve YNK'yı etkisizleştirecekti. Dolayısıyla Saddam Hüseyin'i bir baş ağrısından kurtaracaktı. Saddam Hüseyin de Kuzey Irak'ı PKK'ya tahsis edecekti. Böylece Saddam Hüseyin, bir taşla iki kuş vuracaktı. Bir yandan artık kangren hale gelen Peşmerge asiliğinden kurtulacak, diğer yandan sular ve geleneksel Arap düşmanlığı nedeniyle Türkiye'yi cezalandırmış olacaktı. PKK ise, Türk güvenlik kuvvetlerinin müdahale edemeyeceği ya da çok zor müdahale edebileceği, Şırnak, Hakkari coğrafyasıyla bütünlük arz

eden ve en az o kadar sarp ve dağlık olan kontrolsüz, denetimsiz, kanunsuz, kuralsız bir coğrafyada istediği gibi at oynatacaktı. Aynı zamanda yıllardır KDP ve YNK gibi örgütlerin elinde birer yük beygirine dönen, fazla düşünemeyen, dağda silahlı olarak dolaşmayı içgüdüsel ve rutinleşmiş alışkanlıklar haline getirmiş sayıları yüz binlerle ifade edilebilen bir askeri güce kavuşmuş olacaktı.

İşte 1988'lerdeki anlaşmanın özü bu idi. Denilebilir ki, Saddam, Kürt kasabıdır. Kürtlere en büyük katliamları yapan kişidir. PKK ideolojisine göre, sömürgeci Irak'ın başıdır. Bütün bunların ne önemi olabilir ki? Önemli olan A. Öcalan'ın Türkiye'ye, Türk insanına Kürt kökenli olması önemli değil, vereceği zarar ve bu zararla doğru orantılı olarak birtakım güçlerce önemli kişi sayılmasıdır.

Körfez Krizi'nin başlamasıyla A. Öcalan ve S. Hüseyin'in adamları arasında varılan anlaşma ise eski anlaşma metnini kapsamakla birlikte yeni şeyler de içermektedir.

1991 yılındaki Kürt ayaklanmasında Irak istihbaratına ait binada ele geçen belgeler bunun teyididir. Bu belgeler, Londra'da El Hayat gazetesi muhabiri Kamuran Keredk'i tarafından 13.08.1992 tarihinde Arapça olarak yayınlandı.

Bunlardan ikisini okuyucularımızın bilgisine sunuyoruz:

CUMHURBAŞKANLIĞI SEKRETERLİĞİ
EMNİYET GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
OTONOMİ BÖLGESİ EMNİYET
MÜDÜRLÜĞÜ

"ARAŞTIRMA"
(GİZLİ ÖZEL VE ŞAHSA MAHSUS)

Sayı : 8000
Tarih : 09.09.1990
Hicri : 19.SEFER.1411

SAYIN OTONOMİ BÖLGESİ
EMNİYET MÜDÜRLERİ

Konu : Bilgi

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün ilgi ŞŞŞ 337925 no: 01. 09.1990 tarihli yazısında şunlar geçmektedir.

EK'te bulunan Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 2950 No: 02.06.1990 tarihli yazısı ve İstihbarat Teşkilatı'nın 294 No: 25.06.1990 tarihli yazısında belirtilen bilgileri görüşen düşman çalışmasını gözetleme kalıcı komitesi şunları bildiriyor:

İran'da bulunan teröristler Irak ile Türkiye arasındaki durumun gelişmelerini izlemektedirler. Komite, ülke içinde terör eylemlerinin başlatılması, Türkiye'nin bazı teröristleri topraklarında barındırma yolunda Amerika'nın baskısına uğrayacağına inanmaktadır. Bu durumda gelecekte baş gösterecek olaylara karşı çok gizli ve saklı biçimde Türkiye'nin PKK örgütüyle bir ilişki köprüsünün yapılması gerekir.

Güvenlik kuvvetlerinin Türk tarafına bu titiz durumda bilgi vermeksizin bu ilişkisinin gelişmelerinin izlenmesi yolunda kalıcı komitenin önerisi onaylanmıştır.

Yorum:

Bu konu, Türkiye ile olan ilişki açısından oldukça önemlidir. Öte yandan mücadeleci ülkemizin yaşadığı bu durumda onlarla oldukça gizli ve saklı biçimde yapılması ve bu hususa Türk tarafının kışkırtılmaması gerekir.

Bilgilerinize ve gereğinin yapılmasını arz ediyorum.

Emniyet Yarbayı
W/M.M.E. Otonomi Bölgesi

CUMHURBAŞKANLIĞI SEKRETERLİĞİ
EMNİYET GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
OTONOMİ EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ

"ARAŞTIRMALAR"
(GİZLİ, KİŞİYE ÖZEL)

Sayı : 9279
Tarih : 27.10.1990
Hicri : 09.REBİULEVVEL.1411

SAYIN DOHUK BÖLGESİ EMNİYET MÜDÜRÜ

Konu : Kişi Hakkında

Ş.Ş./6637 No: 15.10.1990 tarihli yazımız, 44230 No 18. 10.1990 tarihli Emniyet Genel Müdürlüğü yazısıyla Zaho Emniyet Müdürlüğü'nün PKK Örgütü ile iş yaptığı ve birkaç görüşme yapıldığı bildirilmektedir.

Sayın Genel Müdür ilişkileri sağlayan istihbarat teşkilatı görevlisinin adı size bildirilecek.

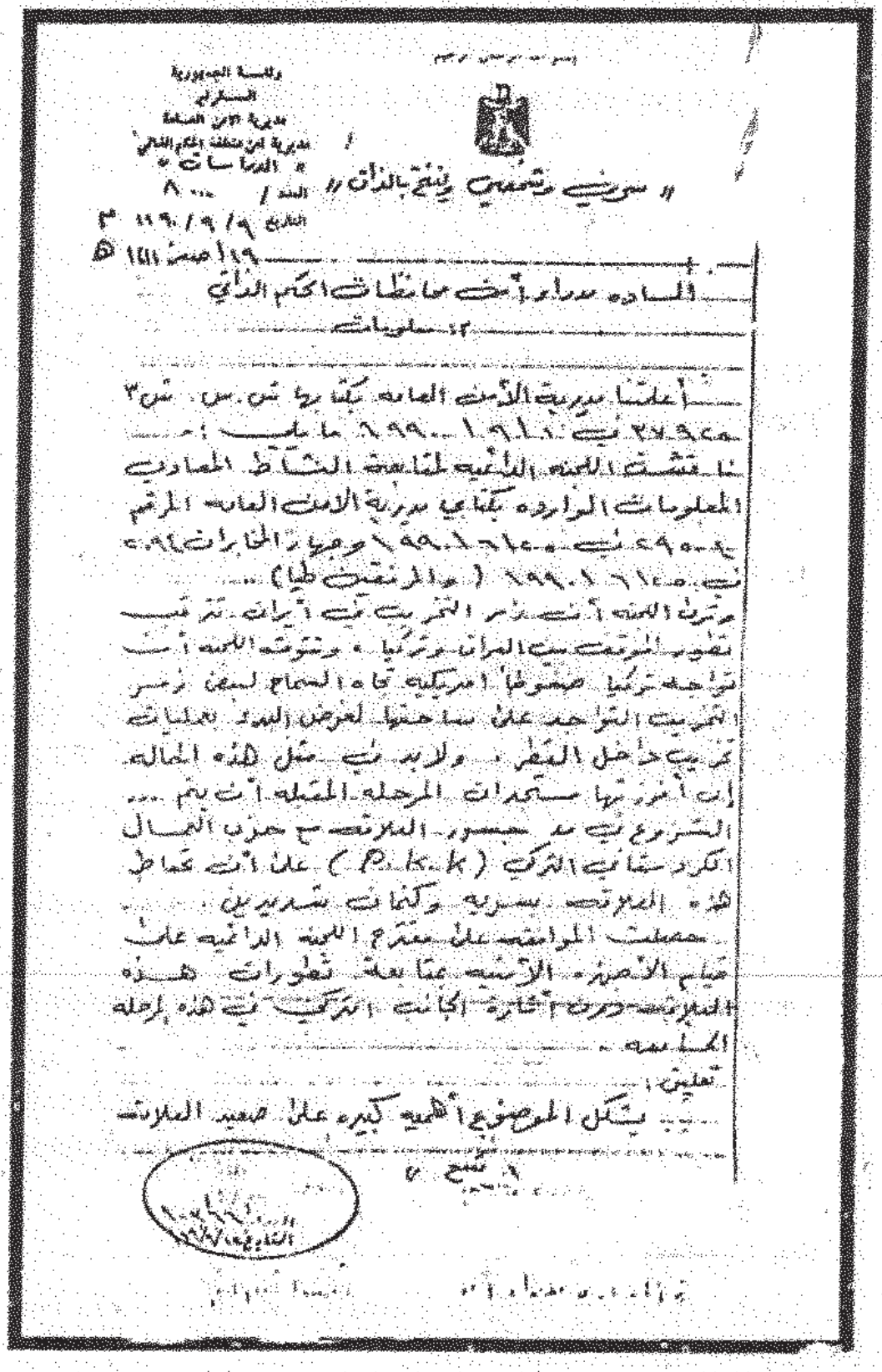
Gereğini yapın ve bilgi bekleyin sevgi ve saygılarımla.

Emniyet Tümgenerali
N.M.E. Otonomi Bölgesi

Bir Kopyası:

Sayın HEVLER Bölgesi Emniyet Müdürü 8000 No 09.09.1990 tarihli yazımız için,

Sayın SÜLEYMANİYE Bölgesi Emniyet Müdürü EK'te belirtilen genel bir görüşme yapılması ve yardım edilecek içteki parti hakkında bilgi verilmesini arz ederim.

جمهورية مصر العربية
المركز
مديرية الأمن المساعدة
مديرية أمن منطقة الحكم الذاتي
* الدراسات *
العدد / ٨٠٠٠
التاريخ ٣ / ٩ / ١٩٩٠

" سري وشخصي ينفتح بالذات "

٥ ١٩ / صفر / ١٤١١

الساده مديرات / مأمورات مناطق الحكم الذاتي

٢ - معلومات

أعلنا مديرية الأمن العامه بكتابها س.س. س/٣ ٢٧٩٣ في ١٩٩٠/٩/٢ ما يلي :-

نافشت اللجنه الدائمه لمتابعة الشئون المصادق المعلومات الوارده بكتابي مديرية الامن العام الرقم ٢٩٠٥ في ١٩٩٠/٦/١٤ وخبر الخابرات رقم ٢٩٠٦ في ١٩٩٠/٦/١٦ (والمرفق طيا) ...

وترى اللجنه أن خبر التخريب في أيران ترتب تطوير التوتر بين ايران وتركيا ، وتوقعت اللجنه أن تواجه تركيا ضغوطا امريكيه قاده الحاح لبعض خبر التخريب التواجد على ساحتها لغرض القيام بعمليات تخريب داخل العراق . ولابد في مثل هذه الحاله إن أخر تها ستحدات المرحله المقبله أن يتم المشروع في مد جسور الدرنف مع حزب العمال الكردستاني التركي (P.K.K) على أن عناصر هذه الدرنف بسريه وكتمان شديدين .

حصلت الموافقه على مقترح اللجنه الدائمه على قيام الاجهزه الأمنيه متابعة تطورات هذه الدرنف ومدى اثارة اكتشاف التركي في هذه المرحله الحاسمه .

تعليمات :

يشكل الموضوع أهميه كبيره على صعيد العلاقات

نسخ ٥

التاريخ ١٩٩٠/٩/٣

بسم الله الرحمن الرحيم

رئاسة الجمهورية
السكرتير
مديرية الأمن العامة
مديرية امن منطقة هلاك الثالثي

العدد /
التاريخ / / ١٩

مع تركيا من جانب ، وعلى صعيد عملنا الدبلوماسي والإعلامي في الداخل الظرف الذي يمر به حضرتنا العامل الأسر المتعب بتطلبه التعامل معه بأقصى درجات السرية والكتمان ، وما يضمن عدم إثارة الجانب التركي بهذا الصدد .

راجين التفضل بالإحاطة والعمل بموجبه وإعلامنا مع التقدير .

عقد البيت
و/٢٠٣ ع. لمنطقة بحكم الذاتي
١٩٩٨-١٩١٨

المرفقات

صورة لكت

Özet olarak; savaşın seyrine göre Kuzey Irak'tan Türk birlikleri müdahale edecek olursa, PKK'nın gerilla güçleri Türk ordusuna karşı Kuzey Irak'ta gerilla savaşı yürütecek, Saddam'ın askerleri yalnızca PKK'ya lojistik ve mühimmat ikmali yapacaktır. Böylece Irak ordusu kuzeyi sağlama almış olacağından, tüm gücünü güneye yöneltecektir. Biraz komik gibi görünse de işin aslı budur. Yöre halkını yıllardır örtü olarak kullanıp askerlere pusu kurmak, taciz ateşi açmak, herkesin kullandığı yollara hiçbir sorumluluk duygusu taşımadan mayın döşemekle yaşlı-genç, kadın-çocuk demeden savunmasız insanları katletmekle kendisini dev aynasında gören PKK'nın, Saddam Hüseyin'le böyle bir anlaşmaya cesaret etmesi çok doğaldır.

Ancak; "Saddam bu konuda PKK'nın başarılı olup olmayacağını bilmiyor muydu?" diye sorarsanız, elbette ki biliyordu. Ama ne önemi vardı? PKK, ne kadar kargaşa, karışıklık yaratırsa kârdır diye PKK'yı muhatap almıştır. En azından YNK ve KDP'yi nötralize etmesi bile yeterliydi.

PKK IV. Kongresi yapıldığı günlerde böyle bir anlaşma yürürlükteydi. Ve savaşın her an başlayacağı bekleniyordu. Türk ordusunun da Kuzey'den Irak'a gireceği hesapları yapıldığından PKK güçleri, 330 km.'lik Türk-Irak sınırı boyunca mevzilenmişlerdi. Haftanin de bu mevzilerden biriydi.

b. İki Kongre Arası Dönemin Faturası

1990 yılının son günlerinde yapılan PKK IV. Kongresi, geçen dört yılın muhasebesini nasıl yaptı, yani, 1987-1988-1989-1990 yıllarındaki mücadelelerini nasıl değerlendirdi? Hangi başarı ve başarısızlıklardan söz etti? Başarısızlıkları kimlerin sırtına, nasıl yıktı?

Aslında bu hususlara *Kürtler, PKK ve A. Öcalan* adlı kitabımızda değinmiştik ama yine de çok kısa bir özet vermek istiyoruz.

PKK terör örgütü, III. Kongrede kurtarılmış bölgeleri kesin bir hedef olarak ortaya koymuştu. Ve bedeli ne olursa olsun, kurtarılmış bölgeler oluşturulmasını hedefliyordu. Her yıl yapılan üç aylık, altı aylık ve yıllık plan hedeflerinde de ortaya konuluyordu. Bu planların hedefine ulaşması için en yaman çabayı gösteren uygulayıcılarda; Kör Cemal kod adlı Halil Kaya, Metin kod adlı Şahin Balıç gibi adamlardı. Bir de mücadeleye ayak bağı olanlar vardı. Mesela Sadun kod adlı İsmet Dodru, Kasım kod adlı Salman Ömürcan, Kasım kod adlı Numan Bağcı, Doktor kod adlı Lamia Baksi, Mazlum kod adlı Vahap Çolak, Abdullah Ekinci, Cafer kod adlı Ali Çetiner, Zeynel kod adlı Mehmet Ayık gibileri mücadeleye resmen ayak bağı oluyorlardı.

A. Öcalan, o yaman uygulayıcılarına direktifler gönderiyor ve ayak bağı olanların kafasını uçurun diyordu. Onlar

da emir gereği gerekeni yapıyorlardı. Cellatlar, yeni cellatların eliyle kurban edildilerse de, cellatların kurbanlarına IV. Kongrede af çıkarıldı. Denildi ki; "Filan tarihte öldürülen arkadaşlar haksız yere öldürülmüştür. IV. Kongremiz bu haksızlığı telafi etmek için onların itibarını iade etmektedir." (24.12.1990 - IV Kongreye sunulan parti soruşturma komisyonu raporundan)

Bu konuya, örgüt içi infazlar hakkındaki bilgileri içerecek bir başka kitapta detaylı olarak değineceğiz.

Aynı senaryolar Stalin Rusya'sında da birçok kez sahnelenmiştir ve A. Öcalan da aynı şeyleri taklit etmektedir.

Biz, çok görmüyoruz ve normal karşılıyoruz.

Geçmişin muhasebesi, yalnız bundan ibaret değildi.

Yine senelerdir, Apo vampirine hayat veren, onu Apo yapan kanların baş akıtıcıları; Parmaksız Zeki kod adlı Şemdin Sakık, Botan kod adlı Nizamettin Taş, Bilge kod adlı Hüseyin Topgüder gibi isimler, kötü gidişin baş mimarı oldular. Öte yandan yıllardır Apo'ya tam bir kapıkulu gibi çömezlik yapan, kişilikleri paspas olmuş Esat kod adlı Abdurrahman Çadırcı, Fuat kod adlı Ali Haydar Kaytan gibileri ise, Apo'ya fırsat vermeden, "Biz alçağız, biz reziliz, bizden adam çıkmaz. Biz birer insanlık posasıyız." türünden yakarışlarda bulundular. Bunun ismine de "özeleştiri raporu" diyorlardı.

Aslında bu raporların da psikologlarca incelenmesi gerekiyor. Psikoloji literatürünü zenginleştireceğinden kimsenin kuşkusu olmasın. Ayrıca, bu *paspas* kişiliklerin irdelemesi yapılırsa PKK denen çöp makinesinin Ademoğlunu ne hale getirdiği konusunda bir fikir verebilir.

Geçmişle ilgili değerlendirmenin özü ise şu idi:

Birtakım art niyetli, sorumsuz, mirasyedi, tembel PKK militanları eğer gelişmelerin önünü tıkamasaymış, PKK

mücadelesi bütün Kürdistan'ı kurtarılmış bölge ilan edermiş. Ama gel gör ki, A. Öcalan'ın bütün direnmelerine, çırpınmalarına ve gecelerini gündüzlerine katmasına rağmen herkes bildiğini okumuş ve çok büyük fırsatlar kaçırmış.

Yine de A. Öcalan'ın kişiliği, şahsi gayretleri zevahiri kurtarmış ve bu sayede çok büyük felaketler önlenmiş. Güzel bir masal değil mi? Aslında bu masal bir hayli uzun fakat biz kısa anlattık.

Her neyse, IV. Kongre, II. Ulusal Konferansta alınan, geleceğe yönelik, parti-ordu-cephe faaliyetlerine ilişkin kararları aynen kabul etti. Daha doğrusu bu kararları, daha da doğrusu Apo'nun teyp kasetlerine kaydettirdiği konuşmalar, IV. Kongre kararları olarak onaylandı. Şöyle ki;

II. Ulusal konferans kararları broşüründeki "II. Ulusal Konferans" kelimeleri silinerek yerine, "IV. Ulusal Kongre" kelimeleri yazıldı. Bu başlık ilk bakışta göze çarpacak şekilde farklı bir daktilo ile yazılmıştır.

c. PKK ve Geçici Köy Koruculuğu

PKK'nın koruculuk hakkındaki düşüncelerini, A. Öcalan'ın talimatlarıyla koruyuculara karşı yıllarca uyguladığı vahşet boyutlarındaki şiddeti *Kürtler, PKK, Abdullah Öcalan* isimli kitapta özetlemeye çalışmıştık.

Yeniden bu konuya değinmeyeceğiz.

Ancak, 1990 yılı sonunda toplanan IV. Kongrede A. Öcalan, koruculara "af" çıkarıyordu. Affa çağrı bildirisinde diyordu ki; "1 Ocak 1991 tarihinden, 31 Aralık 1991 tarihine kadar PKK'ya başvurup af dileyen korucular affedilecektir. Bu süre içinde PKK'dan affedilemeyenler ise en ağır cezalara çarptırılacaklardır."

Buradaki mantığa herkesin dikkatini çekmek istiyoruz. Hem o insanları katliamdan geçiriyor, hem de gelin benden af dileyin diyor. Akit başında hiç kimse böyle bir şeye başvurur mu? Ama, Apo denen dangalakta mantık ne gezer? Kendine sevdalanmış, kendini zaman zaman peygamber ilan ettiği vakidir. Ama korkarız ki, yakın bir zamanda kendini yüce Yaradan'ın da yerine koyacaktır. Çünkü kızdığı zaman adamlarına; "Ananız, babanız ve hatta Allah'ınız şimdiye kadar sizlere ne verebilmiştir? Ama ben size her şeyi veriyorum" demektedir.

Apo, korucular için ilan ettiği affın propagandasını en geniş bir biçimde yaptı. Bildiriler yayınladı, afişler bastırdı, örgüt yayın organlarında acıklı makaleler kaleme aldı, öyküler dizdi, işi alabildiğine dramatize etti. Çoğu kez de sert tehditler savurdu. İşi daha da sağlama almak için, her korucuya durumuna göre tehdit dolu, yalvarışlar içeren ya da yüklü paralar vaat eden mektuplar yazdı. Bu tür mektupları aynı adreslere tekrar tekrar gönderdi. Bir süre sonra arayarak korkutup sindirdiği ağa, aşiret reisi, avukat, doktor işbirlikçilerini kovdu. O da kâfi gelmedi, bazı korucu çocuklarını kaçırdı. Ama korucular bir türlü Apo'dan af dilemiyorlardı. Tam tersine; "O eli kanlı katil o masum yavrularımızın, ihtiyar kadınlarımızın kasabı cani gelip bizden af dilemelidir. O soysuz yaratık kendisini ne zannediyor?" diyerek, koruculuğa dört elle sarıldılar.

Korucuların sayıları hızla artarak eski sayısını çok çok aştılar. Apo denilen cani, bu durum karşısında çıldıracak gibi oluyordu, militanlarına gönderdiği talimatlarında; "Bir avuç çeteyi (korucuyu) sindiremediniz, başıma bela ettiniz. Bugün korucuların yüzünden birçok alana giremiyoruz. Korucuların yüzünden yıllardır Şemdinli'nin etrafında dönüp dolanıyoruz. Halbuki, Şemdinli gibi bir yer mücadelemiz için en hayati, en temel bir üs alanı idi" diyordu.

PKK'nın 1991 yılında aşiret reislerine gönderdigi mektuplardan bir örnek;

Sayın Kamile Tayi!

Ülkemiz Kürdistan'da yürüttüğümüz Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, mazlum halkımızın özgürlük ve bağımsızlığa kavuşmasını hedefle. ~~hakk uğ kutsal bir savaşımdir. Bu halklı ve ulu~~ sal savaşta her onurlu, şerefli Kürt insanının yerini alması, kaçınılmazı bir vatanseverlik görevidir.

Kürdistan'da yürüttüğümüz gerilla mücadelesi, halkımızın uyanışını yaratarak düşmana karşı silahlanma gelişmesini sağlamış ve binlerce Kürt insanını hakkını arar bir konuma getirmiştir. Halkımızın birlik ve beraberliği yolunda büyük ve güçlü adımların atılmasını da beraberinde getirmiştir.

Ancak bugünlere öyle kolay gelinmedi. Halkımızın özgürlük yolunu açan Partimiz PKK, halkın en değerli evlatlarından olan yüzlerce kadro ve sempatizanını bu uğurda şehit vererek halka doğru-devrimci onur ve şeref yolunu göstermiştir. Dürüst ve namuslu insanlarımız bir bir bu onur ve şeref yoluna gelirken bazı insanlar da ısrarla kölelik yolu seçmiş, ihanet ve düşmana uşaklık etmede ayak diremişlerdir. Düşman da bu insanların ihanet ve uşaklığından ~~yararlanarak~~ insanlarımızın üzerine baskı, işkence ve sürgün eliyle yürümüş, halkımızı katletmiş ve yerinden-yurdundan etmiştir. Yine aynı özellikteki insanlardan cesaret alarak halkımıza, vatanımızın en güzel toprak parçası olan [illegible] yasak etmiş ve yüzlerce kişiyi, insanımızın aç kalmasına sebep olmuştur.

Yine Zozanlarda, kontra pratikleriyle düşmana hizmet sunan Hogir gibi unsurlar Partimizi doğru çizgisinden saptırarak halkın gözünden düşürmek için her türlü alçaklığı yapmayı mübah görmüş ve sonuçta düşmana kaçarak halka ihanet etmiş, kirli yüzlerini açığa çıkarmışlardır.

Tüm bu durumları 4. Ulusal Kongresinde değerlendiren Partimiz, halk düşmanlarından ve halkın birliğini bozmak isteyenlerden hesap sormuş, Hogir ve benzeri unsurları yargılayarak Partiden atmış ve yeniden yapılanarak doğru devrimci çizgisini halkın ve adaletin yolunda faaliyete koymuştur.

Halkımızın birlik, beraberlik ve kardeşliğini esas alan Partimiz, bu amaçla, kadro ve savaşçılarının kanına el uzatan Kürt insanını dahi düşmanın pençesinden ve kirli oyunlarının etkisinden kurtarmak için GENEL AF çıkartmış ve tüm insanlarımızı bu af çerçevesinde doğru hall yoluna, insanlık, kardeşlik yoluna çağırmıştır.

Sizin de bir Kürt insanı olarak Partimizin bu af çağrısına cevap verip dost saflara katılmanızı istiyoruz. Geçmiş suçunuz ne olursa olsun, düşmandan tüm bağlarınızı kesip halka namus yolunda yürüme sözü vermeniz, size güvenmemiz ve dost kabul etmemiz için yeterlidir. Tabii pratiğiniz bu sözünüzün temeli olmalıdır.

Bu temelde halk ve vatan yoluna girmeniz durumunda sizi ve tüm beraberinizdekileri zozanlara davet ediyoruz. Düşmanın bütün engelleme çabalarına rağmen zozanlara gelmede ısrar edin. Halkımız ve Partimiz hep haklının yanında olacak ve gerçekleri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkaracaktır. İsterseniz bizimle görüşebilirsiniz.

Devrimci selamlar.

Yaşasın Halkımızın, birlik, beraberlik ve kardeşliği

Biji Serok Apo

ARGK BÖLGE KOMUTANLIĞI

1.3.1995

Apo vampiri Şemdinli üçgenine özel bir önem veriyor ve PKK'nın "Her Şey Bir Parça Özgür Vatan Toprağı İçin" sloganındaki özgür vatanın Şemdinli olacağını söylüyordu. Şemdinli, Çukurca ve Uludere güneydeki Irak topraklarıyla bağlantıyı kuran ve gerilla faaliyetlerinin yoğunlaştığı bir alandı. Şemdinli'nin tercih edilmesinin nedenleri şunlardır:

1. Şemdinli, Çukurca ve Uludere'den daha fazla sınır hattına sahiptir.

2. Van ve Hakkari'ye açılmaktadır.

3. Sadece Irak değil, İran üzerinden de yönelmek mümkündür.

4. Van ve Hakkari üzerinden yönelmek, ablukaya almak ve tecrit etmek planlanmıştır.

5. Coğrafyası gerilla savaşına çok müsaittir.

6. Manevra alanı çok geniştir.

7. Geri cephe imkanları her bölgeden daha fazladır.

8. Düşürüldükten sonra savunma yönünden Apo'nun ceviz kadar beynine göre kolaylıklar mevcuttur.

9. PKK faaliyetleri açısından; Hakkari, Çukurca, Uludere, Şırnak, Gürpınar, Özalp, Çatak, Şemdinli'den daha ileri düzeydedirler.

Buralarda yapılacak yoğun bir çalışma ve gerilla faaliyeti ile Şemdinli zaten tecrit edilmiş olacaktır.

1991 yılı sonu geldi ama koruculuğu çözemeyen A. Öcalan, bu affı 1992 Nevruz'una kadar uzattı. Bu sefer sert tehditler savurdu. Hatta seçtirip Ankara'ya gönderdiği bazı kişileri bölgedeki koruculara göndererek aracılık yapmalarını istedi.

Bu muhteremler köy köy dolaşarak korucularından T.C.'nin silahlarını bırakarak Apo'nun silahlarını almalarını,

Apo'nun emrine girmelerini istediler. Bu durum, kimseyi şaşırtmasın! Bunlar, Türkiye'nin utanç verici gerçekleridir. Ne yazık ki, daha çirkin hadiseler de olmaktadır. Fakat, korucular bu muhteremleri de dinlemediler. Bunun üzerine Apo, canilerine gerekli işaretleri verdi ve peş peşe korucu-lara, çocuklarına, kadınlarına, hayvanlarına karşı katliamlar başladı. Korucular, aile fertleriyle birlikte toplu katliamlara maruz kaldılar. O Ankara'da keyif çatan sayın bazı kişiler ise; "Yok canım, PKK katliam yapmaz, bu iş olsa olsa kontrgerillanın işidir" diyerek dalgalarını geçtiler. Ama atalarımızın bir sözü vardır; *Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste...*

Zavallı korucuların kanları dökülürken, zevkten dört köşe olan muhteremler; bu dünya size de kalmaz! Masum insanların kanı üzerinde attığınız sevinç çığlıkları, uzun vadede sizlere mutluluk getirmez!

Geçici köy koruculuğu yapısı yetmezlikler içerisinde olmasına rağmen, Apo'nun baş belası olmuştur. Ancak bela olmak yetmemektedir. Yöneticiler de PKK'yı kökünden silip atacak bir yapıya nedense yanaşmamakta, PKK'ya en büyük zayiatları verdiren korucu grupları dahi çaresiz bırakılmaktadır. Dört bine yakın nüfusu, 350 aileden meydana gelen Uludere'nin Şenoba köyü 400 civarında korucuya sahiptir ve bugüne kadar namusunu korumak için yüzden fazla teröristi öldürmüş, bu uğurda onlarca şehit vermiştir. Yıllardır Türk devleti ile omuz omuza PKK çetelerine karşı mücadele veren Korucubaşı Hazım Babat, bu konuda bakınız neler söylüyor:

> "Terörle mücadele ettiğimiz için başka hiçbir iş yapma imkanımız yoktur, bölge halkını tamamen karşısına hedef olarak göstermektedir. Çevremizdeki Uludere, Şırnak, Cizre, Silopi ve Nusaybin gibi yerleşim merkezlerinden

hiçbirinde ne dolaşma ne de gezme imkanı bulabiliyoruz, üstelik PKK sebebiyle bakkallara, vatandaşlara PKK ile zaten işbirliği olduğu için saydığım merkezlerde bize korucu diye hiçbir şey vermiyorlar, yiyecek dahil. Yoğun olarak bize tehdit her taraftan geliyor, silah bırakmazsanız sizi yok edeceğiz diye tehditler geliyor. PKK af vermiş silahınızı bırakın sizi af edecek diye cevaplar geliyor..."

"Ben PKK'ya şöyle cevap veriyorum;

Ben silahımı teslim etmem ve PKK'nın affına sığınmam, kanımın son damlasına kadar PKK ile mücadele edeceğiz. Türk bayrağından başka bir bayrak istemiyorum. T.C. kimlik kartından başka kimlik istemem diyorum, eğer devlet GKK silahını benden alırsa ben, 300 adamla kendi imkanımla kanımın son damlasına kadar savaşacağım. Ailemin ve Türk askerlerinin bu dağlarda dökülen kanını yerde bırakmayacağım."

"PKK Ermenidir, komünisttir, satılmıştır... Benim isteklerim yüce Türk Devleti'nden şunlar;

Güneydoğu Anadolu'da Uludere, Şenoba köyü örnektir. Birinci etapta ismimizden 'geçici'nin kaldırılması, ikincisi bana 100 korucu kadrosu verilmesi; onları TRT de, Apo'nun gözü önünde törenle korucu yapacağım. Apo'nun affına sığınmayacağım, kanımın son damlasına kadar Türkiye Cumhuriyeti'ni koruyacağım."

"Ama tabi kendi imkanlarımla başa çıkmak mümkün değil. Devletle birlikte mücadeleye devam edeceğim. Acil olarak koruculuk ihtiyacım var. 100-150 kadro ve bu 4000 nüfusumuzu yaşatmak için Şenoba Köyü'nün ilçe olması, belediye yapılması, doktor, ebe, hemşire verilmesi, okulumuza lojman, su ve cami verilmesidir. İlçemiz Uludere, ilimiz Şırnak'taki resmi dairelerdeki çalışanların %95'i yöre halkıdır. Bir korucu olarak resmi dairelere işimiz düştüğü zaman işimizi yapmıyorlar. Bu merkezdeki eczaneler bile

ilaç vermiyor. Köyümüzdeki Alay doktoru olmasa biz o hain kesimler içinde öleceğiz. Kimse taksilere bindirmiyor, bir merkezde işimiz varsa askeri konvoyla gitmekteyiz. Başka çare yok. İnsan hakları sadece teröristlere var, ne askere, ne korucuya, ne de polise var. Asker, polis, korucu şehit olursa insan hakları bunlardan bahsetmiyor ve hiçbir yöre vatandaşları başınız sağ olsun demiyor. Dağda bir PKK militanı öldüğü zaman Şırnak, Uludere, Cizre, Silopi, İdil, Nusaybin PKK bayrağı kaldırıyor ve güvenlik kuvvetlerine karşı çıkıyor. Güvenlik kuvvetlerinin eli kolu bağlıdır, insan hakları sadece terör için geçerlidir. Başka kimse için geçerli değildir..."

PKK IV. Kongre Sonrası Gelişmeler

IV. Kongre sonuçları ile ilgili olarak, 1991 yılının ilk aylarından itibaren hazırlıklara girişildi. Bu kararların neye mal olursa olsun, 1991 yılı içerisinde uygulanması gerekiyordu. Tüm hazırlıklar buna göre yapıldı. Bütün gruplar, eğitim çalışmalarının göbeğine, bu kararların özümsenmesini oturttular. 1991 yılı planlaması, bu kararlar doğrultusunda yapıldı. Bu konu tavizsiz olarak çalışmaların başına koyuldu. Bu arada ilginç bir şey daha oldu; Apo'nun talimatıyla, kongrede merkez komite seçimi yerine bir yürütme komitesi seçildi. Bu komitenin, merkez komite için belirlediği adaylar ise Apo'nun onayına sunuldu. Apo, eğer merkez komite için önerilen adayı beğenirse onaylayacaktı, beğenmezse reddedecekti. Bu yürütme komitesi içinde yer alan ve kısa sürede Apo'nun gerçek kişiliğinden ve taktik manevralarından habersiz M. Cahit Şener, bir merkez komite aday listesini Apo'ya yolladı. Apo, her ne kadar 1990 yılı boyunca M. Cahit Şener'i bir saniye olsun yanından ayırmadıysa, O'nu devamlı olarak taltif ettiyse de Mehmet Cahit Şener'i kolayca yontabileceğine inanmıyordu. M. C. Şener, 1979 yılında cezaevine girmiş, 1990 yılında çıkmıştı. Apo'yu 1979 yılı itibariyle tanıyor, öyle algılıyordu. Halbuki Apo, Suriye'de kaldığı 12 yıl boyunca Ortadoğu'nun kendisine has siyaset sahnesinde kaşarlanmıştı. Yani İstanbul

Yüksekkaldırım'da bulunan Madam ne ise Ortadoğu'da da A. Öcalan, o rütbeye erişmişti.

M. Cahit Şener bundan habersiz, "Bir devrimci inisiyatif sahibi, atak, üretken, çözümleyici olmalıdır." teranelerine safça inanarak, kendince tahlillere girişmiş ve gaflete düşmüştü. Kenarda olup bitenleri seyredip pusuda bekleyen Cemil Bayık ve Halil Ataç, hemen durumu A. Öcalan'a bildirmişlerdi. Bunun üzerine Apo, başta M. C. Şener, Haydar Altun ve Sarı Baran kod adlı Cihangir Hazır gibilerini tutuklattırdı. Ardından da Cemil Bayık ve Halil Ataç'ı fazla yıpratmamak için HPP (Heza Parastina Parti / Parti Savunma Gücü) diye bir teşkilat kurup, başına da eski psikopatlardan Abdurrahman Kayıkçı'yı getirdi.

Ancak, HPP'nin lideri Faik kod adlı Abdurrahman Kayıkçı, ARGK (Arteşa Rızgariya Gelle Kurdistan / Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)'nın lideri Sarı Baran kod adlı Cihangir Hazır ve Ahmet kod adlı Mehmet Cahit Şener kaçtılar. Bu kaçanların, daha doğru bir deyimle ayrılanların lideri durumundaki M. Cahit Şener, "Biz PKK'ya karşı değiliz, biz PKK içindeki Apo'nun diktatörlüğüne ve sapık ilişkilerine karşıyız" diyerek kamuoyuna açıklamalarda bulundular. Bu açıklamalar yine kitlelere ulaşamadı. Birkaç yayın organı kıyısından köşesinden değindiyse de es geçildi. Açıklamalarda bulunanların niyetleri bir yana, açıklanan şeyler ilginçti. Apo'nun sapık ilişkilerinden bahsediliyordu.

Ayrıca, ayrılanların takip ettiği yol ve başlarına gelenleri de ileride göreceğiz.

Şimdi kısaca bu ayrılışa karşı Apo'nun göstermiş olduğu tepkilere göz atalım.

Bu kaçış, kaçanların konumu Apo'da şok etkisi yarattı. Yıllardır Apo'nun birçok şeyine tanık olan bu insanlar neye

mal olursa olsun susturulmalı ve etkisiz hale getirilmeliydi. İlk yapılacak iş, her zaman olduğu gibi bunların MİT ajanı olduğunu açıklamaktı (MİT de her taşın altından çıkıyor!). Nitekim Apo, tarihsel, sosyal, sosyo-psikolojik, aşiretsel, ailevi ve giderek kişilik tahlillerinden sonra M. Cahit Şener ailesinin MİT'le ilişkilerinin eskilere dayandığını, örgütü aile çıkarlarına alet ettiği, M. Cahit Şener'in anası Saliha Şener'in, nam-ı diğer Kör Saliha'nın ve PKK'nın deyişiyle *Kürdistan'ın Anası*'nın da bu işin içinde olduğu dile getirildi.

Zaten, Apo'ya göre kendisine karşı çıkanların anaları hep suçluydu. Bir tek Maksim Gorki'nin "Ana"sı bu suçlamadan kurtuluyordu..

Ayrıca Mehmet Cahit Şener'in durumu fırsat bilinerek, onunla şu ya da bu şekilde ilişkisi olan, özellikle Apo'nun taktiklerinden haberdar olmayan ve M. C. Şener'in durumunu daha objektif değerlendiren, yani ona ve ailesine başlangıçta MİT ajanı demeyen Mehmet Selim Çürükkaya ve Sakine Cansız gibi avanaklar da Apo'nun hışmına uğradı.

Apo, bu şahısları da objektif ajanlıkla suçlar gibi yaptı fakat onlara bir şans tanıyacağını da belirtti. Sonra da onlardan kişiliklerini özümlemelerini istedi. M. Selim Çürükkaya, Sakine Cansız gibileri de başladılar paçavra gibi yerlerde sürünmeye, bir yaltaklanma yarışı başladı. Her insan ölümden korkar. Bu, insan tabiatına aykırı bir şey değil ama çok az insan bu tipler gibi Apo'nun kendilerini bağışlaması için arsızca rezillikler yapar.

Abdullah Öcalan, M. C. Şener'i susturmak , iddialarını etkisizleştirmek için aylarca toplantılar, eğitim çalışmaları, teorik tahliller, psikolojik çözümlemeler, politik tezler hazırlatıp durdu. Bütün örgütü bu duruma angaje etti. Belli ki, nasırına basılmıştı. Belli ki, pislikleri açığa çıkmıştı ve

o insanların açıklayacakları şeyler karambole getirilip bertaraf edildi.

Mehmet Cahit Şener, PKK'dan ayrıldıktan sonra cezaevinde bulunan, PKK'nın cezaevinden sorumlu merkez komite üyesi ve 1992 yılı sonlarında tahliye olduktan sonra doğruca Şam'a koşan Mustafa Karasu'ya bir mektup yazdı. Mektubun bazı bölümlerini aşağıda okuyacaksınız.

Mustafa Karasu'da M. C. Şener gibi PKK'nın kurucularındandı, yıllarca cezaevinde yatmıştı, oda Şener gibi cezaevi direnişlerinin "sembol isimleri"ndendi. Apo, yıllarca Şener ve Karasu gibilerini Avrupa'da ve Ortadoğu'da pazarlayarak bir yerlere gelmişti.

M. C. Şener, yıllardır Apo tarafından kullanıldıklarını Mustafa Karasu'ya yazdığı mektupta şu şekilde dile getiriyordu;

"....Çünkü, gerçeği kavramanın, biraz da gerçeği yaşamak olduğuna inanıyoruz. Durumu yaşamadan kavramak çok zor Karasu...."

Basın yayın kuruluşlarına bunun gibi bazı yarı belgesel mektuplar ulaştıktan sonra Apo, M. C. Şener'i imha etmeye karar verdi.

Mehmet Cahit Şener'in Suriye'nin Kamışlı ilçesinde gizlendiğini -ki, burası Apo'nun en çok denetiminde olan bir yerdir -tespit ettikten sonra durumu Suriye istihbaratına bildirdi. Suriye, Apo'yu yıllardır her türlü riski göze alarak en üst düzeyde koruma altına almıştı. Türkiye ile çatışmayı bile göze alacak kadar Apo'yu sahipleniyordu. Bu nedenle Şener'in ortadan kaldırılması için Suriye istihbaratı da görev almak istiyordu. İlk toplantı Apo'nun başkanlığında Haseki vilayeti istihbarat sorumlusu Amid Muhammed Mansur'un da katılımıyla Şam'da yapıldı. Plana göre; Suriye

istihbaratından iki kişi, yanlarında M. Cahit Şener'in tanımadığı iki PKK'lı ile Şener'in saklandığı eve gidecekler ve Suriye yetkilileri olduklarını söyleyerek kapıyı açtırıp içeri girecekler. Daha sonra, bir süre sohbet edecekler, evden ayrılacakları zaman PKK'lı olanlar infazı gerçekleştirecekler.

İşler planlandığı gibi yürüdü. Kamışlıdaki istihbarat sorumlusu Akid Ömer ile Ebu Adnan, yanlarında iki PKK'lı olduğu halde M. C. Şener'in bulunduğu eve giderek öldürdüler.

Mustafa Karasu'nun da er veya geç, Mehmet Cahit Şener'in akıbetini paylaşacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

Çünkü; M. Karasu, cezaevinde iken Apo'nun şu sözlerine muhatap olmuştu:

"... Kendini içerideki Apo ilan etmiş. Benim sahip olmadığım yetkileri kullanma cesareti göstermiş..."

(P.Ö.'nin Kasım 1991 Çözümlemeleri, Sayfa: 37)

Bu sözlere muhatap olan, ya yaltaklanıp yüzlerce sayfa tutan günah çıkarma senaryoları yazacaktır ve Apo, onun iyi bir paspas olduğuna karar verdikten sonra kendisini affedecektir, ya da işlerin kötü gittiği bir dönemde her şeyin baş sorumlusu ilan edilerek hayatına son verilecektir.

Cahit Şener'in Mustafa Karasu'ya Yazdığı Mektup

Şimdi söz konusu mektubun bazı bölümlerini okuyalım;

"Sevgili Karasu;

İletişimin aşırı zorluklarını yaşıyorum ve ancak söylediklerinizi ikinci elden duyabiliyorum. Yazık ki, yazdıklarınız bugüne kadar, direkt olarak elime ulaşmış değil, sizinle yazılı bir tartışmanın içinde bulunmak istemezdim. Çünkü yetersiz oluyor. Bu yazıyı da yazıp yazmama konusunda oldukça tereddüt ettim. Çünkü söz konusu gelişmeler kısa bir yazıyla açıklanabilecek durumda değildir.

Değerli dost;

Gerçeğin sahibi olanların yalana ihtiyaçları yoktur. Yalan silahına sarılanların da, gerçekle ilgisi yoktur. Duyduğum veya sana söylenen bazı bilgilerden benim reformist, liberal bir tasfiyeciliğe giriştiğimi tespit etmişsin. Mücadeleyi düzen sınırlarına çekmek istiyormuşum.

Karasu;

Alt düzenler ve üst düzenler var, alttakilerini şekillendirenler üsttekiler oluyor, içinde yaşamış olduğumuz evrensel yeni süreç, dünya insanlarının dayatmış olduğu *Yeni*

*Dünya Düzenleri*dir. Hatırlarsın, tartışmıştık *Yeni Dünya Düzeni* sözlerini ve teorisini ilk ortaya atanlar, Moskova'daki parti şefleri olmuştur.

Sevgili Karasu;

Çünkü, daha baştan biz bu çatışmanın bir bağlantısı olarak ele alındık. Size gösterilen bölgesel hoşgörünün temelinde kara kaşımıza hayranlık yoktu, "taktik dostlukların" mantığı bununla örülmüştür, Arap-İsrail çelişkisine *Yeni Dünya Düzeni* sınırları içinde bir çözüm dayatılıyor. Bize de bu dayatılıyor. Ve ne yazık ki Karasu; Ortadoğu'nun labirentlerinde siyaset üretiyor diye övdüğümüz Apo, Ortadoğu labirentlerinde can telaşına düşmüş bir bedbahta dönüşmüş. Bizler ağaçlardan ormanı göremeyecek körler olamayız.

Karasu;

Son dönemlerde diplomatik gazetecilik olayı oldukça geliştirilmiş. Sayın Perinçek'e de belirttim. Çandar'ın diplomatik gazeteciliği açıklandı. Ben kafamı gazetecilerin diplomatlığına takmış değilim. Diplomatların çantalarındakine kafam takılmış. M. Ali Birand ve Güneri Civaoğlu'nun çantasındaki özel reçeteleri nelerdi? Ve Apo'nun bu diplomat gazetecilerin çantasına soktuğu sözler nelerdi? Dayatılan *Yeni Dünya Düzeni* politikaları temelindeki anlaşma hangi esaslara dayandırıldı? Bu görüşmelerde bulunan Apo, merkez yürütmede görevli bulunan Abdurrahman Kayıkçı arkadaşı dışarı çıkardığında, dışarıya sır sızdırmıyor. Merkez yürütmemizin Apo'nun sırlarına ortak olmaya hakkı yok. M. Ali Birand ve Güneri Civaoğlu'nun sırdaşlığı bizim yoldaşlığımızı aştığından, yürütülen gizli diplomasinin ürünlerini pratik gelişmelerden öğreniyoruz. *Yeni Dünya Düzeni* politikasına bağlı olarak Özal kendi takımını hazırlıyor. Biliyorsun, Yıldırım Akbulut gitti, Mesut Yılmaz geldi. Biliyorsun, *Yeni Dünya Düzeni*nin şiarı 'hoşgörülüdür' hoşgörülü, centilmen Mesut'un

iş başına gelişi tesadüf değildir. Özal tarafından Apo'ya gönderilen son diplomat-gazeteci Güneri Civaoğlu'nun Mesut Yılmaz sözcülüğüne dikkatini çekmek istiyorum ama bu dikkat çekmeğe de bir gerek olduğuna inanıyorum, çünkü gördüğüme inanıyorum.

Koşullara kendimi uydurmadığım konusunda seninle hem fikirim, bu tahribata kendimi uyduramazdım. Devrimci insanlar hain diye katledilirken, ben de 'vurun' diyemezdim. 'Her biri bir parça vatan' olan insanlarımız, kutlu önderimizin popülaritesi uğruna katledildi. Ben de bu oyuna katılsa mıydım?

Ortadoğu'nun labirentlerinde *Yeni Dünya Düzeni*nin kuklası olamazdık. Kukla olmaya müsaade edemezdik.

Partinin bir tekke haline gelmiş olmasına, bir şeyh mürit ilişkisine katlanamazdık, harem bekçisi olamazdık. Mata-hari'lerle idare edilen bir partinin figüranları olamazdık.

Çok ağır konuşuyorum özür dilerim, yalan üstüne de kurulu olsa, her yıkım bir acı veriyor ve bizler her gün bu acıyla kahrolduk. Acımızı içe atarak bir derviş gibi yaşamaktansa, bir derviş gibi yitip gitmektense, zor ama, bir o kadar onurlu olan gerçeğe sahip çıkma görevini üstlendik.

Bunu yaparken bize 'aferin' demenizi beklemedik, böyle bir düşüncemiz de olmadı. Çünkü gerçeği kavramanın biraz da gerçeği yaşamak olduğuna inanıyoruz. Durumu yaşamadan kavramak çok zor Karasu.

Apo bizi kaçmakla suçluyor. İlahi önderimiz, sevgili önderimiz çok tatlı konuşuyor. Bizi savaş siperlerinden alıp tutuklayacak ve her türlü zoru da öngören bir planla, bize ajanlık dayatacaksın ve biz de öyle duracağız, sana boyun eğeceğiz.

Biliyor musun Karasu?

Sevgili önderimiz diyor ki, 'Siz Kürdistan dağlarının değerini bilmiyorsunuz. İnsan orda bir ordu saklar, bir ordu

kurar.' Çok doğru söylüyor tabi. Ama şehitlerimize küfür edecek kadar saygısızlaşan sevgili önderimiz bir türlü lütfedip, dağlarımıza gelip ordu kuramıyor. Her nedense kardeşini de göndermiyor.

Fidel ve Raul Kastro'ların kulağı çınlasın, bizimkiler uzaktan kumandalı çalışmanın rahatlığını keşfetmişler.

Sevgili önderimiz diyor ki, 'Benim ülkeye gelmem provokasyon olur, çünkü düşman bütün gücüyle beni yok etmek için size yüklenir.' İnan Karasu, onun ülkeye gelmesini isteyen yok, kendi pisliğini bize bulaştırmasın yeter. Bizi savaştan kaçmakla suçlayanlar, savaşa lütfetsinler. Mao'nun silahı sırtından düşmedi. Fidel en önde savaştı. Ho Şi Min Vietnam dağlarını ana karargahı yaptı. Önderlik budur.

Ben bu tür kısır tartışmalara girmek istemiyorum. Ama, bazı şeyler var ki, söylenmeden olmuyor.

Bizi Güney Kürdistanlı güçlere sığınmakla suçluyorlar. On iki yıldır bir sığıntı olarak yaşayanların ve yaşadıkları sığınaklarda bizi satanların bunu söylemesi ancak onur verir. 83'te KDP'nin verdiği kamplarda yer alan kimdi? Daha bu yılın başında, tüm Güney Kürdistanlı güçlerle bir araya gelip, mücadele sözü verip, ardından mücadeleyi hançerleyen kimdi?

Karasu;

Bizim insanlarımız Filistin örgütlerinin yanında yıllarca kaldılar ve halen Lübnan'daki kampımız demokratik cephenin resmiyetindedir. Acaba hangi Filistinli örgüt, Güney Kürdistanlı örgütlerden daha devrimci? Arafat mı, Havatme mi? Bir gücün kontrolünde bulunan bir sahada yer almak ona teslim olmak mıdır?

Burada açıklıyoruz ve bütün dünya işitsin, biz Güney Kürdistanlı tüm güçlerle ilişki içindeyiz. KDP ve Yekiti (YNK)'nin başını çektiği tüm cephe güçleri ile ilişki

içindeyiz ve bu, partimizin IV. Kongresinin acil hedefler programının sınırları çerçevesindeki dostluk ilişkisidir. Biz bir ulusal hareketiz ve ulusal siyasetimizde rol alan tüm güçlerle ilişki içinde olmayı bir ulusal politika olarak görüyoruz. Bunu Mao da, Ho Şi Min de, Kastro da yaptı. Ulusal bir politika izlemek ideolojik yaklaşımımızı aşındırmış değildir, eleştiri ve dostluğu birlikte ele alıyoruz.

Karasu;

Biz ne KDP'ye ne de hiçbir güce, partinin tek bir değerini teslim etmedik. Kontrolümüzde olan değerlerin kuruş kuruş hesaplarını tüm arkadaşlara ve halka vereceğiz. Kontrolümüzde olan değerlerin halk değeri olduğuna inanıyoruz. Ancak gerillamız açlıktan kırılırken, partiye ve halka bir tek kuruş hesabı dahi verilmeyen yüz milyonlarca dolar ve markların hesabını da istemek lazım.

IV. Kongremiz partinin yıllık bütçesini ve düzenli bir bütçeye geçmesini istedi diye, sevgili önderimizin tepesi atmış.

Parti tüzüğünün ruhuna aykırı da olsa uygulamaya bir şey demedik.

Ayrılmayı hiç düşünmedik.

Kongrenin aldığı kararlara göre, parti içi soruşturmalar merkezi yürütmenin (politbüronun bizdeki karşılığı merkez yürütmedir.) sorumluluğundaydı. Ne var ki biz merkez yürütme üyesi olduğumuz halde bizim soruşturmamız yürütme tarafından değil, Apo'nun direkt kontrolünde oluşturulan özel bir gizli örgüt tarafından yürütüldü. Bu gizli örgütün başına da Abdurrahman Kayıkçı ve arkadaşları getirildi.

Kongre kararlarına aykırı ve merkez komiteden daha gizli oluşturulan çizgiyi koruma birliğinin ilk tarihi görevi bizi tasfiye etmek biçiminde tespit edildi. Önceki parti yapısından gizli bir soruşturma dayatıldı. Apo'nun planına göre, bana bir itiraf yazdırılacak ve bu itirafta ajan

olduğumu, ajanlığımın cezaevine girişle başladığını, cezaevinde gizli Şahin rolü üstlendiğimi, direnişleri kırdığımı, direnenleri kendi etkimin altına aldığımı, cezaevinde direnişleri liberalizme çektiğimi söyleyeceğim, dışardaki görevimi de Apo'yu temizlemek tasfiye etmek olduğunu açıklayacağım ve af dileyeceğim. Yüce Apo da insafa gelip, beni kazanma adına ya affedecek veya ben mazlumlara ihanet eden birini affetmem kahramanlığı taslayıp, bir ajanın işini bitirecek. İş bununla bitmiyor tabii... Ben ajanlığı kabul ettikten sonra, cezaevindeki tüm kadrolar özeleştiriye çekilecek, dışardaki arkadaşlar özeleştiriye çekilecek, çünkü hepsi ajan Şener'in etkisinde kalmışlar. Tabi, ajan Şener'in en etkisinde kalanda Mustafa Karasu ve Sakine Cansız arkadaşlardır.

Bunu her gün Apo vaaz ediyor.

Tabi sebepsiz değil. Karasu da Sakine de Apo'nun popülaritesini rahatsız edecek kadar arkadaş oldular.

Oysa Apo kendi dışında bir kişilik kabul etmiyor.

Oldukça hesaplı olan Apo, Abdurrahman Kayıkçı arkadaşı bilerek seçiyor, çünkü o da cezaevinden çıkmış ve temizliği ona yaptırıp, cezaevinden gelebilecek olası tepkileri frenlemek istiyor.

Apo'nun hiçbir hesabı tutmadı.

Biliyor musun Karasu?

Nisan ayının başında tutuklandım. Tutuklandığım sırada iki üç milyon insanımız dağlara kaçıyordu. Çok kritik bir dönemi yaşıyorduk. Senin sözünü ettiğin kritik günleri Apo, Saddam'la ilişkileri Ortadoğu labirentlerinde üretilen taktik ilişkilerini bozmamak için kongrenin savaşa savaşla cevap vermek kararını yok sayarak, KDP'den de Yekiti (YNK)'den de çok daha örgütlü güç sahibi olan bizi savaşa sokmadı. Karasu, kadın, çocuk tüm halk ayaklanmışken, Apo'nun talimatları gereği, iki bin

beş yüz gerillamız Türkiye-Irak hududunda sırt üstü yatırıldı. Çok kritik günler yaşadık. Halk olarak yaşadık ve belki de, tarihteki en büyük fırsatı yakaladık. Hani geçmişteki tarihi fırsatları yakalayıp bundan faydalanmayan önderlikleri çok lanetliyorduk ya, işte öyle tarihi fırsattı öyle lanetli bir duruma mahkum bırakıldı.

Karasu, halkımız ülkeyi boşaltırken ve Saddam'ın faşist orduları halkı önüne katmış kırıyorken Apo'nun talimatları gereği, biz yine seyirciydik. Ben kişi olarak soruşturma altındaydım ve görevsizdim. İnsanlarımız oldukça namusludur, namussuzluğu objektif olarak görüyor ve kabul etmiyor, biz niye savaşmıyoruz niye direnmiyoruz sorularının sahibi olan savaşçılar ve kadrolar halkı koruma, düşmanı savaşla karşılamanın kararına yatarak, direnişe geçtiler. Çok kritik dönemler resmiyeti aşındırıyor. Soruşturma altında olmamızın bir anlamı yoktu. Zaho mıntıkasında halkın kaçışını durdurduk. Karşı saldırıya geçtik. Düşmanı mevzilerde püskürttük. Zaho'ya hücumun arifesinde Apo'nun yeni talimatıyla tutuklandım. Bizi savaştan kaçmakla suçlayanlar savaş cephesinde bizi tutuklamaya başladılar ve böylece Karasu içine girdiğimiz direnişi gören halk 'yaşasın PKK' sloganlarını haykırmaya başlamışken Apo'nun talimatıyla savaştan çekilen PKK yerine ABD orduları Zaho'ya girdi. Halkta 'yaşasın Bush' sloganları atmaya başladı.

Devrimci ordunun bıraktığı boşluğu görevli olarak seçilen arkadaşlarımızın devrimci tavırlarıyla birlikte halkımızda, planlanan komployu çıkartıp partiye sahip çıkmanın devrime sahip çıkmanın açık tavrını aldık.

Karasu, soruşturmaya alınmamız, tutuklanmamız bir dizi gelişmenin son halkasıdır. Başlangıcı değildir.

Tarih tek tek kişilerle başlamıyor ve başlamaz. Son gelişmeler benimle başlamadı. Ben benim dışımda yaşanan parti gerçeğine ortak oldum ve tavrımı aldım.

Sevgili Karasu;

Tarihin her şeyi ispatlayacağı ve gerçeğin pratikle ortaya çıkacağı tespitine katılıyorum. Tarih herkesi yerli yerine oturtur. Beni TKP'yle suçladılar. Papa Bruno'ya yenildi. Karasu; diyalektik, bilimsel olanı dürtüyor ve konuşturmadan etmiyor ve mutlaka konuşturmak zorunda kalıyorsun. Gel gör ki esprisyonlar, yani bilim ve gerçeğe düşman olanlar, işkenceleriyle, insan kırımlarıyla, halka, gerçeğin önüne geçmeye Papa Bruno'ya yenildi.

Karasu, senin mektubunu bildiri halinde dağıtıyorlarmış. Tabii senin bana, bize karşı çalışacak kalemine korkunç ihtiyaçları var. Ama Apo'yu zora soktun bile. Çünkü üç aydır senin de Şener'in etkisinde olduğunu vaaz etti. Yani sana karşı ayık kalmıştı. Apo sanırım o açıklamayla yetinmedi. Şimdi ne yapman gerekiyor, biliyor musun? Benim nasıl bir ajan olduğumun hikayesini yazmalısın. Çünkü senin de belirttiğin gibi beni en yakından tanıyan sensin. Şunu demelisin; 'Şener egemenliği altında liberal bir tavırla yenilgiye uğradım.' Yani bir şey yazacaktın. Tarih yazın diyor. Biz de kendimizi uyutup Brest-Litowak hikayelerini uydurduk. Şener alçağı bundan sonra sinsi planlara devam etti. 85-86'lara neden oldu. Krizi çözmek isteyen F.Ç. arkadaşı karşısına aldı. F.Ç. arkadaşı örgüte saldırtıp birbirine kırdırdı. Ve bizi uyutup örgütü ele geçirdi. Hatta o öyle ileri zekalı bir ajandı ki; önderimiz Apo dahi 88 Direnişi'nin reformist sırrına eremeyip bu direnişi örgütleyen, F.Ç.'yi hain ilan eden Şener alçağı Allah'la işbirliğine girecek kadar şeytanlaşır. 87-88 sonbahar-kış-ilkbahar mevsimlerinin çok yağmurlu geçmesini söyleyip tünelimize su doldurdu. 88 Cezaevi Ekim direnişinde Şener sürgün edilmeyip Diyarbakır Cezaevi'nde bırakılarak direnişin tasfiye edilmesinde görevlendirildi.

Sen böyle yazmalısın, yazdırılacaksın. Arkadaşlarımız ölümle cebelleşirken Şener alçağı onların üzerine çikolata

yedi. Anlaşmada direnişi tasfiye etti. Ve dahası da var. Bu alçak idam olmam için, idam cezası almamak için tüm bunları yaptı. Ama o kadar da gözü kara biri çıktı ki dışarı çıktığında işine devam etti.

Bu kez de sevgili önderimize yönelmiş.

Evet Karasu, Apo böyle buyurduğu için böyle yazmalısın, kendini biraz zorla, zorla canım, devrim için yalan yazmayı gururuna yedirmelisin. Kaldırmıyorsan Allah sana yardımcı olsun. O zaman gerçeğin yalana ihtiyacı olmadığını söylediğini duyuyorum ve yalana kimlerin ihtiyacı olduğunu belirtmeni bekliyorum. Bu mektubu açık olarak kamuoyuna, şahitliğim altında Şener'in söylediklerini niye yayınlamışsınız demişsin. Gücün nedir? Kaç buçuk kişidirler? Demişsin.

İlahi Karasu;

Apo parti içinde konuşmamıza müsaade etmedi. Sayın Perinçek'e anlattıklarımızı sansürlemekle kalmadı....

Tarih kişileri değil, gerçeği serer."

IV. Kongrenin hikâyesini kısaca böyle özetleyebiliriz.

Şimdi 1991 yılı faaliyetlerine dönelim...

PKK Kongre Kararları

PKK I. Kongre Kararları
(27 Kasım 1978 Lice Fis/Ziyaret Köyü)

1. Planlı hazırlık döneminin başlatılması.
2. Kadro azlığı, eğitimsizlik ve yetersizliklerin giderilmesi.
3. Yanlış tutum sonucu halkın örgüte karşı tavır almasının önlenmesi.
4. Dış bağlantı ve ilişkilerin geliştirilme çabaları.

PKK II. Kongre Kararları
(20-25 Ağustos 1982 Şam)

1. PKK mensuplarının Suriye'de eğitilmesi, eğitimin kısmen Türkiye sınırına yakın yerlerde yapılması.
2. Şam, Halep, Kamışlı, Afrin gibi Suriye şehirlerinde temsilcilikler açılması.
3. Kuzey Irak'ta Lak-ı yanına kamp açılması.
4. Bir yıl içinde askeri faaliyetleri yürütecek silahlı propaganda birliklerinin kadro, silah ve donanım bakımından hazırlanması.
5. Gerilla savaşı ve müteakiben halk ayaklanmasına geçebilmek için propagandaya başlanması.

PKK III. Kongre Kararları
(25-30 Ekim 1986 Helvi)

1. ERNK ve ARGK yönetmeliklerinin yayınlanması.
2. Askerlik kanunun çıkarılması.
3. Yargılama esasları kanunun çıkarılması.
4. Bölge halkının örgüte lojistik desteğine ilişkin yükümlülüğünün karara bağlanması.
5. Zorunlu vergilendirme yasasının çıkarılması.
6. GKK'lar saldırılarla dağıtma kararı alınması.
7. Faaliyetleri 7 eyalet çapında sürdürmek.
8. Şehir faaliyetlerine başlanması.
9. Devlet hizmetlerine sabotaj kararı alınması.
10. ERNK'ye bağlı cephe teşkilatlarının oluşturulması kararı.

PKK IV. Kongre Kararları
(26-31 Aralık 1990 Irak-Haftanin)

1. Kitleye şiddet uygulamasının görünüşte terk edilmesi.
2. GKK teşkilatını kaldırmak için af ilan edilmesi.
3. Kepenk kapatma, protesto yürüyüşleri, açlık grevleri tertipleme kararı alınması.
4. Çatışmalarda ölen PKK'lıların törenle gömülmesi.
5. Legal faaliyet gösteren siyasi partilere sızılması.
6. Kitle gösterilerinin silahlı eylemlerle desteklenmesi.
7. 15 Ağustos, 21 Mart ve 1 Mayıs günlerinin bayram olarak kutlanması.
8. Aşiretlere ılımlı ölçülerde yaklaşılarak kazanılmaları kararı.
9. T.C. yöneticilerine suikastlar düzenlenmesi kararı.

İkinci Bölüm

Körfez Krizi'nin Kürt Sorununa Etkileri (Kuzey Irak'ta Kürt Ayaklanması ve Liderliği)

Bilindiği gibi *Körfez Krizi*, 1991 yılının 17 Ocak günü Amerika ve diğer müttefiklerin hava bombardımanı ile fiilen savaşa dönüştü. Bir ay kadar devam eden hava saldırısının ardından kısmi bir kara harekatıyla Irak ordusu Kuveyt'ten çıkarıldı, Saddam'ın ordusu kısmen teslim oldu, diğerleri içlere doğru çekildiler.

Böylece Saddam, ülkesini ve halkını büyük bir sefalet ve yıkım ile baş başa bıraktı. Aslında, Ortadoğu'da Arap milliyetçiliğiyle önderlik rolünü sahiplenmişti. Batı'ya ve ABD'ye alternatif süper güç olmaya oynadı ama büyük kumarın yenilgisi büyük olmuştu.

Bu yenilgi, en başta ülkede askeri ve siyasi otorite boşluğu yarattı ve Irak topraklarındaki hakimiyet ABD'nin eline geçti. Geçmişte sıkça görülen "İngiliz oyunları" yeniden sahneye konuldu ve pusuda bekleyen Kürtler kuzeyden, İran yanlısı Şiiler de güneyden harekete geçtiler.

Kuzey Irak'ta ayaklanmalar başlarken, KDP Lideri Mesut Barzani ve YNK lideri Celal Talabani, Washington-Londra seyahatlerini (!) yapmaktaydılar. Özellikle Talabani, işporta tezgâhını kurarak ABD'nin başarısından faydalanmaya çalıştı.

Bu arada Kuzey Irak'ın Erbil bölgesinde Surçi Aşireti Reisi *Ömer Hıdır Surçi*, Kürt ayaklanmasını başlatarak, bütün Kürtleri Saddam'a karşı harekete geçirdi. Kürtler önemli mevziler kazanmaya başladı. Güney'den de Şii ayaklanması, Saddam'ı oldukça zor duruma soktu. Fakat birden bire Irak ordusu toparlanarak bütün dünyanın, özellikle de Kürt hamisi (!) İngiltere'nin ve ABD'nin gözleri önünde büyük bir kinle Kürtlerin üzerine yürüdü ve vahşi katliamlar gerçekleştirerek, Türkiye'ye doğru yeni bir kaçışın yaşanmasına sebep oldu. İngiltere ve ABD, senaryosunu yaptıkları filmi seyrettikten sonra Türkiye'ye sığınan, cehennemden kurtulmayı başarmış kadın, çocuk, genç, ihtiyar Kürt insanına "insani yardım" adıyla sahip çıktı. Hakkari ve Şırnak'ta Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne sığınarak cehennemden kurtulan bu insanların arasına televizyon kameraları ve basın mensupları ile gelen ABD ve İngiliz askerleri, sevecenliklerini (!) katliamları seyrederek dehşete düşmüş dünya kamuoyuna gösterdiler.

Şeyh Mahmut Berzenci olayında olduğu gibi, üzerinde defalarca alçakça oyunlar oynanarak katliama sürüklenmiş Kürt insanı, emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarları için bir kez daha "Kan bağışı"nda bulunmuştu. Zaman zaman bağışlanan bu kanın tükenmemesi için de kendilerine bisküvi ve şerbet "Coni" dipçiği eşliğinde ikram edildi.

Müttefik güçler, en başta Saddam'ı devirmek amacındaydılar ancak, Saddam devrildiği takdirde yönetim, ya İran yanlısı Şiiler'e ya da Alp Urungu'nun torunları olan Kürtlere geçecekti. Bu her iki durum da ABD'nin ve Batı'nın çıkarlarına ters düştüğü için, boyun eğmiş, yenilgiyi kabul etmiş ve hem içten hem de dıştan ağır darbeler almış bir yönetimi tercih etmek gereği ortaya çıkmıştı.

Emperyalizm, çıkarı gereği, ayakta durmasına göz yumduğu Saddam'ın bu kadar katliamla yetinmesi gerektiğini düşünerek, ordusunu geri çekmesini istedi.

Bu şekilde güvenlik bölgesi oluşturulduktan sonra Talabani ile Barzani, Ömer Hıdır Surçi'nin başlattığı ayaklanmanın nimetlerine konmak için Londra ve Washington'dan döndüler.

Saddam Hüseyin'in 1992 yılı Aralık ayında, Bülent Ecevit ve Derya Sazak ile yaptığı röportajdan da açıkça anlaşılıyor ki, her şey başından sonuna kadar en ince detaylarıyla hesaplanarak uygulanmış ve İngilizlerin tasarladığı, ABD'nin de uyguladığı plandan istenen sonuç alınmıştı...

a. Ayaklanma Esnasında PKK Vurgunu

Kuzey Irak'ta Saddam Hüseyin tarafından bir sürek avı başlatılmışken, insanlar panik halinde Türkiye ve İran'a sığınırken ve bu insanlar, Abdullah Öcalan'ın kurtarmaya çalıştığı (!) Kürtlerden başkası değilken, Apo daha doğmadan "Kürtlük adına mücadele" yürüten insanlardı. İşte bu insanlar, Saddam tarafından kovalanırken, Apo'nun adamları Saddam'ın askerleriyle birlikte Kürtlerin geride bıraktıklarını yağmalamakla meşguldüler.

Evet, Apo'nun ünlü gerillaları talan ve çapul peşindeydiler. Kuzey Irak boşaltılıyor, meydan Apo ve adamlarına kalıyordu.

> "... Halkımız, kadın-çocuk Saddam'ın faşist güçleriyle çarpışırken ve onları adım adım ülkeden kovarken, Apo'nun merkez yürütmesi Irak Muhaberatı'nın konuğu oluyordu..."
>
> (PKK-VEJİN'in 17 sayfalık bildirisinden)

Apo ve adamları, 1991 yılı bahar ayları boyunca Kuzey Irak'ta çapul ve talan ile elde ettiği silah, cephane gibi malzemeleri depoluyor, mevzilerini tahkim etmeye çalışıyordu. Daha da önemlisi; kurtarmaya çalıştığı Kürt kardeşleri(!)nin kanı üzerinde bu mevzileri pekiştirmeye çalışıyordu. Ve bu

işleri, ünlü "Kürt kasabı" Saddam Hüseyin'in askerleri ile birlikte yapıyordu.

Kriz boyunca, PKK'nın beklediği gibi Türk birlikleri Kuzey Irak'a girmedi ama Türkiye de bu sorunun içine çekilmişti. Amerika tarafından Türkiye'nin eline darb-ı meseldeki meşhur değnek tutuşturulmuştu. Türkiye, ya toprakları üzerinde çekiç güce izin verecekti ya da Saddam ve Apo'nun sürek avından kaçan yüz binlerce Irak'lı Kürt'e sınırlarını açacaktı. Türkiye birinci şıkkı tercih etti, çekiç güç nezaretinde Kuzey Iraklı Kürtler tekrar yerlerine döndüler. Ancak, sınır boyunda PKK çeteleri bir ara hat oluşturarak, Irak'lı Kürtler ile Türkiye arasındaki bir şeridi ellerine geçirdiler. Bu şeridi tahkim etmek için Hakkari ve Şırnak illerinin köy ve kasabalarını kullandıkları gibi, Kuzey Irak'taki şehir, kasaba ve köyleri de yedeklediler. Yani hem kuzeyden hem güneyden manevra imkanları elde ettiler. Öte yandan bu şeridin doğu ucundan İran'a, batı ucundan Suriye'ye kanallar oluşturdular.

Körfez Krizi ve sonuçlanma biçimi, Apo'ya rüyasında bile göremeyeceği müthiş avantajlar yaratmıştı. Bir anda Türkiye'nin en sarp sınırına paralel ve her iki tarafından Kürtçülüğün, çeteciliğin, kanunsuzluğun yoğun olduğu, yerleşim birimlerinin az, yolların yetersiz, insanların geri olduğu sahipsiz bir toprak parçası, Abdullah Öcalan'ın adamlarına kucak açmıştı.

Apo ve PKK, 1991 yazına böylesine avantajlı koşullarda giriyordu. Avantajlar, hiç kuşkusuz bunlar ile sınırlı değildi. Kuzey Irak'ta yaşanan göç, bütün dünyanın gözlerini Kürtlere çevirmesine vesile olmuştu. Bir başka deyişle Kürtler, dünyanın gündemine girmişti. PKK'nın yurt dışında örgütlü oluşu, propaganda tecrübesi ve imkanlarının fazla olması nedeniyle kendilerini Kürtlerle bağdaştırıp, tüm gelişmeleri

kendi kâr hanelerine kaydettiler. Kuzey Irak'ta dökülen kanların, yıkılan yuvaların üzerine yıkıcıların onayı ile mevzilerini oluşturdular.

Öte yandan, İran ve Suriye'den de Kuzey Irak'ın tahkim edilmesi yönünde onay ve destek aldılar. Gerek Suriye gerekse İran, Kuzey Irak ile Türkiye arasında bir Çin Seddi'ne ihtiyaç hissediyorlardı. Böyle bir seddin PKK tarafından oluşturulması için de ellerinden gelen bütün gayretleri sarf ettiler. Onlara göre; PKK'nın Kuzey Irak'ta konuşlanması, Türkiye'nin Musul ve Kerkük'e iniş yolunu tıkayacak, aynı zamanda Türkiye'nin Kuzey Irak Kürtlerini politikaları doğrultusunda kullanma imkânlarını sabote edecekti. Bunun yanı sıra da Türkiye'yi içte uğraştıracak ve komşularına yönelik politikalarda güçsüz düşürecekti.

Bu tür hesaplar, Suriye ve İran yönetimince hem stratejik ve hem de taktik düzeyde sürekli gözden geçirilmekte, bu yönlü ciddi uğraşlar verilmektedir.

PKK'nın Kuzey Irak şeridini tutması, Kuzey Irak ile Türkiye arasında bir duvar vazifesi görmesi ve hatta Kuzey Irak'taki Kürt potansiyelin Türkiye'ye karşı yöneltilmesi, Saddam Hüseyin yönetimi için bulunmaz bir fırsattı. Bu durum, fırsat olmaktan da öte bir nimetti. Böyle bir şey Saddam yönetimi için çok önemli bir destekti. Saddam yönetimi, zaten bölgeden çekilirken cephaneliklerini, tahkim edilmiş karakollarını tümden PKK'ya terk ederken bunun hesabını yapmıştı. PKK'nın bu cephaneliği, bu silah ve mühimmatları Türkiye'ye karşı, Peşmergelere karşı kullanacağından en ufak bir şüphe yoktu.

Kısaca; PKK'nın Türkiye'ye, Kürt ile Türk insanına karşı yönelttiği bu savaşın üzerinde bütün düşmanlar birlik oluyordu. Suriye, İran, Irak bu konuda anlayış birliği içindeydi,

belki de hemfikir oldukları tek konu, PKK'nın Türkiye'ye karşı yürüttüğü savaştı. Bu konuda yalnız bu ülkeler değil, Kıbrıs Rumları, Yunanistan, Almanya, Fransa, İngiltere de ortak hareket ediyorlardı. Fakat ne yazık ki, Türk insanı, Türk aydını bu konular hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değildir ve bu oyunların piyonu durumundaki Kürt kardeşimiz de kurbanlık koyun gibi kendini halen siyaset bezirganlarının insafına bırakmış durumdadır.

Kuzey Irak'taki ayaklanmanın en önemli özelliklerinden birisi de Bradost, Ako, Amadiye, Sindi, Bervari, Mizuri, Surçi, Herkl, Pişdarı, Caf, Hoşnav, Rekani, Dostki gibi yıllarca Saddam'ın yanında yer almış aşiretlerin de ayaklanmaya katılarak Irak yönetimiyle olan bütün bağlarını koparmasıdır. Bu nedenle, geçmişte KDP ve YNK tarafından "CAŞ" olarak nitelendirilen bu aşiretler, KDP ve YNK'nın etkinlik kurmasıyla birlikte geleceklerinden endişe duyar hale gelmişlerdi. Hem Irakla tüm bağlarını koparmışlar, hem de yıllarca kendilerine düşman olan diğer aşiretlerin insafına kalmışlardı. Yani tam manasıyla iki ateş arasında kalma durumuna düşmüşlerdi. Bunu fark eden PKK, bu aşiretlere yöneldi. Böylece, KDP ve YNK'nın olası bir yönelimi karşısında dayanacak güç arayışı içerisinde olan bu aşiretlerden birçoğu PKK'yı tercih etti. Ve PKK'ya ellerinden gelen imkanları sağlamaya çalıştılar.

PKK ve Abdullah Öcalan bu tür olanaklarla hareket ederken, Türkiye'deki durumdan da önemli avantajlar sağlıyordu. Her şeyden önemlisi, PKK basın-yayın yoluyla Türk insanı üzerinde müthiş bir baskı kurmuştu, basının manşetlerinden inmek bilmiyordu. Tek taraflı psikolojik savaş, aydınlarımızın beyinlerini adeta rehin almıştı. Halk, kavram kargaşası yüzünden akla karayı birbirine karıştırmış durumdaydı. Hükümet, sağlıklı bir teşhis koyamıyor, meseleye günü birlik

yaklaşıyordu. Yörede emniyet ve asayişi sağlamakla görevli insanlar, ayrıntılar denizinde canlarını dişlerine takmış yol alıyorlardı. Yöre insanı, yani doğu ve güneydoğuda yaşayanların hali daha da perişandı. Bazı fırsat düşkünleri, çığ gibi büyümekte olan kürtçülükten köşe dönmek için ellerinden geleni ardına koymuyorlardı. Bu işin resmen ticaretini yapıyorlardı. Yapılan bu ticaret, kısa vadede çok büyük kârlar getirmekteydi. Bu nedenle Apo'ya Apo'dan daha çok çalışan bir gönüllüler ordusu çıkmıştı. Vakitlerini hiç boşa geçirmiyorladı. Halkın büyük çoğunluğu korku ve panik içindeydi. PKK'nın her talimatını eksizsiz yerine getirmek için durmadan koşturuyorlardı. Öte yandan, özellikle gençlik kesiminden de örgütün kırsal kesimine hızlı bir kayış söz konusuydu.

b. Vurgun Sonrası Faaliyetler

1990 yılı başlarında Cizre, Nusaybin, Silopi gibi ilçelerde meydana gelen kitle gösterileri, savaş nedeniyle her ne kadar 1991 baharında tekrarlanmadıysa da PKK, bu olayların kendilerine kazandırdığı prestijin bilincindeydi ve bu tür olayları tezgâhlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Artık güvenlik güçleri ile çatışmaya girip de ölen her militanları için yerel düzeyde de olsa kepenk kapatma, miting ve benzeri eylemleri vazgeçilmez sayıyordu. Apo, militanlarına, "Terörist kimliğinden sıyrılmanın tek yolu, kitle eylemlerini organize etmektir" diyordu. Doğu ve güneydoğuda bu işten kolay ne var? İki telefonla her dediğini yaptırırsın, yeter ki, astığın astık, kestiğin kestik olsun!

1991 yılı itibarıyla Abdullah Öcalan, boşlukları ustaca değerlendirip, İstanbul'u merkez olarak seçerek legal yayın faaliyetlerine hız verdi. Sansasyonel eylemlerle uyardığı kitlelere bu yayınlar vasıtasıyla da yön veriyordu. Bu yayınların çoğunda teorik, siyasi yayınlar yanında, direkt talimat niteliğinde yazılar da yayınlanıyor, PKK sempatizanları da bu yazılı talimatlarına göre hareket ediyordu.

Doğu ve güneydoğuda PKK, özellikle Diyarbakır'ın kuzeyindeki sıradağlara, Bitlis-Muş arasındaki sarp alanlara iyice yerleşmişti. Yani ülke içinde de bir hayli yere sızmıştı.

Öte yandan özellikle, Kuzey Irak ile İran'a batı illerinde ikamet eden ve sayıları binlerle ifade edilecek kadar sempatizanı aktarılmıştı.

Götürmüş olduğu bu her kesimden genç insanı, tepeden tırnağa savaşa hazırlıyordu. Bunlara tek bir şey öğretiliyordu; ölmek ve öldürmek. PKK bunun dışındaki bir yaşama prim vermeyeceğini beyan ediyordu.

Ayrıca 1988 yılında Saddam'ın ajanları vasıtasıyla Irak'la vardığı anlaşma gereği, Kuzey Irak'ta aktif Kürt nüfusunu da Türkiye'ye karşı kullanmak gerekiyordu. Hem Türkiye'ye karşı hem de Saddam Hüseyin'in baş belaları olan Barzani ve Talabani'ye karşı kullanmak gerekiyordu. Aynı şeyleri yıllarca Hafız Esad'ın emriyle Suriye'de de yapmıştı. Suriye Kürtlerini Türkiye'ye karşı kullanmış, bunda büyük başarı elde etmişti. Yapılan bir istatistikte, dağdaki her yedi PKK militanından birinin Suriye uyruklu olduğu tespit edilmişti. Ayrıca Suriye Kürtleri, Türkiye'de de PKK adına faaliyetlerinde, daha acımasız hareket ediyorlardı. Kendilerini çok daha çaresiz hissettiklerinden, Apo'nun emirlerini daha bir dikkatle yerine getiriyorlardı.

Suriye Kürtlerini yedeğine almak, Apo için fazla bir problem yaratmamıştı. Hafız Esad, onları adeta PKK'nın emrine vermişti. "Al tepe tepe kullan, istediğin gibi kullan. Zaten bunlardan ne kadar çabuk kurtulursam kârdır. Potansiyel düşmanım olan bu Kürtleri baş düşmanım olan Türkiye'ye karşı savaştırmak bulunmaz bir nimettir." diye düşündüğünden, Apo gereğini en iyi bir şekilde yerine getirmişti. Hem Apo açısından, hem de Suriye yönetimi açısından çok tatlı bir işti...

Ama, Irak Kürtleri'nin durumu hiçte öyle değildi. Apo'nun Irak Kürtlerini yedeğine alıp yönlerini Saddam'dan Türkiye'ye

çevirmesi, onların savaşçı gücünü Türkiye'ye karşı kullanması kolay başarılacak bir iş değildi. Fakat, kolay olmasa da Apo'nun böyle bir işe girişmesi gerekiyordu. Nitekim, daha 1988 yılında Apo'nun adamları, Irak kimyasal bombalarından canını zor kurtarıp Türkiye, Suriye ve İran'a kaçan Kürtler arasında bir derleme faaliyetine giriştiler. Bunlar arasında eğitebileceklerine inandıkları 90 kişiyi seçip Suriye'nin kontrolündeki Bekaa Vadisi'ne götürdüler. Seçilen bu Iraklı Kürtler, çeşitli aşiretlerden, genellikle okumuş, KDP ve YNK ile kişisel düşmanlıkları olan kimselerdi.

Abdullah Öcalan'ın bunlara verdiği ilk eğitim, KDP ve YNK'dan Kürtlere pek hayır gelmeyeceğiydi. "Artık KDP ve YNK'nın peşinden gitmeyin, onları desteklemeyin, onlar haindir." Öyle ya Saddam, KDP ve YNK'yı etkisiz kılmak istiyordu. Bu görev de Apo'ya verilmişti. Apo'nun, Iraklı Kürtlerin kafasına yerleştirmeye çalıştığı ikinci konu ise, Kürtler'in Türkiye Cumhuriyeti'ne savaş açmış olan PKK'ya yardımcı olması gerekiyordu. Nitekim, Suriye Kürtleri yıllardır bu konuda PKK'nın bir dediğini iki etmiyorlardı. Hepsi malıyla, canıyla PKK'nın emrine girmişti. Kendileri için de en akılcı yol, PKK'ya yardımcı olarak ilk önce "Türkiye Kürdistanı'nı kurtarmak"tı.

Bu tür çalışmalar, bazen hızlı, bazen yavaşlatılarak 1991 yılı Haziran'ına kadar sürdü. 1991 yılı başında Kuzey Irak'ta yaşanan kargaşa ve KDP ile YNK'nın Saddam'ın saldırıları karşısında bir varlık gösterememeleri üzerine, PKK, yıllarca beyinlerini yıkadığı bu Iraklı Kürtler'den Kuzey Irak'ta bir parti kurdurmaya karar verdi. Nitekim Apo adına kardeşi Ferhat kod adlı Osman Öcalan nezaretinde, 8 Haziran 1991 tarihinde PAK (Partiya Azadiya Kürdistan / Kürdistan Özgürlük Partisi) adıyla bir parti kuruldu.

Apo, kurmuş olduğu PAK isimli kukla parti vasıtasıyla Kuzey Iraklı Kürtleri yedeğine almak, onların potansiyelini kucaklamak, onların vasıtasıyla Kuzey Irak'ın her tarafına girip çıkmak ve giderek KDP ve YNK'yı eritmek, dolayısıyla Kuzey Irak'ı tamamen Türkiye'ye karşı bir saldırı üssü durumuna getirmek istiyordu. PKK, Kuzey Irak'ta elde bulundurduğu arazi parçasında on binlerce insanı barındırabilecek, ikmal ve iaşesini temin edebilecekti. Silah ve mühimmat konusunda ise en ufak bir sıkıntısı yoktu. Saddam'ın ordusu çekilirken Apo'ya yüzlerce uçaksavar, havan topu, yüzlerce makineli tüfek ve piyade tüfeği bırakmıştı. Roketatarların, el bombalarının ve cephaneliğin ise haddi hesabı yoktu. Bunca imkandan sonra artık bazı taktik üst evrelere geçmek gerekiyordu.

Nitekim, 1991 yılı yaz aylarında Osman Öcalan, sınırın birkaç kilometre ötesindeki kamplara topladığı yüzlerce adamıyla sınırdaki Samanlı Karakolumuza havan, uçaksavar, roketatar ve makineli tüfeklerle bir saldırı başlattı. Çok sayıda askerimiz şehit oldu, bir o kadarı da yaralandı. Saldırıyı yapan PKK'lılardan da ölenler oldu. Kalanlar ise yine sınırımıza bir kaç kilometre mesafedeki kamplarına çekilip gittiler. Buna benzer sınır karakollarına saldırılar yaz boyu devam etti. Ardından hava kuvvetlerimizin desteğinde bir komando taburu ile Osman Öcalan liderliğindeki Hakurk, Durjan, Ari, Gelireş vs. gibi kamplara operasyon yapıldı. Osman Öcalan, cariyeleriyle (175 kişilik bir dişi militan taburu) bir adım ötedeki İran'a geçti. Kampları korumak için tepelere diktiği çocukların çoğu öldü.

Birkaç gün sonra bir grup gazeteci operasyon bölgesine götürüldü. O ünlü, bilgili, tecrübeli, burnundan kıl aldırmayan gazetecilerimiz hayretten dona kaldılar; "Vay be, demek PKK burnumuzun dibinde kamp kurmuş, demek ki,

buralarda binlerce genci savaş makinesi gibi eğitiyormuş. Bu silahların hepsi onların mı? Demek ki, tehlike büyükmüş. Neyse ki şanlı ordumuz, tehlikeyi bertaraf etti. Artık herhalde kolay kolay gelemezler." gibi daha bir yığın değerlendirmeler yapıldı. Oysa üç gün sonra PKK militanları tekrar gelip aynı kamplara yerleştiler. Ve en önemlisi, Zaho'dan İran sınırına kadar, Hakurk kampı gibi onlarca kamp daha vardı. Yine aynı günlerde, binlerce silahlı Iraklı, Suriyeli, Türkiyeli, Arap, Kürt, Türk, Ermeni ve Rum militanlar eğitime devam ediyordu. Bir tek amaç için; fırsatını bulduklarında Türkiye'ye sızmak, asker, polis, korucu, sivil, öğretmen, öğrenci, imam, memur, yaşlı-genç, kadın-çocuk, günahlı-günahsız insan öldürmekti. Kısaca amaç; mümkün olduğunca çok kan akıtmaktı.

Yine aynı tarihlerde, Hakkari'den Elazığ'a, Van'dan Kahramanmaraş'a, Şırnak'tan Erzurum'a kadar çeşitli gruplar dağları, tepeleri tutmuş, yolları kesiyor, insanları kurşuna diziyor, haraç topluyor, iş makinelerini yakıyor, okulları tahrip ediyorlardı. Ülke içindeki gruplar, durmadan yurt dışındaki kamplardan takviye ediliyor, yurt dışına batı illerinden çok sayıda sempatizan yollanıyordu.

PKK'nın Yeni Dönem Taktikleri

Ülke içindeki PKK grupları, dokuz eyalet şeklinde örgütlenmeye geçiş yapıyorlardı.

Bu eyaletler:

1. Botan eyaleti: Şırnak, Hakkari ile Van, Bitlis ve Siirt illerinin bir kısmını kapsar.

2. Mardin eyaleti: Mardin ilinin bir kısmı ile Batman ve Diyarbakır ilçelerinin bir kısmını kapsar.

3. Gap eyaleti: Urfa ilinin tümü ile Diyarbakır ve Mardin illerinin bazı ilçelerini kapsamaktadır.

4. Güney-Batı eyaleti: Gaziantep, Adıyaman illerinin tümü ile Kahramanmaraş ve Malatya'nın bazı ilçelerini kapsamaktadır.

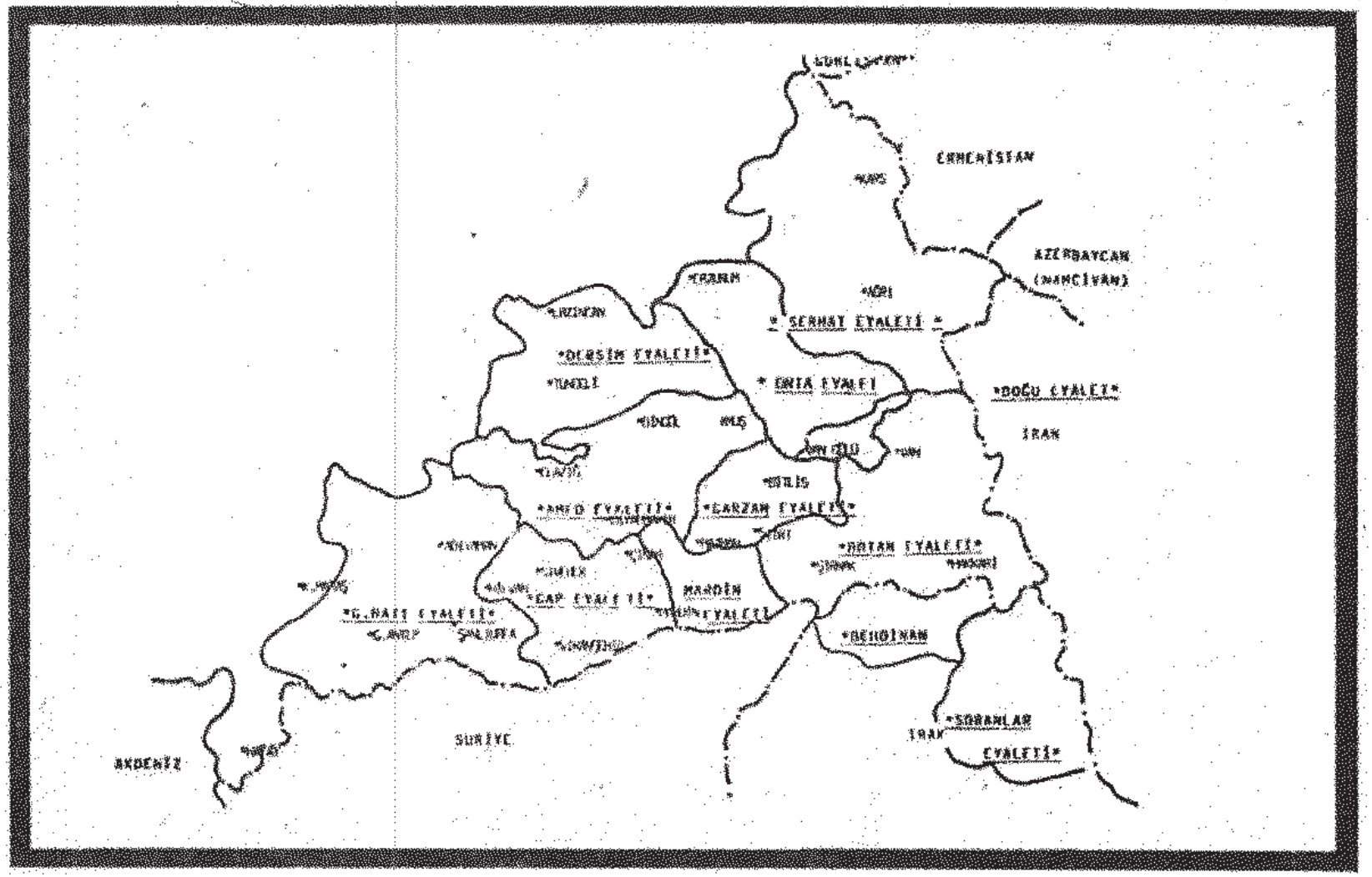
5. Amed eyaleti: Diyarbakır, Elazığ, Bingöl ve Muş illerinin bazı ilçelerini kapsamaktadır.

6. Garzan eyaleti: Batman, Siirt, Bitlis ve Muş'un bazı ilçelerini kapsamaktadır.

7. Dersim eyaleti: Tunceli ilinin tümü ile Elazığ, Bingöl ve Erzincan illerinin bazı ilçelerini kapsamaktadır.

8. Orta eyalet: Muş, Ağrı, Van, Bitlis ve Erzurum illerinin bazı ilçelerini kapsamaktadır.

9. Serhat eyaleti: Kars, Iğdır, Ardahan, illerinin tümü ile Ağrı ve Erzurum illerinin bazı ilçelerinden meydana gelmektedir.

ERMENİSTAN
AZERBAYCAN
(NAHÇİVAN)
* SERHAT EYALETİ *
DERSİM EYALETİ
* ERZİA EYALETİ
DOĞU EYALETİ
İRAN
AMİD EYALETİ
CARZAN EYALETİ
HARPUT EYALETİ
ÇAP EYALETİ
MARDİN
*BEHDİNAN
*SOBRANLAR
EYALETİ*
SURİYE
AKDENİZ

Abdullah Öcalan, eyalet teşkilatlanmasını bu şekilde düzenledikten sonra şu açıklamayı yaptı: "Düşman, varlığımızı Botan eyaleti ile sınırlandırmak istiyor. Bizi Botan'a hapsetmek istiyor. Eğer gücümüzü, çalışmalarımızı Botan'la sınırlandırırsak boğulur gideriz. Botan, faaliyetlerimizde hayati öneme sahiptir (Irak, İran ve Suriye'ye açılan hayati önemdeki bir kapı). Ancak, Botan'ı yaşatabilmek için savaşı tüm eyaletlere yani, tüm Kürdistan'a yaymalıyız. Ancak düşmanla bu şekilde baş edebiliriz. Her eyalet, düşmanı kendi sınırları içinde uğraştırmalıdır. Hatta savaşı yalnızca Kürdistan'da değil, tüm Türkiye'ye yaymalıyız."

(Kasım-1991 çözümlemeleri)

Savaşı tüm Türkiye'ye yayma konusunda da A. Öcalan hızlı bir çalışma içindeydi.

Bu konuya geçmeden önce, 1991 Ekim ayında yapılan genel seçimlere ve bu seçimlerde PKK'nın izlemiş olduğu taktiğe kısaca bir göz atalım.

a. 1991 Türkiye Genel Seçimlerinde PKK'nın Uyguladığı Taktik

1991 genel seçimleri yaklaşırken, PKK'nın önünde iki yol vardı. Birincisi; halkı seçimleri boykota zorlamak ve etkili olduğu alanlarda seçim yaptırmamak. İkincisi; seçimlere kendi adaylarıyla girmek. Yani, bu iki seçenekten birini tercih edecekti.

Başta PKK militanları olmak üzere, çeşitli çevrelerin genel kanısı, PKK'nın seçimleri boykot edeceği yönündeydi. Fakat herkes yanıldı. PKK seçimi boykot etmedi, tersine seçimlerde adaylarının parlamentoya girmesi için elinden geleni yaptı. Sonuç olarak, kısmen de olsa amacına ulaştı.

Abdullah Öcalan ve PKK neden seçimi boykot etmedi? Çünkü, Abdullah Öcalan her fırsatta; T.C.'nin hayatın her alanını Kürtlere kapattığını, PKK mücadelesinin, Kürdistan kurtuluş mücadelesinin, kürtlük adına atılacak en ufak bir adımın ancak ve ancak T.C.'ye karşı çatışma, T.C.'nin her türlü siyasi, ekonomik, sosyal, kültürel kurumlarının reddi temelinde gelişebileceğini vurgulamaktaydı. T.C. yasalarıyla uzlaşmanın, en ufak bir uzlaşmanın dahi ihanetle eşanlamlı olacağını belirtmekteydi. T.C.'yi, T.C.'nin kurumlarını, yasalarını, kısacası T.C. damgasını az ya da çok taşıyan her şeyi inkâr etmeyen kişilerin ihanetçi olarak damgalanacağını A.

Öcalan ısrarla belirtmekte iken, neden T.C. Parlamentosuna girme, orada politika yapma gereği duymuştu? Bu manevranın, bu 180 derece çark etmenin altında yatan gerçekler nasıl izah edilecekti?

Aslında Abdullah Öcalan, "Kürdistan koşullarında Kürtlük adına mücadele etmek bir yana, sıradan bir Kürt olarak yaşamanın, nefes almanın bile imkanı kalmamıştır. Bu nedenle her şeyi silahla halledeceğiz, her mevziyi silahla ele geçireceğiz" diyordu. Ama öte yandan her gün oluk oluk insan kanı dökmesine rağmen, kanlı örgütün yayın organları İstanbul'da basılıyor, güvenlik içinde Türkiye'nin dört bir yanına dağıtılıyor, yine varlık temeli Türkiye Cumhuriyeti'ne küfür etmek olan bazı dernek ve kuruluşlar Türkiye'nin her yanında büro açıyor, bu bürolarda Irak ve Suriye kamplarındaki eğitim çalışmalarının aynısı yapılıyor, bu çalışmalara katılanlar daha sonra parti-parti, Silopi-Cizre üzerinden Irak kamplarına, Doğubeyazıt üzerinden İran kamplarına gönderiliyor, daha sonra bunlardan bazıları ya yakalanıyor ya da teslim oluyor ve örgütle hangi mekanda ilişkiye geçtiğini, yurt dışına nasıl gönderildiğini belirtiyorlardı. Buna rağmen, bu kanlı terör örgütüne eleman yetiştiren, ama bu işi erkekçe değil de bir takım sosyal ya da kültürel maskelerin ardına gizlenerek yapan bu kuruluşlar, kültürel ve sosyal maskelerinden dolayı hoş görülüyor, diğer yandan çok sayıda PKK sempatizanı, PKK'nın İstanbul'da basılıp dağıtılan yayınlarını okuyarak bilinçlendiklerini ve daha sonra kırsala gidip eylemlere katıldıklarını beyan etmekteydiler.

Zaten PKK örgütü, saflarına yeni katılanlara bir anket formu doldurtmaktadır ve buna da "özgeçmiş raporu" denmektedir. Ankette sorulan sorulardan bazıları; "Örgütten nasıl haberdar oldun? Kimler vasıtasıyla örgüte katıldın?" Çoğunluğun cevabı; ".....gazetesini, ... dergisini okuyarak

örgütü tanıdım, ... partisinin, ... derneğinin toplantılarına katıldım, orada tanıdığım .....isimli arkadaş beni kırsala gönderdi." Bunun böyle olduğunu güvenlik kuvvetleri de biliyor, PKK ve Apo da biliyor, o meşhur kuruluşlar ve yayın organları da biliyor. Bir tek politikacılarımız, aydınlarımız ve halkımız bilmiyor.

Abdullah Öcalan, son yıllarda bu legal imkânların örgüte kazandırdığı büyük desteğin farkında olduğu için eski söylediklerini bir tarafa bırakarak, 1991 Ekim genel seçimlerinde, öteden beri kuruluş çalışmalarının başından bu yana kendisi ile dirsek temasında olan bir parti vasıtasıyla parlamentoya girme kararı aldı. Fakat söz konusu partinin genel seçimlere katılması için gereken yasal şartlar mevcut değildi. Bunun üzerine Apo'nun talimatıyla başka bir parti ile ittifaka gidildi. Apo'nun onayından geçen adaylar, halka yapılan baskı sonucu birer birer seçilip parlamentoya girdiler. Bunlara verilen talimat, PKK'yı zor durumda bırakacak, PKK'nın prestijini zedeleyecek beyanat ve davranışlardan kaçınmak, parlamento kürsüsünü, radyo, televizyon ve basını kullanarak, dolaylı bir biçimde PKK faaliyetlerine arka çıkmak, devletin terörle mücadelede manevra alanını daraltmak, milletvekili sıfatıyla Avrupa ülkelerinde çeşitli kuruluşlarla sıkı temasa geçerek PKK'nın Kürtlerin meşru temsilcisi olduğunu vurgulamak PKK=Kürt mücadelesini sürekli olarak dünya kamuoyu gündeminde tutmak, güvenlik kuvvetlerinin güneydoğudaki meşru icraatını halkı kışkırtmak suretiyle engellemek, özellikle terörle mücadelede başarı kazanıldığında kafaları bulandırıp çamur atmaktı.

Bunların dışında bir de bu insanların kapris düzeyinde işgüzarlıkları vardı. Öte yandan bu kişiler, görüntü olarak barışçıl ve birlik yanlısı demeçler de verebilecekti.

Ama hiç kimse PKK'nın masum insanları katlettiğini, gıdasını döktüğü kandan aldığını bu kişilere söylettiremedi. Diğer yandan, çok sıkıştıklarında PKK'nın alenen üstlendiği eylemleri bile PKK'nın değil MİT'in, kontrgerillanın yaptığını beyan etmekten çekinmediler.

Abdullah Öcalan, bu insanları PKK faaliyetlerinin emrine koşmasına rağmen zaman zaman da bunları diğer militanlarını tehdit eder gibi tehdit etmekten de geri durmuyordu. Bu şahıslar, her ne kadar, "Bizim PKK ile hiçbir ilişkimiz yoktur, PKK ayrı, biz ayrı bir siyasi gücüz" diyorlarsa da Apo bunları birçok kez yalanlamıştır. Öcalan, birçok yazısında şunları söylemektedir; "Bu partiyi desteklememiz, parlamentoya milletvekili göndermemiz taktik bir faaliyet biçimidir. Onların hepsi de bizim sayemizde seçilmişlerdir. Eğer seçimlerden yana tavrımızı koymasaydık, bir tek oy bile alamazlardı. Akılların başlarına toplasınlar! Ve fazla havalara girmesinler! Yoksa, halkımız adına kendilerinden hesap sorarız!"

1991 Kasım Çözümlemeleri adlı konuşma metninde Abdullah Öcalan, L.Z. diye biri için; "Bizim en son halk temsilcimiz L.Z.'nin halk temsilcisi olarak Türk parlamentosuna girmesi için desteklemeye çalıştık. Tabii, MİT vakti zamanında telefonunu mu dinlemiş? Çok yaygın bir kaset dağıtılmış. Kasetin adı da aşk ilişkileri. Şimdi gel işin içinden çık! Ben nasıl altından çıkacağım? Halk temsilcisi de seçilmiş. Öne geçme ne durumda diye sordum. Öne geçme değil, dünya televizyonlarına da girdi. MİT de habire aşk ilişkileri diye dağıtıyor. Ne olacak? Ben, L.Z.'yi öyle çok ciddi bir şey olarak görmüyorum. Duyarsa her şey yanar... Biz de sorumluyuz bunun durumundan. Bir kadını ele alırken, değerlendirirken, desteklerken tabii ki dikkat edeceğiz. O da dikkat edecek. Siyasettir... Kendisine çeki düzen verecek.

Kocayla ilişkilerse yeniden tamir etme, düzeltme imkanı varsa düzeltecek..." diye talimat veriyor.

(Parti önderliğinin Kasım 1991 Çözümleme, Plan, Perspektif ve Talimatları. Sayfa: 45, 46, 47, 48, 49, 50)

Gerçi L.Z. denen bu şahsın kim olduğunu bilmiyoruz ama huylunun huyundan vazgeçeceğini de sanmıyoruz.

Özet olarak Abdullah Öcalan'ın seçimlerle ilgili tavrı buydu.

Apo'nun, Terörü Türkiye'nin Batısına Yayma Teorisi

Abdullah Öcalan'ın Doğu ve Güneydoğu'da giderek etkinliğinin artması, çok sayıda kişiyi kullanabilmesi ve sonuçlarından hiç kimseye hesap vermemesi, onun daha değişik alanlara el uzatmasına olanak yaratıyordu. Militanlarına diyordu ki; "T.C. ile olan savaşımızı yalnızca Kürdistan ile sınırlamayacağız. Savaşı tüm Türkiye sathına yayacağız." Ve bunun hazırlıklarına çoktan başlamıştı. Bu hazırlıkları 1991 yılı sonunda yayımladığı *Kasım Çözümlemeleri* adlı broşürde de alenen dile getiriyordu.

Abdullah Öcalan'ın niyeti şuydu: Kürt kökenli birçok insan, çeşitli sol örgütlere angaje olmuş durumdaydı. Geçmiş sol örgütlerin bir değerlendirilmesi yapılmadığından özellikle öğrenci gençliğin bir kısmı aydınlar tarafından popülarize edilen geçmiş sol örgütlerin etkisindeydi. Öte yandan ilericiliği, demokratlığı Türkiye Cumhuriyeti'ne düşmanlık olarak hafızlamış, bir kısım kaşarlanmış eski solcular da piyasada aylak aylak dolaşıyorlardı. İşte potansiyelin uygun bir kılıfa PKK'ya yedeklenmesi, dolaylı olarak PKK'nın emrine verilmesi gerekiyordu. Tabii ki bu yönelimin açıkça PKK'lı Kürt kökenli militanlarca yapılması, Batı'da büyük tepkilere yol açacak ve Türk Solu ile şiddetlenen bir çatışmaya

sebebiyet verecekti. Bu nedenle Kuzey Irak'ta PAK'ın oluşturulması taktiği aynen batıda da uygulanarak, Türk kökenli gençlerden yararlanılması gerekiyordu. Bu mantıkla A. Öcalan, ilk adım olarak bunun teorik kılıfını oluşturdu:

> "Kürdistan devrimcileri olarak, Türk devrimcileriyle kaderimiz ortaktır. Düşmanımız aynıdır. Kürdistan'a bağımsızlık ile Türkiye'ye demokrasi birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Fakat Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesi çok ileri boyutlara varmasına rağmen, Türkiye devrimci-demokrasi mücadelesi öndersizlikten, siyasetsizlikten, stratejisizlikten dolayı gereken atılımı yapamıyor. Halbuki büyük bir insan -devrimci- potansiyeli vardır." diyordu.

Ardından da gerçek niyetini açıklıyordu:

> "Biz PKK olarak, Türkiye devrimcilerinin teorik sorunlarını çözeceğiz (yani onlara bir siyasi hat çizeceğiz), onlar için uygun bir strateji ve örgütlenme modelleri oluşturacağız. Gerekirse adamlarını da eğiteceğiz. Mücadeleleri yerine oturana kadar yardımcı da olacağız, gerisi de onlara kalmıştır."

"Yardımsever Apo" yaklaşık iki yıldır çeşitli sol örgütlerden devşirdiği bir yığın adamı Bekaa'da eğittikten ve onlara bir mücadele stratejisi çizdikten sonra ilk önceleri gizli bir partinin kurulmasını öngörüyordu. Bu parti sonradan kuruldu. İsmi, *Türkiye Devrimci Halk Partisi* (TDHP)'dir. Daha sonra silahlı bir gerilla gücünün oluşturulmasını istiyordu. Bu silahlı gerilla gücünün Torosları ve Karadeniz ormanlarını üs olarak seçmelerini salık veriyordu. Bir de yarı illegal bir cephe örgütlemesi kurulmasını, hatta mümkünse seçimlere katılabilecek bir de legal parti oluşturulmasını, bu çalışmaların zaman geçirilmeden batı illerinde başlatılmasını

ve 1992 yılı başlarında hızla kendini kamuoyuna duyuracak eylemlere girişmesini istiyordu.

Türk ile Kürt insanının başına bir kabus gibi çöken Apo rezilinin Türk Solu'nun reorganizesi ile ilgili düşüncelerini ve örgütlenme çalışmalarını, "Türk Solu'nu temsilen" yanına giden ahlaksızların neler düşündüğünü ve TDHP (Türkiye Devrimci Halk Partisi)'nin kurulma çalışmalarının nasıl yapıldığını 21.11.1992 tarihli Şam toplantısının tutanaklarını okuyarak görelim:

> - Apo: Türkiye çalışmalarına biraz giriş yapmak istedik. Bunu perspektif düzeyinde açmakla birlikte, nasıl programlanır ve hatta bir kuruluş çalışmasına ihtiyaç olabilir mi, olacaksa nasıl temellendirelim sorularına yönelik kısa bazı açıklamalar yapılabilir. Siz geldiniz ve sanıyorum bu kez gelişiniz bu amaçla.
>
> - Z: Evet.
>
> - Apo: Daha önce sizinle bu konuyu biraz tartıştık. PKK kendi teorik-siyasi perspektiflerini Türkiye somutunda ve Türk halkı bünyesince de örgütlenmeye götürmeli midir? Var olan örgütlenmeler-gruplaşmalar göz önüne getirildiğinde, PKK'nın böyle bir adım atması yerinde midir? Evet birkaç kişi düşüncesini belirtebilir.
>
> - X: Başkanım partinin 84 atılımından sonra yeni süreçte bunun olumlu koşulları da doğru ancak Türkiye Solu, Türk halkı ve işçi sınıfının beklentilerine cevap verecek bir çalışma ve örgütlenme içine giremedi, program ve hedef tespiti yapılamadı. Var olanlar düzeysiz ve yine eskisinin devamı şeklinde ortaya çıktı. Bugün gelinen bu aşamada yine bu sürüyor. Aslında herhangi bir ciddi çalışma yok ve bu pratiklerinin bir ürünüdür. Türkiye Solu'nun yaşadığı durum, tam bir çıkmaz ve kaostur. Bu durumda Türkiye devriminin sorunlarını kaldırabilecek, pislikleri

temizleyecek, ilk etapta buna destek anlamında ve giderek bunu örgütleyip bir güç haline getirecek enternasyonalist bir dayanışmayı-birliği yaratacak yeni bir oluşum gerekiyor. Yani bu temelde bir çalışma yapmak gerekiyor. Bu çalışma PAK benzeri fakat biraz daha farklı olabilir.

- Apo: Başka?

- M.S.: Başkanım dünyada hemen hemen Türkiye ile Kürdistan'ın -sömürge ve sömürgeci ülke- durumuna benzer tek bir ülke yok. Daha doğrusu iki ülke yok. Bizim mücadelemizin gelişmesini Türkiye'de de bazı gelişmeleri veya daha özgür düşünce ortamını yarattığı kesin. Ama Türkiye Solu uzun yıllardan beri uygulanan Kemalist politikanın etkisinden hala kurtulmuş değildir. Bu durumuyla uzun vadede kurtulması söz konusu değildir. Yine Türkiye'de büyük sayıda Kürdistanlının bulunması, mücadelemizin gelişmesiyle birlikte bunların adeta tümünün bizim potansiyel gücümüz haline gelmeye başlaması ve Türk sömürgeciliğinin yapısı gereği iki halkın bir nevi birbirine karışması gibi bir durum da ortaya çıkmıştır. Türkiye Solu bir çıkış yapamayacağına göre bu alanda da bizim çıkış yapmamız gerekir, Türkiye'de daha özgür bir ortam yaratmamızın koşulları vardır. Bu konuda üstümüze düşen görevler yapılırsa ileride Türkiye Solu'nda belki Kemalist çizgiyi aşan ve o yönde katılan kesimler de olabilir.

- Apo: Evet

- X: Başkanım PKK'nın gerçekliğine ve dünya koşullarına bakıldığı zaman çok büyük görevler üslenmek zorunda kaldığı ortaya çıkıyor. Bu gerek Türkiye ve gerekse Ortadoğu açısından böyledir. Birçok tecrübe-deneyim var ancak, yapılan çalışmalar bence eskisinin daha da gerisinde, adeta eskisinin karikatürleşmiş biçimidir. Ciddi bir çıkış yoktur. Bu konuda ciddi bir çalışma da yoktur.

Bir de devrimimizi güvenceye almak ve Kürdistan devriminin yükünü daha da hafifletmek amacıyla Türkiye'de böyle bir çalışma yürütmek bence zorunludur. Biz daha 88'lerde bu konularda tartışıyorduk. Böyle bir şeyin yapılması gerektiği konusunda bir çok arkadaşımız hemfikir. Bunun nasıl yapılacağı konusuna gelince, Türk Solu'ndan bu konuda bir çalışma içine girebilecekler varsa bunlarla yola girilebilir. Elbette sağa sola çekiştirerek değil, gerçekten bu devrimi yürütebileceklerse ve bu konuda kendilerine güveniyorlarsa bu çalışma yapılabilir. Bunun dışında partinin desteği ile ve hatta elleriyle bu yönlü bir çalışma yapılmalıdır. Bugün Türkiye'de gerçekten bir başka Kürdistan vardır. Yani Kürdistan'daki Kürt halk nüfusunun hemen hemen bir o kadarı da Türkiye'de yaşıyor. Bunlar toplanabilse bu bile tek başına Türkiye devrimini omuzlayabilecek güçtedir. Bence bu Kürdistan devriminin büyük bir güvencesi olabilir. Bu olmadan Kürdistan devriminin kendi başına başarıya ulaşması çok daha zorlaşacak, çok daha kanlı geçecektir.

- Apo: Evet, siz...

- X: Kürdistan devriminin bölgede *Ekim Devrimi*'nin rolünü oynama gibi bir konusu var. Bunun dışında yeni sömürgeler içerisinde devrime en yakın ülke Türkiye'dir. Bu değerlendirilmeli.

- X: Arkadaşların Türkiye'de örgütlenmeye ilişkin belirttiklerine katılıyorum. Partimizin çıkışından bu yana buna yönelik pratik adımlar atıldı, Türkiye devrimci hareketi içindeki grupçuklar bu konuda kendilerini aşamıyorlar ve pratikte hiçbir zaman bunu aşmaya yanaşmıyorlar. Kemalizm'in solunu oynamaya çalışıyorlar. En sol grup bile devletin darbesinde en sağ düşüyor. Yani en radikal geçinenler bile böyle durumlar yaşayabiliyor. Yetmiş yıllık Türkiye Sol tarihi tasfiyecilikle geçmiş. Bugüne de böyle

gelmiş. 12 Eylül öncesinin Dev Yol'u kendi iç hesaplaşmasını bile yapmaktan korkan bir durum da. Dev Yol liderleri cezaevinde, 12 Eylül de neden bu duruma düştük diye oturup kendi aralarında tartışmıyorlar. Aslında bu Türk Solu'nun karakterini ortaya koyan bir davranış biçimi, PKK bu konuda ortak mücadele anlayışını hayata geçirecek bir örgütlenmeye destek vermeli ama, sanırım o PAK türü örgütlenme olmaz. Yani PAK Kürdistan için iyi bir örgütlenme tipidir. Türkiye açısından biçim ne olur, o tartışılabilir ama, mutlaka bu alana müdahale edilmeli.

- B....: Arkadaşların söylediklerine katılıyorum. Devrimimizin geldiği aşamada eğer Türkiye siyasal yaşamı bu şekilde devam ederse bizim için ilerde çok kötü olur. Böyle olursa biz halk savaşındaki aşamaları sağlıklı yaparız. Birincisi, bu nedenle gereklidir. Türk solu bir çözüm üretemiyor, bir taktik üretemiyor, bu açıktır. Bu şunu ortaya çıkarıyor: Ne olursa olsun bizim mutlaka fiili müdahalemiz olmalıdır. Hatta şunu şimdiden söylemek mümkündür. Fiili bir parti ya da örgüt tamamen bizim inisiyatifimizde olmadan, orada bir platform oluşması, ya da bir cepheleşmenin sağlıklı gelişebileceğini sanmıyorum. Kesinlikle buna gelmezler. Burada devrimin dayatıp, onları en azından mecbur etmek, bir koç gibi atıp onları harekete geçirmek, Kürtleri mutlaka devrimci bir partiyle bir girişim yapılmalı. Onlarla legal planda belki bir şeyler yapılabilir. Böyle bir parti, bence devrimimizin ulaştığı aşamada zorunludur. Eğer Türkiye'ye bu adım attırılmazsa ileride bizim daralmamız söz konusu olabilir.

- X.....: Başkanım, Türkiye devrimci hareketi tarihi aslında bir yenilgiler tarihidir. Bunun yakın bir örneğini şöyle verebilirim; Kemal Pir yoldaş Dev-Yol'un üst düzeydeki bir mensubuyla konuştuğunda ona şu soruyu sorar: "80'lerde biz, devrimle karşı devriminin Ortadoğu'da

amansız çarpıştığı bir noktaya geleceğiz. Ben size devrimden bahsediyorum, siz derneklerden bahsediyorsunuz." diyor. Bu basit örnekten de anlaşılabileceği gibi, Türkiye devrimci hareketi bir inanç hareketi bir atılım hareketi değildir. Apocu-Devrimci ruh oralara taşırılmazsa, yine "Boşluklardan yararlanma" adı altında yaratılan gelişme ve olanakları kendi burjuvalarıyla parça parça yiyebilecek güçler çıkacak. Nitekim Dev-Yol ve çeşitli hareketler yenilgilerinin teorilerini yapıyorlar. Ben son dönemlerde kendileriyle uzun uzun konuşuyor, tartışıyordum. Hiçbir devrim sorunları yok. Arkadaşların genel olarak belirttiklerine katılıyorum. Özellikle bu arkadaşın bu konudaki görüşlerinin geliştirilmesi taraftarıyım. Yani bizim kendimizin direkt damgasını taşıyacak bir devrimci hareketi Türkiye'ye taşırmak zorunluluğu doğmuştur.

- Apo: Evet, Türkiye'nin somut arayışı içinden gelenler daha iyi değerlendirme yapabilir. Türkiye gençliği ne diyor?

- X.....: Özel savaşın Kürdistan'da yoğunlaşması, Türkiye cephesinde büyük bir boşluğu doğurmuştur. Diğer taraftan son seçimlerde de görüldüğü gibi Türkiye cephesinde faşizmin şahlanışı süreci vardır. Gerçekten özel savaş, Kürdistan'a yönelirken Türk halkına da yöneliyor. Burada en önemli sorun o gerici düşüncelerini, Kürt ve Türk halklarının kardeşliği ve mücadele birlikteliğinin öncelikle tanıtılması gerekir. Bir Türkiyeliyle direkt Kürdistan'la ilgili konuştuğunda, şoven duyguları kabarabiliyor. Bu konuda biraz dikkat etmek gerekiyor. Türkiye cephesinde bir demokratik cephe uygun görülebilir. Direkt bir parti yerine, Türkiye emekçi halkının ve işçi sınıfının mücadele birlikteliğini kapsayan demokratik bir cephe olabilir. Bu daha sonraki süreçte partileşmeyi yaratabilir. Şu an özellikle Türkiye cephesinde azgın bir faşist dalgalanma, bir yükseliş var. Her şeyden önce bunun

biraz indirilmesi gerekiyor. Yani, ezilen ve sömürülen kitlelere bizim kendi ulusal ve sınıfsal gerçekliğimizin doğru bir tarzda kavratılması gerekiyor. Bu da öncelikle Türkiye emekçi halkı ve işçi sınıfına kendi temel çelişkilerini kavratmayı gerektirecektir. Bu yoldan gidilirse daha sonuç alıcı olur. Türkiye halkına yaklaşmamızda ulusal sorunu çıkarmamız onları kaçırtacaktır. Ulusal sorundan öte, sınıfsal gerçeklikle yaklaşım daha iyi olur.

- X: Türkiye demokratik güçleriyle geçmişte FKBDC deneyimi var. Bunun pek bir devrimci atılım sağlayacağına şahsen ben inanmıyorum, o sahada etkin bir politik güç olarak Türkiye devrimine ivme kazandırma açısından son derece yerinde bir taktik hamle olabilir. Arkadaşlarımın da belirttiklerine katılıyorum.

- X: Başkanım, Türk Sol güçlerinden bahsediliyor, fakat bizim geldiğimiz ortamda gerçekten isim olarak varlar, fiilen yoklar. Bu bir gerçek, mücadelemizin gelişmesiyle birlikte, Türkiye ortamında bize yönelik yaygın bir sempati var. Bu sempati özellikle ..... kesiminde yoğun. Hatta bu konuda yapılan bazı anket çalışmaları vardı ve bunlar basına da yansımıştı. Fakat, Özel Harp bunu kısıtlamaya çalışıyor. Buna yönelik politikalar var. Özellikle Bolu, Karadeniz ve Trakya kesiminde mücadelemize yönelik sempati yoğun. Ayrıca, Türkiye metropollerine taşırılmış insanlarımız var. Parti önderliğimizin buna yönelik bir belirlemesi vardı. "Buraya taşınmış kitlemiz, bu kez tersinden bir işgal demektir fakat, bu bir proletarya işgalidir." diyordu. Bu gerçeği de göz önünde bulunduracak olursak, Türkiye emekçi kesimleriyle birlikte bir parti çalışması yapılabilir. Özellikle üniversite ortamında gençliğin bize yoğun bir sempatisi var. Gerçekten bir çıkış bekliyorlar. Partinin oraya el atmasını bekliyorlar. Türkiye gençliğinde de harekete katılım son derece

gelişkindir. Son zamanlarda daha da artmaktadır. Parti çalışması götürülürse iyi ve yararlı olur.

- X: Ben de arkadaşların dediklerine katılıyorum. Bu süreçte böyle bir oluşum, Kürdistan devriminde nefes borularını daha iyi açacaktır. Parti önderliğinin son konuşmasında dediği gibi, Türkiye Sol hareketinin halklarla oynamasını artık engelleyeceğiz. Türkiye Sol hareketine baktığımızda halkın isteklerine cevap verememe durumu söz konusudur. Senelerden beri halkla oynanıyor. Emekçi halkta yeter diyor. Bu açıdan, cepheden daha çok partinin kurulması önem kazanıyor. Devrimimizin gelmiş olduğu aşamada özel savaş ırkçı şovenizmi dayatmaktadır. Yani, iki halk arasında Türk-Kürt düşmanlığını empoze etmesi söz konusudur. Siyasi bir parti kurulursa, buna da bir cevap niteliğinde olur.

- X: Başkanım, bence seksiyon tipi bir örgütlenmeye gidilebilir. Türkiye devriminin devrimci-demokratik hedefler ve programına o temelde yaklaşabiliriz. Aynı zamanda, mücadelemizle bağlantılı gelişme gösteren, onu temel ittifak politikasıyla ilerleten seksiyon tipi bir örgütlenmeye geçilebilir.

- G. : Bence de gereklidir başkanım. Şu anda Türkiye'nin içinde bulunduğu durum, gerçekten çok bunalımlı ve Türk solunun herhangi bir çıkışı olamaz. Ben onlarda böyle bir çıkış göremiyorum. Bu açıdan da PKK'nın müdahalesi gerekli.

- X: Başkanım, emperyalizmin çok güçlü olması nedeniyle ona karşı gelişecek mücadelenin ve örgütlenmenin de çok güçlü olması gerekli. İlk önce bir parti çalışması ve kısa süre içinde cephe ve diğer örgütlenmeler gerçekleştirilebilir. Enternasyonalizm ve Ekim Devrimi'nin yeniden doğuşunun gerçekleşebilmesi için, halkların kardeşliği, bu temelde örgütlenmesini ve birlikteliğini gerçekleştirecek

bir örgütlenmenin olması gerekiyor. İlk etapta bir parti çalışması olabilir.

- B. : Parti önderliğinin Kürdistan'da ve Kürt toplumuyla ilgili çözümlemeleri büyük ölçüde Türkiye toplumunun da çözümlenmesini de içerir. Yani, tahlilde bir sorun yoktur. Bu açıdan orada kurulacak bir parti sanırım büyük ölçüde avantajlı olur. Ancak bu çözümlemelerin Türkiye somutunda daha da ayrıntılaştırılıp geliştirilmesi gerekir. Türkiye Solu'ndaki o kalıpçı yaklaşımlar önderliğini çıkaramama sorunları, sanırım kurulacak bir partinin öncelikle ele alacağı sorunlar olacaktır. Bunun dışında, bilinen program sorunları kurulacak partide kendine özgü bir nitelik taşıyacaktır. Ancak yine partinin, Türkiye Sol Hareketi ile farklı bir alanın ittifak politikası olabilir. Kurulacak parti, var olan bu düzenlemeler sosyal şovenizmle, Türk Solu'nun yapısıyla ilgili geliştirilebilir. Ayrıca kendi iç yapısını sağlam kurarsa, sanırım Türkiye Sol Hareketi'ne örnek davranış ve tutumlara girebilir. Bu da onları kamçılayacaktır. Örneğin, sosyal şovenizm konuşur. İşi partimiz yüklendi ve sonuç aldı ama bundan sonraki taktiklerde Türkiye'de kurulacak partinin sosyal şovenizme yüklenmekten çok olumlu bazı özellikleri ortaya çıkarması ve toplumdaki olumsuzlukların üzerine aşırı yüklenmesi çözüme götürülebilir.

- Apo: Evet, daha yaratıcı düşüncesi olan?

- X: Başkanım, Kürdistan devriminin daha kısa sürede başarıya gitmesinde Türkiye cephesindeki güçlü bir gelişme çok büyük bir katkı sağlayacaktır. Bugün Türkiye cephesindeki duruma baktığımızda, Türk Solu'ndaki tıkanma ve giderek erimeyle birlikte, Türkiye emekçi halkında da belli bir yozlaşma görülüyor. Özel savaş uygulamalarıyla gittikçe pasifleşen bir halk gerçeği söz konusu. Eğer müdahale edilmezse, iki halkı birbirine düşman etme

politikası bence başarılı bir şekilde hayata geçirilecek. Bugünkü süreçte gerek kitle örgütlenmeleri içinde ve gerekse gençlik örgütlenmeleri içinde mücadelemize sempati duyan ve bizimle ilişkide olan kesimler az değil, hatta Türk sol gençliğinden bize kayış, mücadelemize katılış söz konusu. Bence bizim örgütlü kitlemize, potansiyelimize yakın olan bu kesimlerle ilişkiye geçerek, bunların gelişmesi ve güçlenmesi sağlanabilir. Geniş bir kadrolaşmaya açık potansiyel bir güç vardır. Özellikle gençlik içerisinde bu böyledir. Türkiye'de sol içerisinde bir önderlik söz konusu değildir. Var olan örgütler kitleselleşememekte ve erimektedirler. Bence, PAK türü bir örgütlenme çok kısa sürede başarıya gidecektir. Türk Solu'yla iki ittifak denemesi yapılmıştır ve halen devrimci birlik platformu çalışmalarını sürdürmektedir. Fakat gelişmesi söz konusu değildir. PAK türü bir örgütlenmeden sonra, Türk Solu'nun geliştirileceği tavra göre yine bir cephe oluşturmaya gidilebilir.

- X: Başkanım, bence de Türkiye'de Türk Solu'ndan ayrı bir örgütün kurulması gereklidir. Çünkü oradaki halk, özellikle de gençlik ve işçi sınıfı böyle bir partiyi bekliyor. Orada bir de faşist ve MİT denetimindeki bazı partiler kuruluyor. Türkiye'deki Türk halkıyla Kürt halkı karşı karşıya getirilmek isteniyor. Böylece düşmanlıklarını geliştiriyorlar.

- X: Ben de katılıyorum arkadaşların görüşlerine kurulacak böyle bir parti her alanda büyük bir sempati toplayacaktır.

- X: Başkanım, partimizin Türkiye sahasına müdahalesine katılmakla birlikte, niteliği hakkında konuşmak istiyorum. Böyle bir parti, Türkiye Solu'nun şimdiye kadar yapamadığı düşmanla ideolojik ve siyasal kopuşu sağlayacaktır. Kemalist ideolojik bağları koparmak, müdahalenin birinci yönüdür. İkincisi ise Türk solu içindeki

radikal hareketlerle ortak bir güç oluşturma ve illegal sahada PAK türü bir örgütlenme olabilir.

- X: Durumu arkadaş ortaya koydu. Türkiye devrimine yapacağımız katkı, bir grup kadro arkadaşın Türkiye'nin koşullarına göre bu alanda bir örgütlenme yapmalarıdır. PKK ile güçlü bağlar temelinde yaşanacak böyle bir örgütlenme Türkiye'de iyi bir gelişmeye yol açacak ve devrimin başarısını hızlandıracaktır.

- X: Başkanım, öğrenci gençlik içinde kaldığım zaman, hemen hemen hepsinin beklentisi böyle bir partinin kurulması yönünde idi. Zaten, kendi örgütleri gelişim göstermediği için var olan gençlik potansiyeli her gün eriyor-yozlaşıyor. Hatta küçük grupçuklar haline dönüşmüş durumdalar. Bizim böyle bir müdahalemiz, gençlik ve özellikle aydın gençlik içinde güçlü kadroların çıkmasını sağlayacak ve bu temelde büyük bir adım olacaktır. Bu işçiler ve kitle örgütleri içinde böyledir. Çok kişiyle konuştum, özellikle sohbetler herkesin beklenti içinde olduğunu belirtiyordu.

- X: Başkanım, PAK türü bir örgütlenme bence yararlı olmaz. Çünkü PAK, Güney Kürdistan halkının örgütüdür. Fakat bizim amacımız, partimizin öncelikle yapması gereken Türkiye'deki muhalefeti yönlendirmektir. Türkiye'de gelişen bir muhalefet vardır, fakat sonuca gidememektedir, rejimin politikalarını boşa çıkaramamaktadır. Bu nedenle, sadece ortadaki Kürt halkını ve emekçilerini temel almamak gerekiyor, ayrıca sınıfsal çıkarları da korumak gerekiyor. Türk halkının örgütlülüğünü de hedeflemek gerekiyor. Türkiye'de çeşitli demokratik çevreler ve dernekler vardır, parti içi oluşumlar vardır. Bunları kendi içine alan, örneğin ERNK'nın Kürdistan'daki işlevini burada yerine getirecek, Türk ve Kürt halkının kardeşliğini temel alan bir oluşuma gidilebilir.

- A. : Başkanım, son yıllarda Türk Solu'nun bizim mücadelemizden etkilenmesiyle bir uyanışı söz konusudur. Nitekim 89'dan bu yana Türk Solu'ndan gruplar, kişiler buraya geliyor. Parti önderliğinden yardım, perspektif ve çeşitli destekler istiyorlar. Fakat görülüyor ki, aldıkları perspektifleri uygulayamadılar, sonuca gidemediler. Yani Türk Solu Türk burjuvazisinden kopuşu sağlayamadı, kendi başına cephe ya da başka bir örgüt kuramadı. Partimizin bu örgütlenmeyi sağlaması parti düzeyinde olabilir, yine bir cephe kurulabilir. Fakat esas örgütleyici güç PKK'dan gidecek bir güç olabilir.

- Apo: Evet ana hatlarıyla görüşlerinizi belirttiniz. Sizin bu konudaki görüşleriniz neydi?

- Z. : Ben de uzun süredir böyle bir çalışmanın gerekliliğine inanıyorum. Arkadaşların belirttiği hususlara katılıyorum. Bir noktayı da belirtmek istiyorum, özellikle son dönemlerde Türkiye ortamında çok sayıda insanın partiye aktığı görülüyor. Bu özgürlük arayışını ifade ediyor. Ancak, gerçekten kendi üzerlerindeki olumsuzluklarda savaşa dönüşmezse, bu, bence PKK'ya bir sığınma olarak da ifade edilebilir. Bunun tam tersine, tam bir savaşçılığa dönüştürülmesi açısından da yine kendi zemininde bir savaş gerekli. Türkiye ortamında gelen arkadaşların Türkiye'deki devrim sorunlarıyla boğuşmaları bu açıdan da gerekli. Bence Türkiye'nin sorunları çok kapsamlı. Bu sorunlara köklü yaklaşmak gerekiyor. PAK'ı aşan bir çalışmanın olması zorunlu görülüyor. İlk etapta biraz daha başından ele alınsa da giderek, daha kapsamlı çalışmalara yönelmek zorundadır. Fakat demokrasi cephesinin işlerlik kazanabilmesi bile parça bölük bir parti çalışmasıyla ancak mümkün. Türkiye Solu'yla tek bir adım bile atılmayacağı çoktan ortaya çıkmış durumda. Gerçekten Türkiye halkının da bunlara güveni yok. Tam tersine,

bunların ayak bağı olduğu herkes tarafından görülüyor. Bizim geçmiş cephe deneyimlerimiz de bunu kanıtladı. Avrupa'da da durumlarını biraz yakından gözlemleyebildik. Ben bunların hiçbir umut vaat etmediği konusunda kesin düşünceye sahibim. Onları kesinlikle aşmak gerekiyor. Türk halkına bunları aşan bir umudun doğduğunu göstermek gerekiyor.

- Apo: Ne yapılmalıdır? Daha pratik gerçekleşiş üzerine bir kaç önerisi olan? Evet.

- Z: Öncelikle böyle bir çalışma yapılmalı. Ben burada bir program çalışmasının yapılması gerektiğini düşünüyorum. Bir kere bu konuda düşünceler bence net değil. Ben, kendi açımdan bunu ifade edebilirim. Düşünceler tam netleşmiş değil. Nasıl bir çalışma? Hangi kapsamda bir çalışma? Kendim netleşemediğim için bu konuda pek bir şey ifade edemiyorum. Bence, esas olarak bu noktada tartışmak gerekiyor.

- Apo: Ne yapılmalı sorusuna pratik karşılıklar, evet?

- U. : Pratik olarak iki şey yapılabilir. Burada bir grup arkadaşın yoğunlaşmaları. . .

- Apo: Ne yönlü? Biçimi belirle. Hangi çalışmayı yapmalılar?

- U: Programa ilişkin özellikleri oluşturulur.

- Apo: Başka?

- U: Türkiye tarihi toplumsal yapısı ve devrimin özellikleri üzerinde durulur. Bu doğrultuda teorik perspektifler hazırlanır.

- Apo: Yani, Türkiye gerçeği ve Türkiye devriminin, özellikle PKK manifestosuna benzer bir manifesto mu?

- U: Evet başkanım.

- P. O. : Taktikten bahsediyorsunuz, bir eylem taktiği gerekiyor diyorsunuz. . .

- M. S. : Başkanım bence de bir manifesto geliştirilmeli. Türk tarihi, Türk gerçekliği, Türkiye sömürgeciliği ve Kürdistan ilişkileri, Türk Solu'nun tarih boyunca niteliği değerlendirilmeli, Türkiye devriminin ideolojisi ve politikası oluşturulmalı. Hazırlanacak bir çekirdek kadro bu ideoloji ve politikayı kamuoyuna duyurmalı, bunun askeri örgütlenmesi sağlanmalı. Türkiye Solu dağılmış haldedir, tabanlarına çağrı yapılmalı.

- Apo: Bir, planlama; iki, program; üç, kuruluş bildirgesi. Başka? Taktik düzeyde bir darbe diyorsunuz. Başka düşüncesi olan?

- X: Bundan sonra da pratik olarak bunların yanı sıra iki grup çıkarılmalı; 1- eylem grubu, 2- propaganda grubu. İlk başta çok kapsamlı bir eylem yapılmalıdır.

- Apo: Yani, gerilla grubu çıkarılmalı diyorsun?

- R: Başkanım, zaten en çok tartışılan konulardan biri de buydu. Türk solu ya kırı esas alan, şehri unutan, ya da şehri esas alan, kırı unutan, bu iç içeliği kullanmayan bir konumda. Bizim gerçekleştireceğimiz program, bu iç içeliği hayata geçirebilecek. Hem şehir, hem de kır eylemleriyle bu sesi yaratırız.

- P. : Başkanım, bir manifesto hazırlanmalı, bir de bunun illegal ve legal kuruluş hazırlıkları yapılmalıdır. Bir çekirdek hazırlanabilir. Metropollerdeki kitlemizi bu yöndeki faaliyete geçirebiliriz.

- X: Program ve ilkeleri belirlenmiş somut bir örgüt planıyla birlikte, temel olarak silahlı propaganda taktiği uygulanabilir.

- R. : Şehir merkezlerinde şehir gerillacılığına Türkiye'de çok ağırlık vermek gerekir. Yani, her ne kadar şehir-kır birlikteliği savunulsa bile, ağırlıklı olarak şehirler üzerinde yoğunlaşması gerekir.

- X: Eylemin tarihinden çok, yöneldiği hedefler önemlidir. Faşist T.C. kurumlarına, ABD ve diğer emperyalist güçlere yönelik eylemler etkili olur.

- .....: Başkanım, arkadaşların belirttiği manifesto, program, kuruluş bildirgesinin hazırlanmasıyla birlikte asgari bir örgütlenme ile taktik olarak gerillanın Türkiye dağlarında bir eylemliliği ile Türkiye gençliği üzerinde toparlayıcı etki sağlayacaktır.

- X: 15 Ağustos niteliğinde bir atılımın gerçekleşmesi gereklidir.

- M. S. : Başkanım, bence gerçekten böyle bir darbe gereklidir. Parti önderliğinin belirttiği gibi, Karadeniz dağları bunun için uygundur. Gerillanın orada belirmesi ve bunun kamuoyuna duyurulması büyük bir şok etkisi yaratacaktır.

- X: Manifesto ve program çıkarıldıktan sonra, bir örgütsel çalışma üzerinde eylemliliğe yönelinebilir.

- X: Başkanım, sınır bölgelerinde ortak gerilla mücadelesi yapılabilir.

- Apo: Ana hatlarıyla, düşünceler, önerileri geliştirdik. Hemen hemen hepinizin yoğunca belirttiğiniz gibi, bir PKK müdahalesi gerekiyor. Türkiye gerçeğine bu müdahale zaten baştan beri var ve çok sıkı. Etkilenme ve etkileme gerçekte adı konmamış fakat, özünde sıkı sıkıya birlikteliği içeriyor. Fakat sosyal şovenizmin ve ilkel milliyetçiliğin bu konuda yarattığı darboğazlar vardır. Bildiğiniz gibi, bunlar, iki halkın dengeli devrimsel gelişme atmosferi içine girmesini engelledi. PKK'nın ilk oluşumuyla birlikte, Türkiye ve Kürdistan gerçeği birlikte eşlenilmek istendi ve bundan yola çıkılarak birlikte yol almak, ortak eylem, ortak örgütlenme arzulandı. Ama, Kürdistan'ın ilkel milliyetçi ve küçük burjuva reformizmi veya devrim dişiliği ve Türkiye'deki sosyal şovenizmin fazlaca tutuculuğu,

gericiliği daha ilk oluşum günlerinde bile temsil edilen doğru anlayışlara hayat hakkı vermedi, bu temelde bir gelişmeye imkan vermedi. PKK, buna tepkisinin de ürünüdür. Hiç olmazsa Kürdistan somutunda devrimsel bir gelişmeye yol açmak, fakat sert bir eleştiri, komuta ve bunu da gerçekten çok uzun süren mücadele ile gerçekleştirmek ne demektir? Belli ki, etkilenmenin yaşanması demektir.

Son on yılın ağır basan yönü, Kürdistan devrimidir. Biz bunu öne çıkardık ve hatta Türkiye devriminin önüne geçirdik. Fakat, etkisi Türkiye üzerinde çok somuttur. Bu, Türkiye halkında çok derin etkiler yaratmıştır ve şimdi bu etkiler artık bir örgütlenmeye doğru bir istek belirtmektedir. Demek ki, 70-80 arası süreçte ortak mücadele uğruna bir çelişki ve çatışma ve bunlar PKK ayrışmasının gelişmesi vardır. Bu yıllarda değerlendirmeye tabi tutulabilir. Devrimin teorisi ve temel taktikleri 70-80 arasında nasıl geliştirilmek isteniyordu? Engeller neydi, çıkış yolları nasıl yaratılmak istendi? Değerlendirmeye değerdir.

80-90 arası PKK'nın kendini yaşatma savaşıdır. Ayrıştırma, Kürdistan somutuna indirgeme ve özellikle de bunun pratik başarısını sağlamadır. Kürdistan devrimi bu temelde, Türkiye devriminin de önüne ulaşabilmiştir.

90'lı yıllar artık, bütün Türkiye'nin siyasi, ekonomik ve toplumsal yapısını araştıracak PKK önderlikli bir gelişmeye imkan tanıyor. PKK bu temelde belli bir sonuç almıştır. Kürdistan devrimini doğru yola sokma ve onu sağlam bir rotada yürütmeyi garantiye almıştır. Hatta, Kürtistan geneli için bile sağlam bir temel döşemiştir. Türkiye somutu için aynı şeyi söylemek biraz zor fakat dolaylı etki çok yoğun. Direkt etki bu temelde hızla gelişiyor. Biz bunu Türkiye Solu'ndan bekliyorduk, bizim dolaylı etkiyi örgüt ve eylem etkisine dönüştürmek bunların görevi idi. Maalesef maddi-manevi bütün çabalarımıza,

askeri-siyasi desteklerimize rağmen o yeteneği gösteremedi. PKK'ya Kemalist gözlüklerle bakması, kendini üretememesi, son seçimlerde de gösterdiği gibi faşizme karşı kendini adeta sıfırlaması, böylesine bir sola güvenilemeyeceğini oldukça açığa çıkarmıştır. Bu durumlar, en azından sert bir eleştiriyle birlikte, sert bir maddi müdahale, yani örgüt müdahalesinin bir eylem müdahalesinin, kaçınılmazlığını ortaya koymuştur. Ekim seçimi gerçekten çarpıcıdır. Bu konuda bunlara eskisi kadar güvenilemeyeceğini, gerçekleşse bile özlerinin olmadığını, antifaşist cepheyi büyütecek kuvvet ve yeteneklerinin olmadığını ortaya koymuştur. Bunun yanında, PKK'nın artan etkisi vardır. Kürdistan'daki kitle kadar bir nüfusun Türkiye metropollerinde yaşaması vardır. Bunların devrime ezici bir şekilde kazandırılması söz konusudur. İşte bütün bunlar göz önüne getirildiğinde belli bir kuruluşa gitmenin artık kaçınılmaz olduğu görünmektedir. En başta yapılması gereken, bir Türkiye değerlendirmesidir. Biz, Türkiye üzerine oldukça kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Kürdistan devrimi için geliştirilen değerlendirmeler, bir o kadar da Türkiye değerlendirmeleridir. Türkiye tarihi, Türkiye toplumunun özellikleri, Kemalist bakış açısı açıklandı. Bizim geliştirdiğimiz değerlendirmelerden de yararlanılarak daha iyi konulabilir. Manifestonun bir bölümü budur.

Bununla birlikte, Türkiye toplumunun güncel bazı özellikleri T.C.'ye vurgu yapılır. Aslında, T.C. değerlendirmesi güçlüdür. 12 Eylül'e vurgu yapılır, toplumsal özellikleri ve günümüzü anlamak açısından bu gereklidir. Aslında bu, objektif durum değerlendirmesidir. Tarihin incelenmesi ardından, Türkiye devriminin bazı özellikleri işlenir. Bu işlenirken, mevcut subjektif düzey değerlendirilir. Bu, ideolojik-örgütsel gruplaşmaların ana esaslarının işlenmesidir. Özellikle ortak noktalar açılmaya çalışılır.

Subjektif durum incelenirken, Cumhuriyetin kuruluşundan 60'lara kadar ki süren 65-80 arası gençlik hareketi, yaşanılan durumlar ve tabii ki 12 Eylül döneminde de artık netleşen sonuçlar konulur. Türkiye'deki devrimci güçlerin, sosyalist veya devrimci demokrasinin kendini faşizme karşı yürütemediği, dolayısıyla teorilerinin ve pratiklerinin eleştiriye açık tutulması gerektiği esas alınır. Bu her şeyin inkârı değildir. Direnişler ve örgütlenmeler var ama, öz örgüt olma, halka yansıma, doğru taktikleri oturtmada başarısızdır. Gelişmeler inkar edilmemekle birlikte düzeni aşan bir gelişmeye ihtiyaç kesindir. İşte bu derin ihtiyacı karşılama temelinde, yeni bir kuruluşa gidilmektedir. Bunun vurgusu yapılır. Bu, yeni bir siyasal veya yeni bir devrimsel çıkıştır.

Mevcudun olumluluklarından yararlanma, olumsuzluklarını aşma, Türkiye toplumun demokratikleştirilmesi, Türk konusunun şovenizmden arındırılması ve emperyalizmden bağımsızlaştırılması, yani, iç gericilik ana hedefler oluyor. Bizim manifestodan bu konuda yararlanılabilir. Böylece manifesto oluşturulabilir. Kürdistan gerçeği de vurgulanır. Yani devrimin temel ittifakları Türkiye devriminin Ortadoğudaki yeri, Kürdistan'la ilişkileri dünya içindeki yeri, konumlanması, hatta Sovyetlerdeki çözülmeden sonra Pan Türkizm akımına doğru bir yaklaşım, Sovyetlerdeki halk cumhuriyetlerine, Kafkaslara, Balkanlara doğru yaklaşım üzerine değinmeler yapılabilir. Bir manifestonun neyi kapsaması gerekiyorsa, ana hatlarıyla bunları kapsar.

Bununla birlikte, program çalışması yapılabilir. Program, manifestodaki ana esasları dikkate alır, onu maddeleştirir mevcut programlar vardır, gözden geçirilerek Türkiye devriminin programı ortaya çıkarılır. Program taslakları vardır fakat, daha da somutu özüne getirme ve böylece

özlü bir metni ortaya çıkarma imkan dahilindedir. Bu çalışma zor değildir, yapılabilir.

Kuruluş bildirgesi bir ilan bildirgesidir. Özellikle gerekir. Yapılmak isteneni devrimci kesimlere ve kamuoyuna çarpıcı biçimde yansıtırsa ve bu güçlü bir kaç eylemin eşliğinde duyurulursa oldukça etkili olur.

Yapılacak belli bazı çalışmalar bunlar olabilir. Bu çalışmalar, burada grup çalışmasını gerektiriyor, grup çalışmasını rahatlıkla yürütecek arkadaşlar var. Biz, bir şehir grubu oluşturduk. Gerçi bu şehir grubu daha çok PKK dahilindeki örgütlenmeyi yürütüyor. Fakat bu çalışmaların da içine rahatlıkla kayabilir. Ancak, bu hazırlama daha çok bir teorik ve siyasi çalışmadır. Bir küçük grup belirlenebilir. Bu grup, bu üç metin üzerinde durulabilir. Taktik düzeyde görev alabilecek veya örgütlenmeyi geliştirecek güç zaten var. Türkiye için bir gerilla grubu da oluşturulabilir. Öncelikle bu temel metinleri çıkarmadan biraz yorum gücü olan, yani bu metinleri güçlü hazırlayacak küçük bir grup düşünülebilir. Bunun için kendini iyi hazırlayan var mı? Üç metin ve mümkünse başka metinler de düşünülebilir.

- X. : Ben katılabilirim.

- Apo: Evet siz bir şeyler yapabilirim diyorsunuz, zaten siz varsınız. Öneriler dikkate alınarak belli sayıda arkadaş görevlendirildi. Bu bir iş bölümüdür. Yani, bütün Türkiye kökenliler orada çalışacak diye bir kural yok, gerek de yok. Kaldı ki, binlerce Kürdistanlı çalışma içine girebilir.

- S.....: Başkanım, Y. arkadaş Türkiye ve Türk Sol tarihi üzerine epey bir inceleme yaptı.

- Apo: Düşüncelerinden yararlanırız. Hani Y. ?

- Y.....: Benim.

- Apo: Sen mi çalışma yaptın?

- Y.....: Son üç yıl cezaevinde bu konuyla uğraştım.

- Apo: Bir sonuca vardın mı?

- Y.....: Türk Sol tarihine ilişkin epey not çıkardım.

- Apo: Sol hakkında vardığın sonuç nedir?

- Y.....: Tersine çevirmek gerekiyor. Aslında tek kelimeyle öyle diyebiliriz.

- Apo: Türkiye Sol tarihindeki mevcut pratiği tersine çevirmek gerekiyor. Yalçın Küçük de bizim gibi düşündüğünü söylüyormuş. İşte, tersine o çeviriyor.

- Y.....: Ama onu pratiğe dökemedi. Entelektüel düzeyde kaldı.

- Apo: Teoride tersine çevirmek de önemli bir adımdır. Evet, katılmak isteyen arkadaşlar çeşitli biçimlerde katkılarını sunacaklar. Çeşitli alt bölümleri yazabilirler. Bunlar sorumlu komisyon gibi çalışırlar. Zaman var, bu kış sürecini bu temelde değerlendireceğiz. Yönetim çalışmalarıyla birlikte, bu çalışmalar kış boyu ağırlık kazanacak. Fakat daha da yazılacak konular olabilir. Bence, mesela siz Türk Solu üzerine incelemenizi metin haline getirebilirsiniz.

-Y.....: Eleştirel bir tarih.

- Apo: Tamam, yani Türk Sol eleştirisini siz yaparsınız. Sizinki hangi konudaydı, S. ?

-M. S.....: Başkanım, Türk tarihi ve Kemalizm üzerine.

- Apo: Güçlü yaklaşabilir misin?

-M. S.....: Güçlü yaklaşabilirim. . .

- Apo: Yani, Türk tarihi ve Kemalizm veya Türk tarihi içinde Kemalizm'in yeri. Türk tarihi ve en önemli bir aşaması olarak Kemalizm'in yeri. Konu bu. Genel olarak Kemalizm'in yeri çok önemli. Tarihi incelemeyi, Kemalizm'i tam açıklığa kavuşturmak için yapacağız. Osmanlılıkla Kemalizm arasındaki bağlantı, etkiler konulmalı. Bazı

belirlemeleri tekrar da yapabilirim, ama gereksiz. Çözümlemelerde kapsamlı işlenmiştir. Çok kısa bir hatırlatma yapayım. Osmanlı mirası olmasa Kemalizm bir hiçtir. Kemalizm diye bir şey olmaz. Kemalizm aslında feodal bir kalıntıdır. Kemalizm feodal kalıntının bir ürünüdür. Artık bunun açıklamasını yaparsınız. Yani anti demokratik olması, despotik olması, anti sosyalist olması. Osmanlı geleneğiyle çok sıkı ilintilidir. Ayrıca, Osmanlı geleneğini İslam feodalizmi içinde inceleyeceksiniz. Türkler barbar toplumun yukarı aşamasındayken, Ortadoğu'ya çıkış yapılmıştır. Türk barbar geleneğini, Doğu Perinçek de biraz işlemiş. Daha da açarsınız. Yani, Oğuz boylarının gelişlerine biraz değinirsiniz. Osmanlıdaki yoğunlaşma ve Kemalizm'deki yoğunlaşma, bu çalışma için bir metin olacak. Yani, bu ayrı bir broşür çalışması olacak. Eğer sorunu siz de irdelerseniz, Kemalizm üzerine değerlendirmelerden yararlanacaksınız, kısaca dokunacaksınız. Bir iş bölümü oluyor. Arkadaşın ele aldığını siz tekrarlamayacaksınız. Daha çok Türk Solu'nun özellikleri, tarihte bağlantısı, güvenlikle ilişkileri, yani yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal rejimin öze yansıması incelenir ve fakat sonuçta Türkiye devriminin teorisi sorununa açıklık getirilir, Türkiye devriminin örgütlenmesine açıklık getirilebilir. Böylesine bir metin geliştiriyorsunuz. Başka metin geliştirmek isteyen?

- P.....: Başkanım, bu konuda A'nın görüşlerine de başvurulursa iyi olur.

- Apo: Olabilir, başvururuz. Yani bir taslak iletiriz, belki bir katkı sunmak ister. Evet, başka metin geliştirmek isteyen?

- A.....: Başkanım, Türkiye Sol tasfiyeciliğini. . .

- Apo: O çalışmanın içindedir. Son gelişmeler incelenirken, bunlar kapsamlı ele alınacak. Bizdeki değerlendirmeleri

okuyacaksınız. Geliştirilen çok kapsamlı eleştiri ve çözümlemeler var, bunları iyi inceleyeceksiniz.

Ayrıca, Türkiye'de Türk kişiliği ele alınabilir. Biz nasıl Kürdistan'da kişilik meselesini incelediysek, Türkiye'de kişilik problemi de incelenebilir. Türkiye'de kişilik erozyonu ve devrimci militan. Bu bizim kitabın bir uyarlaması olabilir. Türkiye'de kişilik bunalımı, devrimci militanın özellikleri ve yaşam tarzı konusunda kim çalışmak ister?

- Z.....: Zaman sorunu var.

- Apo: Zamanlama mühim değil, uyarlama kabiliyetiniz var sanırım. Kendi sorumluluğunuz altında bir kaç arkadaşla yapabilirsiniz. Yani bu bir nevi yaşam tarzının incelenmesi, Türk halk gerçekliğinin nasıl çarpıtıldığının ortaya konulmasıdır. Yaratıcı olacak. Aslında bizim yöntem hayli yaratıcıdır. Uygulanırsa Türk halkının temel bazı özellikleri bence yakalanır. Boyun eğmeci özelliği güce tapınma özelliği, devlet içinde erime özelliği, yüzyıllardan beri egemen sınıflarının ardından sürüklenme özelliği, keloğlan özelliğinden bahsettik, yine bunun da bazen pasif ama, kendi devleti için her şeyini ortaya koyan, günümüze doğru daha da sığlaşan yaşam özellikleri, kendi gerçekliğine yabancılığı incelenir. Bu halk gerçekçiliği bazı yönleriyle kişilik üzerinde de yansımasını bulmaktadır. Türk tipi üzerine iyi inceleme yapılabilir. Bu tipin bazı temel özelliklerini iyi açığa çıkarmak gerekiyor. Bu tip; ilkesizdir, pragmatisttir, taklitçidir, dışa yararlanmacıdır, boyun eğmecidir, çok kurnazdır, ilkesizdir, onun için bir özgürlük ilkesi, bir demokrasi ilkesi yoktur, büyük güç nerdeyse o da ordadır. Tarihte Müslümanlık çıkıyor Müslümanlığa sarılıyor, emperyalizm çıktı emperyalizme sarılıyor. İngiliz'e, Fransız'a, Amerikalı'ya yani kim güçlüyse tarih de hep ondan yana kayıyor. Günümüzde de kendini hayli düşüren bir kişilik özelliği var.

Sosyal yaşam incelenir. Sosyal-kültürel yaşam da incelenmeyi gerektirir. Aile içindeki yaşam işlenebilir. Anti-demokratik, şoven nitelikleri işlenebilir. "Bir Türk dünyaya bedel" diyorlar. Kemalizm bağlantıları zaten konulabilir. Biz bunları zaman zaman işlemiştik. Bir Özal kişiliğini değerlendirdik. Bunun yanında bir, proleter-köylü tip, ilkel olan tipi incelenebilir. Anadolu köylü tipi incelenebilir. Proleter tip bence oluşmamıştır. Belki köylü tipten bahsedebiliriz ama, proleter Türk tipinden bahsetmek imkansızdır. Proleter tip, yarı köylü, yarı küçük burjuvadır. Bu tipin özelliği daha da açılabilir. Bu konuda gözlemleriniz var sanırım. Öyle bir metini de fırsat buldukça geliştirebilirsiniz.

Ayrıca, Türkiye'de gerilla üzerine çalışma da gerekebilir mi?

-X.....: Başkanım, şehir gerillası. . .

- Apo: Şehri-kırı birliktedir, böyle bir çalışma uygun olabilir mi? Türkiye'de gerilla sorunları. . .

- X.....: Başkanım, o konuda ilk önce Dev-Sol ve TİKKO benzeri gerillaya yönelik çıkışların eleştirisi gerekir.

- Apo: Tamam da, ben içeriğinden bahsetmiyorum. Gerekir mi gerekmez mi?

-X.....: Gereklidir başkanım. . .

- Apo: Gereklidir diyorsunuz. Türkiye'de gerilla sorunları veya Türkiye'de gerilla çalışması adı altında incelenebilir. Bu da taktiğe açıklık kazandırmak için geliştirilmesi gereken bir metindir. Yani Türkiye'de eylem taktiğinin geliştirilmesi için bu sorunu incelemek gerekiyor.

Türkiye'de gerillayı ele alırken, elbette bunun bir tarihçesi olacak. Türk ordusunun değerlendirmesi gerekecek. Kurtuluş Savaşı döneminin değerlendirmesi yapılacak. Tarih de halk isyanları incelenecek. Özellikle 12 Mart döneminin çıkışı, bazı gerilla deneyimleri, başarısızlıklarının

nedeni ve Türkiye devriminde gerillanın gerekli olup olmadığı veya Türkiye devriminde gerillanın neden gerekli olduğu noktalarına açıklık getirilecek. Şehir ve kır gerillasının özellikleri örgütlenmesi ve temel diğer gerilla taktikleri incelenecek, işte o zaman dağları da işletebilirsiniz. Bazı dağlar, üstlenme sorunları, lojistik sorunları, ilk grupların derlenip toplanması, gerillanın yaşam tarzı üzerinde durursunuz. Bizim kitaplarda bunlar çok somuttur. Gerillanın yaşam tarzı, gerillanın taktiği, gerillanın daha pratik bir planı gerekir. Gerilla Türkiye'de nerelere nasıl üstlenmeli ilk hazırlıklar ne olmalı, evet böyle bir metni de geliştiriyorsunuz.

Bir de, Türkiye için serhildan taktiği (şehir ayaklanması) üzerine küçük bir broşür çalışması olabilir. Biliyorsunuz, Türkiye ağırlıklı olarak şehir toplumunun özelliklerini taşır. Gösterisi bol gelişecek bir alandır. Dolayısıyla böylesine bir çalışma perspektifi gereklidir ve bu aslında bir nevi plan olur. Yani, şehir örgütlenmesi ve serhildan çalışmasıdır.

- C.....: Böyle bir çalışmayı yapabilirim.

- Apo: Rahatlıkla yapabilirsiniz. Zaten böyle bir planlama göreviniz var. Şimdiye kadar yazdığınız bütün yazılardan yararlanarak, Türkiye'de şehir çalışmaları, şehir ayaklanmaları, şehir eylem planı üzerine bir broşür hazırlayabilirsiniz. Bu çalışma kılavuzu olur. Üniversitelerin yeri, mahalle çalışmaları, özellikle fabrika çalışmaları, eylem ve örgütleme biçimleri üzerinde durulur. Bunun içine bir de şehir eylemliliği, şehir gerillacılığı kısmını da dahil edersiniz. Sabotaj vb. gibi birçok şehir eylem taktikleri geliştirebilirsiniz.

(Öneriler temelinde, belli sayıda arkadaş bu çalışmalar için görevlendirildi.)

- Apo: Gerilla ve serhildan, kurulması düşünülen partinin eylem taktiğidir. Yani daha çok pratik örgütlenme ve eylemlerin şehir ve kırda nasıl geliştirilmesine dair açıklık getiriyor. Yoğun bir görüş alışverişi, tartışma içinde böyle bir metin ortaya çıkarabilirsiniz.

Ana hatlarıyla bir yerde Türkiye devrimini planlamış oluyoruz. Bu kadar kolay ve hızlı olmasının nedeni şudur: Yirmi yıllık bir birikim vardır. Deneyle ispatlanmış sonuçlar vardır. Onları hızla adapte ediyoruz, uyarlıyoruz. Bu PKK yönetimini ve içeriğini daha bilinçli, daha örgütlü ve de güç vererek Türkiye'ye yansıtmadır. Başarı şansı çok güçlü, çünkü biz sıfırdan başladık. Bugüne geldik. Türkiye açısından ise, dev gibi bir birikim var. Bizim yirmi yıllık birikimimizin yanı sıra, Türkiye Sol birikimi de vardır ve rejim çıkmaz içindedir. Buna dayanacak büyük bir aşama yapabilir. Oldukça güçlü, çarpıcı ve hızlı bir çalışma olabilir. Hatta, bu çalışmalar başlarsa, 15 Ağustos gelmeden de biz, Türkiye içinde de güçlü eylemler ortaya koyabiliriz. İstanbul, Karadeniz, Toroslar dahil, iki gerilla büyük çıkışı, birkaç büyük şehir çıkışı yapabiliriz.

92 PKK'nın atılım yılıdır. Türkiye'de de hazırlıklarımız gelişiyor. Bunu yeni kuruluş adına yaptığımızda, epey sarsıcı boyutlarda bir gelişmenin ortaya çıkacağı açık. Buna gücümüz var. Anormal gelişmeler olmazsa büyük bir atılım sağlanabilir. Türkiye Solu da ister gelsin ister gelmesin, o hiç mühim değildir. Artık bıktık bu soldan. Zaten çok yeteneksiz, çok verimsiz bir sol. Tabanlarında muazzam potansiyel var. Hepsini çekeriz. Biz çok yaramaz temelli olan KDP ve DDKD'yi nasıl çektik. Türkiye'deki taban aslında devrimcidir. Doğru çağrıları ve doğru çıkışları gördü mü, hızla koşar. Dolayısıyla, çeşitli örgütlerin bünyesindeki sağlam öğelerin yeni kuruluşun bünyesine çekilmesi çok süratli gerçekleşebilir. Bu verimli ve

yaratıcı çalışmaya bağlıdır. Partimizin de bunu desteklemesi, yani PKK paraleli biçiminde ortaya çıktığının kavranması, bu gelişmeyi oldukça tırmandıracaktır.

Bu bir PKK çalışmasıdır. PKK'nın enternasyonalist niteliği göz önüne getirilirse bu konuda Hakiler ve Kemallerin gerçek bir PKK'lı olarak sonuna kadar mücadeleleri göz önüne getirilirse, bu çalışmanın PKK'nın Türkiye'ye uyarlanmış daha planlı, uğruna daha çok hazırlanılmış ve dönemin gelmiş-geçmiş bir çalışması olduğu rahatlıkla anlaşılabilecektir. Fakat, yeni dönemin özellikleri muazzam örgütsel görevler dayatıyor. Mevcut olanakları iyi aktarmak gerekiyor. Bu yeni bir pratik çalışmadır. Esas itibari ile teorik, siyasi çizgiyi, perspektifleri derleyip toparlamak, metinlere kavuşturma ama, daha çok da pratiğin, eylem ve örgütlülük düzeyinde daha hızlı gelişmesi çalışmasıdır.

Biz bu çalışmaya katılacak olanlara daha şimdiden böylesine sağlam bir çıkış yaptırmak iyi bir temel hazırlamak istiyoruz. Dolayısıyla, bu çalışmalara da alabildiğine dikkatli, duyarlı yaklaşmalısınız. Başarı şansı verebilmek için, kendinizi biraz zorlamasınız. Her şeyden önce değerine ve gerçekleşme şansına inanmalısınız. Fakat sadece inanç yetmez, düşünce gücü yetmez. Pratik sorunlar üzerinde kafa yormakta gerekir. Bu gruplar muhtemelen ileride pratiğinde yer alacaklardır. Sorunlara göğüs germede, kendini yenilemede, gözden geçirmede, sıkı sıkıya üzerinde durmada elden geleni yapacaksınız.

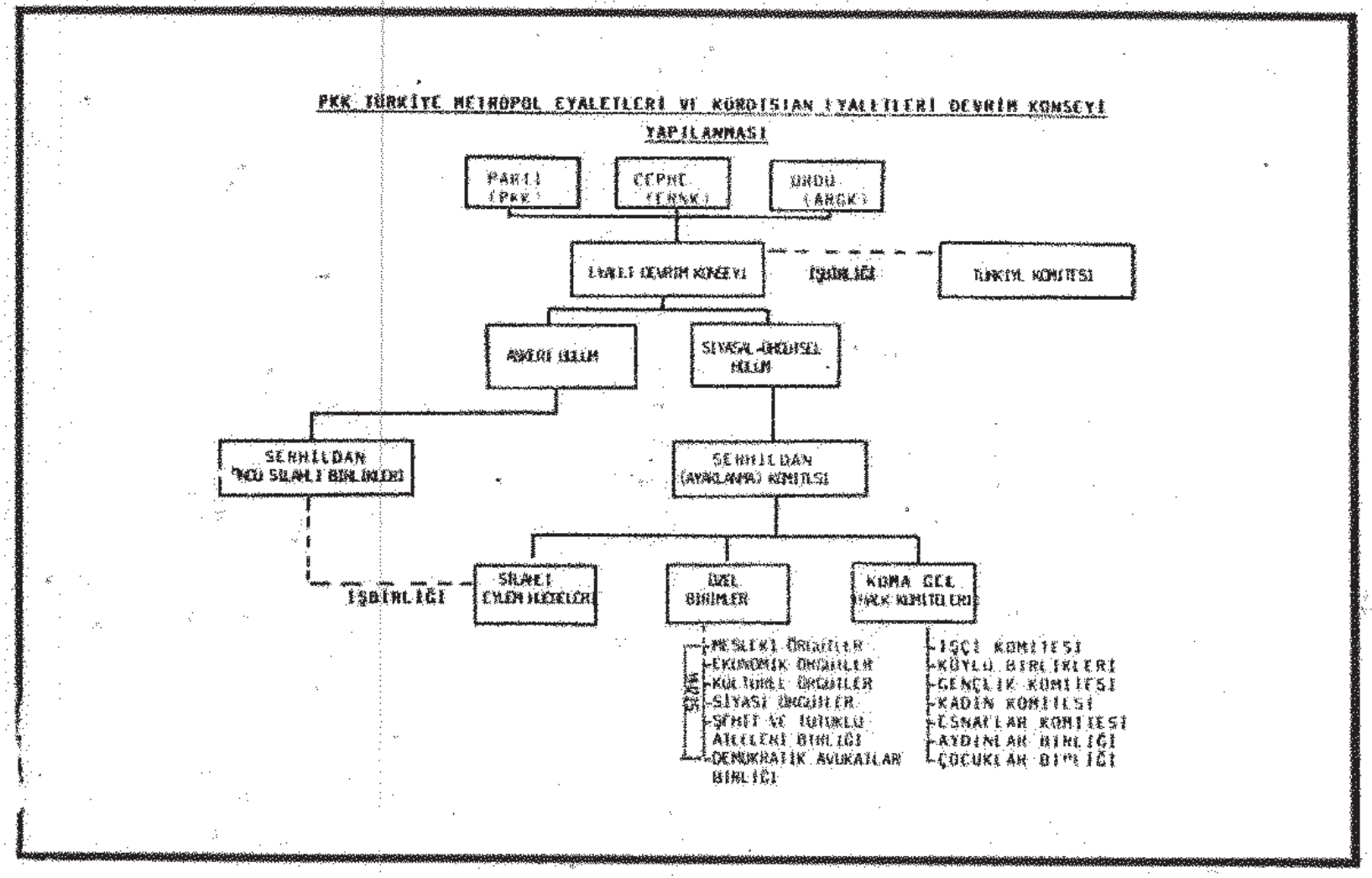
Bu kış sürecinde, kampımızda böylesini bir soylu bir çalışmayı ortaya çıkarmamız anlamlıdır. Dev gibi bir çalışma gerçekleşmiştir. Buradaki çalışma Kürdistan devrimini ayağa kaldıran bir çalışmadır. Türkiye devrimini de yeni temel üzerinde ayağa kaldırabilir. Kampımızın böyle bir gücü vardır. Kaldı ki şimdiye kadar zaten

oldukça katkı sağlanmaya çalışılmıştır. Belki sonuçta tam alınamadı ama, Türkiye Solu'na bir başarı şansı verdirtmek istedik, layık olamadılar. O zaman, bu sefer bu biçimde yöneleceğiz. Bu sefer başarı şansı yüksek bir çalışma haline getireceğiz.

Bu çalışmanın içinde bulunan bütün arkadaşlara bu temelde başarı dilerken bizim de elden geldiğince destekleyeceğimizi, zaten en az Kürdistan devrimi kadar desteklediğimizi, güç-olanak verdiğimizi ve bunun daha da artacağını belirtebiliriz."

PKK isimli melanet yuvasının "Türkiye Metropol Faaliyetleri" adını verdiği yapılanma ile "Türkiye Komitesi Yapılanması" şematik olarak tetkik edildiğinde Apo vampirinin sadece Güneydoğu Anadolu bölgesiyle yetinmediği ve Türkiye'nin bütününe yönelik hesaplar içerisinde olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

PKK TÜRKİYE KOMİTESİ YAPILANMASI

PKK TÜRKİYE METROPOL EYALETLERİ VE KÜRDİSTAN EYALETLERİ DEVRİM KONSEYİ
YAPILANMASI
PARTİ (PKK)
CEPHE (TRNAK)
ORDU (ARGK)
EYALET DEVRİM KONSEYİ
İŞBİRLİĞİ
DİPLOMASİ KOMİTESİ
ASKERİ BÖLÜM
SİYASAL-ÖRGÜTSEL BÖLÜM
SERHILDAN YEDİ SİLAHLI BİRLİKLERİ
SERHILDAN (AYAKLANMA) KOMİTESİ
İŞBİRLİĞİ
SİLAHLI GİZİL HÜCRELER
ÖZEL BİRİMLER
KİTLESEL DEVRİMCİ HALK KOMİTELERİ
MESLEKİ ÖRGÜTLER
EKONOMİK ÖRGÜTLER
KÜLTÜREL ÖRGÜTLER
SİYASİ ÖRGÜTLER
ŞEHİT VE TUTUKLU AİLELERİ BİRLİĞİ
DEMOKRATİK AVUKATLAR BİRLİĞİ
İŞÇİ KOMİTESİ
KÖYLÜ BİRLİKLERİ
GENÇLİK KOMİTESİ
KADIN KOMİTESİ
ESNAFLAR KOMİTESİ
AYDINLAR BİRLİĞİ
ÇOCUKLAR BİRLİĞİ

Üçüncü Bölüm

PKK'nın 1992 Yılı Hedefleri

Abdullah Öcalan, batıya yönelik işleri de bu şekilde hallettikten sonra, 1992 yılı hazırlıklarına başlamak için kış çalışmalarına başladı. Bu çalışmalar daha çok 1992 yılı hazırlıkları ve planlamalarına ilişkindi.

1991 yılı faaliyetleri Apo'ya bazı yeni girişimler için müthiş cesaret vermişti.

Kafasında iki konu vardı; birincisi Botan-Behdinan savaş hükümeti, ikincisi de Kürdistan Ulusal Meclisi seçimi ve oluşturulmasıydı. Böyle bir adımı atma cesaretini neden göstermişti? Bu adımları atmakla nereye varmak istiyordu? Böylesi adımları atması için gerekti koşullar hazır mıydı? Yoksa her zaman olduğu gibi militanlarının önüne büyük hedefler koyarak, onların enerjilerinden azami faydalanmak mı istiyordu?

Şimdi kısaca bu konulara değinelim. Gerçi adı geçen psikopat yıllardır yaşadığı Şam'dan çeşitli zırvaları ısıtıp ısıtıp "teori, çözümleme, taktik" adı altında piyasaya sürüyordu. Oradan adeta dünyaya meydan okuyordu. Ama bahsettiğimiz gibi bu sefer hedefleri çok büyük tutmuştu.

1992 başlarında Türkiye-Irak sınırının Türkiye tarafındaki sınır karakollarına saldırıp ortadan kaldırılması, planın ilk adımıydı. Böylece 330 kilometrelik sınır boyunca dizilen

sınır karakolları kaldırılacak ve Türkiye tarafında bir kurtarılmış bölge yaratılacaktı. Diğer yandan sınırın Irak tarafı zaten PKK'nın denetimindeydi ve sahadaki onlarca kampta binlerce militan, sabahtan akşama kadar silahlı eğitim görüyordu. Bu gücün elinde onlarca çeşitli çapta havan topu, uçaksavar, binlerce roketatar ve on binlerce piyade tüfeği mevcuttu. Apo bu silahlı gücü, sınır karakollarını kaldırdıktan sonra sınırın her iki tarafına konuşlandırmayı ve bu sahada Botan-Behdinan savaş hükümeti kurmayı amaçlıyordu.

Sınırın Türkiye tarafı Botan, Irak tarafı da Behdinan olarak adlandırılıyordu. Savaş hükümetinede Botan-Behdinan savaş hükümeti denecekti. Apo, bu planla ilgili ajitasyon yaparken; "Emperyalistlerin çizdiği sınırı savaşla parçalayacağız ve yine emperyalistlerin birbirinden ayırdığı Kürt halkını savaş alanında birleştireceğiz." diyordu.

Savaş hükümetini kurmayı kafasına koyan A. Öcalan, bu hükümetin kimlerden kurulacağı konusunda da planlar yapıyordu. Pek tabii ki, eline silah tutuşturduğu ve "iki keçiyi güdemeyecek" olan militanlarıyla bu hükümet kurulamazdı. Onların görevi ayrıydı. Onlar silah sıkacak, cinayet işleyecek, sonra da kaçıp köstebekler gibi yeraltı sığınıklarında saklanacaklardı. Dolayısıyla onlarla savaş hükümeti kurulamazdı.

O halde yeni bir yol bulmalıydı. Şöyle daha insanın ilgisini çekecek daha çok propaganda olanakları yaratacak bir formül bulmalıydı. O da bir Ulusal Meclis seçmekti. Kürtlerin yaşadığı her yerde bu seçim yapılmalı, Ulusal Meclis üyeleri seçilmeli ve bu meclis de savaş hükümetini oluşturmalıydı. Seçim Türkiye'de, Irak'ta, İran'da, Suriye'de ve Avrupa'da yapılacaktı. Önce delegeler seçilecekti, delegeler ulusal meclis üyelerini seçecekti. Ulusal Meclis de Botan-Behdinan savaş hükümetini seçecekti.

Fakat, delege seçimine gitmeden önce ülke içindeki ve dışındaki tüm PKK grupları bu seçim sisteminin şeklini, Ulusal Meclis'in önemini ve de savaş hükümetinin gerekliliğini anlatmalıydı. Böyle bir propaganda, PKK'ya içte ve dışta ne kazandıracaktı? Her şeyden önce PKK grupları savaşçı gücünün dışında kalan yerel işbirlikçilerinin güç ve imkanlarının azamisinden yararlanacaklardı. Öte yandan dünya kamuoyuna yönelik olarak propaganda imkanlarını araştıracaklardı. Bu, az bir şey değildi. Bunun üzerine PKK grupları yetişebildikleri her kesime; "Yakında PKK, Kürdistan Ulusal Meclisi'ni seçecektir. Bu meclis de kurtarılmış bölgede (Botan-Behdinan) kendi içinde bir savaş hükümeti oluşturacaktır. Fakat bu meclis üyeleri, halk adına mücadelesiyle halka örnek olmuş delegeler tarafından seçilecektir. Meclis adaylığına, delege seçilenler başvurabilecektir. Delegeleri ise, halk adına ama halkla beraber PKK seçecektir. PKK bu konuda adil davranacak ve Kürdistan'a en fazla hizmet edenleri delege yapacaktır. "Önümüzdeki günlerde, delege olabilmeniz, dolayısıyla meclis üyeliğine adaylığını koyabilmeniz ve meclis üyesi seçildiğiniz taktirde hükümete girip bakan olabilmeniz (Kanaatimizce bu bakanlıklar; sığınaklar bakanı, jaji-sirik istifleme bakanı, şutık bakanı, katliamlar bakanı, provokasyonlar bakanı, sosyalist ahlak yerleştirme bakanı, uyuşturucu bakanı, kaçakçılık bakanı! vs. şeklindedir) için tarihi fırsat doğmuştur. Kendinizi gösterin, gün bugündür!" diye propaganda yapıyorlardı.

Doğu ve Güneydoğu'da bu tür propagandalara gülüp geçenler çoğunluktadır ama bu tür bir propagandayı işitip de kulaklarını dikenlerin sayısı da az değildir. Böyle bir şey yeni avantalar, vurgunlar ve kazanç kapıları demektir. Böyle bir hadise; hesapta olmayan isim ve etiketlere kavuşmaktır.

Bir takım riskleri de olsa, böyle bir faaliyetin içine balıklama dalacak nice insanlar vardır Doğu ve Güneydoğu'da...

A. Öcalan, 1992 yılını böyle planlamıştı. Böyle bir plan dahilinde kış hazırlıklarını yapıyordu. Herkesi bu duruma şartlandırmıştı. Yani, hedefler; Botan-Behdinan savaş hükümeti, ulusal meclis seçimleri ve batı illerinde yeni bir örgütleme ile terörü batıda da tırmandırmaktı...

Bu dönemde Türkiye'nin dünyadaki önemi gittikçe artmış, son gelişmelerden dolayı siyasi bir güç olmaya doğru ilerliyordu. Çünkü; Orta-Asya'daki Türki Cumhuriyetler, bağımsızlıklarına kavuşarak gözlerini Türkiye'ye çevirmişlerdi. Aynı şekilde; Balkanlardaki bunalım, birçok milletin Türkiye'ye yaklaşmasını sağlamıştı. Böylece Türkiye'nin dünyadaki önemi günden güne artıyor ve Türkiye, birçok devlet için bir umut haline geliyordu. Türkiye'nin bu prestijini kırmak, onu içeri hapsetmek ve Türkiye'nin, Türkiye'ye muhtaç olan ülkelerden daha çok bunalım içerisinde olduğunu bütün dünyaya yansıtmak gerekiyordu. Bu nedenle Apo, ani bir çıkışla 1992 yılı 21 Mart'ında bir ayaklanma başlatmak istiyordu. 21 Mart Nevruz ayaklanmasını diğer üç hedefin dinamosu olarak düşünüyordu. Bu nedenle kış boyu basını da kullanarak güçlerinin bir ayaklanmaya hazırlandığını beyan etmeye başladı. Bu propaganda, kısa sürede tüm Türkiye'yi sardı. 1992 Mart'ı yaklaşırken, herkesin konuştuğu tek konu; PKK'nın Mart'ta genel bir ayaklanma başlatacağıydı.

Başta hükümet olmak üzere, diğer siyasi kuruluşlar, ordu, emniyet, basın, aydınlar, halk, PKK'nın 1992 baharında genel bir ayaklanma başlatacağı endişesini taşıyordu. Bazıları inanmasa da hazırlıklarını böyle bir ihtimali göz önüne alarak yapıyordu. Özellikle basında çıkan manşetler, ayaklanmanın olacağını iyice pekiştiriyordu.

Apo, militanlarına verdiği talimatlarda bu konuyu özellikle vurguluyordu. Yine ülke içindeki PKK grupları, dağıttıkları bildirilerde; "Genel bir ayaklanmaya hazırlanın, tarihi gün gelip çattı. Silahı olmayan silahlansın, parası olmayan silahı PKK'dan istesin! Her ev bir sığınak hazırlasın, evlerinize gerekli malzemeyi stok edin, ayaklanma komiteleri kurun! Herkes gücü oranında ayaklanma komitelerine yardımcı olsun!" şeklinde talimatlar veriyordu.

Diğer yandan, ezelden beri Türkiye Cumhuriyeti'nin yeminli düşmanı olan bazı güçler, devleti zaafa düşürmek için; "PKK'nın ayaklanacağı yoktur, bunu devlet uyduruyor. Devlet halkı katletmek için bahane arıyor." diyerek, Apo'nun kendilerine verdiği rolü hakkıyla oynamaya çalışıyorlardı.

PKK lideri ayaklanma çağrılarını aleni yapıyordu. Bu konuda kesin talimatlar yayınlıyordu. PKK yurtiçi komiteleri, ayaklanma taktiğinin pratik hazırlıkları için durmadan bildiri ve talimatlar hazırlıyorlarken, söz konusu güçler (kuruluşlar), böyle bir şeyin olmadığını söyleyerek devlete saldırıyorlardı. Diğer basın ise, ne yapılması gerektiğini anlatacağına, panik yaratacak tavırlarla ortalığı karıştırmaya uğraşmaktaydı. Derken 1992 Nevroz'u gelip çattı.

Güvenlik güçleri, olabildiğince tedbirler almaya çalıştı. Halkı sakin olmaya, oyuna gelmemeye çağırdılar. PKK da boş durmadı; "Bu ayaklanma tarihi bir fırsattır. Korkmayın, arkanızdayız. T.C. size bir şey yapamaz. Ayaklanmaya katılmayanları hain ilan edeceğiz." diyerek tehditler savurdu. Bazı parti ve dernekler ise, Avrupa'daki bazı çevrelere başvurarak; "Halk, Nevroz'da şenlik yapacak ama T.C. bu şenlikleri kanla bastırmak istiyor. Her tarafa tank, top yerleştirmiş, gelin gözlerinizle görün!" diye sağa-sola koşuşturdular.

PKK, 21 Mart gelmeden özellikle, Cizre, Silopi, Şırnak, Nusaybin gibi yerler başta olmak üzere binlerce silahı şehirlere ve köylere sokarak işbirlikçilerinin ellerinde tutuşturdular. 20 Mart'ı 21 Mart'a bağlayan gece, çoğu askeri karakol ve kışlaya, polis karakollarına, devlet binalarına, devlet memurlarının evlerine olmak üzere yüz binlerce mermi sıktılar. Bunun ismi de, "Nevroz şenliklerine hazırlık" oldu. Ekmek bulamayan yoksul Kürt insanı, tanesi beş bin liraya satılan yüz binlerce mermiyi, çoğu taciz amaçlı olmak şartıyla havaya sıktı. Hatta şenlikler birçok yerde havan topu ve roketatarlarla yapıldı. Masum, folklorik amaçlı Nevroz şenliklerinin açılışı, havan topu ve roketatarlarla yapılmıştı. Mermilerin çoğu kamu güvenliğini, genel asayişi sağlamakla görevli güçlerin bulunduğu binalara ve lojmanlara yönelmişti. Bir başka deyimle birçok yerde, "masum Nevroz şenlikleri" PKK'nın halkı siper ederek topyekun bir saldırısına dönüşmüştü. Öyle ki, T.C. Hükümeti kırıp dökmemek şartıyla Nevroz şenliklerinin yapılmasını serbest bırakmış, bunu kamuoyuna ilan etmiş ve hatta bazı yerlerde kırıp dökmeye göz yummuştu. Yeter ki, kan dökülmesin diye...

Fakat PKK kansız, kan dökmeden edemezdi. A. Öcalan ve PKK, gıdasını dökülen kandan alıyordu. Tüm varlığını döktüğü kana borçluydu. "Genel ayaklanma" çağrısı yaptığı 92 Nevrozunda ise binlerce insanın kanı dökülmeliydi ki, dünya, Türkiye kamuoyu günlerce bu olaydan bahsetsin, muhabirler, gazeteciler Şam'a koşup bu konudaki fikirlerini sorsun.

Yerel düzeyde yapılan PKK hazırlıkları ve olayları tırmandırma taktikleri ise şöyleydi; Her mahallede bir ayaklanma komitesi kurulmuştu. Komite görevlileri, günlerce önceden ev ev dolaşarak, herkesin neler yapması gerektiğini anlatmışlardı. Halkın tümü, önde kadınlar ve çocuklar

olmak üzere sokağa dökülecekti. Görev verilenler, PKK bayrak flamalarıyla Apo posterleri ve T.C.'nin sömürgeci, faşist olduğunu, Kürtlerin bağımsız devlet kurması gerektiğini belirten dövizler taşıyacaktı. Herkes, ayrıca yıllardır Apo'nun militanlarına ezberlettiği sloganları haykıracaktı. Örneğin; "Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Kahrolsun T.C." ya da "Yaşasın Apo, yaşasın PKK."

Evet halk, sırtında PKK namlularıyla meydanlara çıkınca, bu sefer halkın ardına gizlenen ve daha önceden yapılan plan gereği birçok PKK işbirlikçisi, güvenlik kuvvetlerini taramaya başladı. Güvenlik kuvvetlerinin de kendilerine doğru ateş etmesini ve orada sürü gibi gördükleri halktan mümkün olduğunca çok sayıda insanın ölmesini istiyorlardı. Fakat güvenlik ve emniyet kuvvetleri oyuna gelmemek, ateş etmemek için gösterilmesi gereken sabır ve metaneti gösteriyorlardı. Bunun üzerine, kadın ve çocukları kendilerine siper etmiş olan PKK'lılar, halka; "Bakın, işte polis ve asker korkudan başını kaldırıp bize ateş etmiyor. Biraz daha üzerine yürürsek, ateş etsek bırakıp kaçacaklar. Hiç korkmayın, hep beraber gidip bütün binaları yok edelim. Çocuklarını, kadınlarını öldürelim, buradan kaçıp gitsinler, onlar kaçıp giderse, eşyaları ve evleri size kalacaktır." diyerek provokasyonu eksiksiz uyguluyorlardı.

PKK, özellikle Şırnak, Cizre ve diğer bazı yerleşim birimlerinde amacına ulaşmaya çalıştı. Buralarda birçok insanın kanını akıtmayı başardı. Alınan tedbirler sayesinde PKK'nın kış boyu hazırlıklarına giriştiği 1992 Nevroz'la birlikte genel ayaklanma, başarısızlıkla sonuçlandı. Fakat halkı aylarca streste tutmayı ve onlarca insanın hayatını mahvetmeyi başardılar.

Bunun üzerine A. Öcalan, kamuoyuna yönelik olarak; "Bizim ayaklanma hazırlıklarımız yoktu. Böyle bir kararım

yoktu." demeye başladı. Ancak militanlarına ise; "Beceriksizler! İşleri yüzünüze, gözünüze bulaştırdınız. Halk sizden cesur ve atak davrandı." diyerek daha çok kanın dökülmemiş olduğuna hayıflandı.

1992 Nevroz olaylarının genel bir değerlendirmesini yapmak gerekirse, şöyle söyleyebiliriz: Hükümet, taşkınlıklar olmaması kaydı ile kutlamaları serbest bırakmıştı. PKK, bunu kana bulamak için tüm imkanlarını seferber etti. Fakat, bazı yerleşim birimleri hariç başarılı olamadı. Bu durum PKK'nın hızlı bir prestij kaybına yol açtı. Ancak, güneydoğuda prestij kazanmak veya kaybetmek anlıktır. Gücünü kaybettiğin gün hiçbir prestijin kalmaz ama varlığını hissettirdiğin an prestijin, doruk noktasına çıkar. Yine Güneydoğu'da prestij kazanmanın yolu; ne yazık ki, silah patlatmaktır. Yıllardır Apo ve PKK, bu zaafı kullanmaktadır. Ama ne yazık ki, birçok aydınımız, politikacımız ve bürokratımız bu durumu ya anlamıyor ya da anlamak istemiyor. Her neyse.. PKK bu durumu bildiğinden, Nevroz olayları sırasında yediği şamarı bertaraf etmek ve yeniden kaybettiği prestijini kazanmak için büyük ve sansasyonel eylemlere girişti. Bunun hazırlıklarını yaptı. Genel güvenlikten ve asayişten sorumlu olanlar, PKK prestij kaybetti, yavaş yavaş yok oluyor hayallerine kapıldılar. Ta ki, Irak sınırındaki karakollarımız peş peşe basılıncaya, onlarca Mehmetçik şehit oluncaya kadar bu anlayış devam etti.

a. Karakol Baskınları ve Güdülen Amaç

1992 yılı Mayıs ayında sınırdaki karakollarımıza, sınırımıza bir karış mesafedeki kamplarından kalkarak her türlü ağır silahlarla saldırılar başlayınca PKK tekrar prestij kazanmaya başladı.

Abdullah Öcalan, Nevroz olaylarını telafi etmek için, hızla Botan-Behdinan savaş hükümetini ön plana çıkardı. Yoğun bir şekilde bunun propagandasını yaptırdı. "Behdinan'ın önemli bir kısmı güçlerimizin denetiminde, Botan'da büyük oranda etkinliğimiz söz konusu. Sınırdaki bazı karakolları da kaldırdık mı büyük bir sahayı özgürleştirmiş oluruz. Böylesi bir alanda da hükümet kurmamız gayet doğal bir şey." diyerek Kuzey Irak'ta mevzilenmiş olan tüm gücünü sınır karakollarını tasfiye etmeye yöneltti. Sınırdaki karakollarımıza zaman zaman sayıları beş yüz kişiyi bulan, her türlü ağır silahlarla takviye edilmiş PKK grupları saldırılar yöneltiyorlardı. Saldırı ve katliamlardan sonra da sınırımıza birkaç kilometrelik mesafedeki kamplarına dönüp halaylar çekiyorlardı. Bu halayları video kasetlerine kaydedip, kasetleri propaganda amacıyla kullanıyorlardı. Yani bu kasetler çoğaltılıp dağıtılınca, Suriye'den Avrupa'ya, Van'dan İstanbul'a kadar, birçok çevreden yığınla genç, Apo'nun dağlarda kurmuş olduğu tuzaklara koşmaya başladı.

1992 yılı başlarından itibaren Botan-Behdinan "kurtarılmış bölgesine" çok sayıda yeni eleman aktarıldı. Öyle ki Türkiye'nin dört bir yanında oluşturulmuş olan eleman temin etme ve toplama merkezleri, ağlarına düşürdükleri gençleri hızla ve çok rahat bir biçimde, turistik geziye gönderir gibi dağlara gönderiyordu. Böylece Apo'nun elinde, harcamakla bitirmeyeceği kadar çok sayıda genç insan birikiyordu.

Abdullah Öcalan, bunların akın akın geldiğini gördükçe eskilere dönüp; "Sizlere hiç ihtiyacım yoktur, havalara girmeyin! Kendinizi bir şey zannetmeyin, eğer adam gibi bu davaya hizmet edeceksiniz edin, yoksa hepinizden hesap sorarım." demekteydi.

Etrafında binlerce ölüme mahkum, kişiliğini kaybetmiş, kendini ifade etmekten aciz, her söylenene kayıtsız şartsız boyun eğen insan bulunan megaloman Apo, elbette ki herkese saldırmaya cesaret edecekti. Neden etmesin ki? Böylesine sürü gibi güdebileceği bir kalabalığa sahipken, neden kendisini dev aynasında görmesin? Neden maceradan maceraya atılmasın? Yani bu adamları neden istediği gibi kullanmasın?

Sınır karakolları baskınların da daha çok bu zavallı, sürüleştirilmiş (düşürülmüş) kişiler kullanılıyordu. Her baskından sonra askerlerin karşı ateşi ile önemli bir kısmı da ölüyordu. Ama hiç önemli değildi. Çünkü, bunlardan çok vardı. İstemediğin kadar... Temininde de güçlük çekilmiyordu. Adeta kendi ayaklarıyla geliyorlardı. .

Apo, adamlarına talimat verirken; "Kürdistan'da her aileden başıboş dolaşan çocuk var. Kızlı erkekli, her aileden iki üç tanesini kaparsanız yüz binlerce insan eder. O kadar da zor değil, zaten aile reisleri bunları beslemekten acizdir. Çoğu, oğlunu ve kızını gönüllü verir, öyle dövünüp

sızlanmazlar. Sonra o gençler de sevinerek yanımıza gelirler. Evlerinde çoğu huzursuz, aile içinde (aile denebilirse) eğreti duruyorlar. Gençlik bunalımlarını en yoğun biçimde yaşıyorlar. Kolundan tuttunuz mu kolayca koparıp getirirsiniz. Biraz da ilk geldiklerinde ortamı güzelleştirdiniz mi evlerinden ayrıldıklarına sevineceklerdir..." demekteydi.

İşte, Apo Kürt insan malzemesini böyle kullanıyordu. Böyle değerlendiriyordu. Onu, kanı dökülmesi gereken bir nesne olarak görüyordu. Sonuçta ne umuyordu?

Apo, isminin manşetlere çıkmasını, aşağılık duygularının tatmin edilmesini istiyor ve umuyordu. Tüm önde gelen adamlarının meseleye böyle bakmasını, her gün kan dökülmesini istiyordu. Kan dökülmeyen günleri, boş geçirilmiş günler olarak kabul ediyordu.

1992 yılı yaz aylarında, bu anlayışa bağlı olarak, Doğu ve Güneydoğu'ya serpiştirilmiş gruplar, can almaya, kan dökmeye devam ettiler. 15 Ağustos 1992 tarihi yaklaştıkça, Apo'nun adamları gerilimi tırmandırmaya devam ettiler, yine her tarafta korku ve panik yaratmaya başladılar. Özellikle, yöre halkı Mart ayındaki olayların etkisinde olduğundan, 15 Ağustos tarihinde de benzer hadiselerin meydana gelebileceğinden endişe duyuyordu. Bazı aileler gençlerini batı illerine gönderiyorlardı.

Öte yandan, 1992 Nevrozunda olduğu gibi, bu kargaşadan, bu kan deryasından menfaat uman leş kargaları da piyasaya çıkmışlardı. Kimisi maddi çıkarı için, kimisi cüceliğini kamufle etmek için, kimisi de siyasi ve sosyal kazanımlar elde etmek için "çaresiz Kürd'ü" Apo'nun çöp makinasına doğru itmeye çalışıyorlardı. A. Öcalan denen megaloman da, birer süprüntü olarak değerlendirdiği insanları makinenin dişlileri arasında ezmeye devam ediyordu.

Leş kargaları, durmadan kan dökücüleri perdelemeye çalışıyorlardı. Bunu, hem belirttiğimiz nedenlerden dolayı menfaat sağlamak, hem de Apo'dan korktuklarından onun gazabına uğramamak için yapıyorlardı. Aslında bir bataklığa itildiklerini fark edenler az değildi. Geçici menfaatler ve yine geçici duygu tatminleri, giderek yerini çıplak gerçeklere bırakmaya başlıyordu. Çünkü, dünyada her şeyin bir bedeli vardır. Bu bedel, mutlaka ama mutlaka şu ya da bu biçimde ödenir. Bugün bu bedeli, hem Apo vampiri hem de Apo'nun gölgesinde vurgun vuranlar, çaresiz Kürd'ün kanıyla ödeyebiliyorlar. Ama gün gelecek ve o kan artık akmaz olacaktır. İşte o zaman, bu bedeller başka türlü istenecektir. Bazıları kendileri için o günlerin uzak olmadığını biliyorlar ve ürperiyorlar. Fakat buna rağmen, kendilerini kaptırdıkları girdaptan kurtulmak için çırpınmaya cesaret edemiyorlar. Hayvanlar bile tehlikeleri sezdiklerinde içgüdüsel olarak çırpınırken, bunlar, ruhlarını, bedenlerini Apo canisine terlettiklerinden, ruhsuz ve halsiz birer nesne gibi kendilerini akıntıya bırakmışlardır.

İstanbul, Ankara, İzmir gibi yerlerde tıkınan, oranın imkanlarını en iyi şekilde kullanan bu asalaklar, zaman zaman Güneydoğu'ya açılarak ortalığı bulandırıp yeniden dönüyorlardı. Apo haydudu Şam'da tıkınırken, bu sefiller de batı illerinde gönül eğlendiriyorlardı. PKK'lı canilerce iş makinaları, ekonomik kurumlar tahrip edilirken, okullar yakılıp öğretmenler öldürülürken kıs kıs gülen bu sefiller, diğer yandan; "Devlet doğuya yatırım yapmıyor, hizmet götürmüyor" diye de demeç verebiliyorlardı. Çalışmayı, emek sarf etmeyi, bir şeyler üretmeyi enayilik sayan bu güruh, üretilen ve yaratılan en güzel şeylerden yaralanmayı da vazgeçilmez saymaktadırlar. Bunlara göre; "PKK meşru müdafaa yapıyor, devlet katliamcıdır, devlet silahlarını bırakıp meydanı PKK'lı

canilere bırakmalı, devletin meşru güçleri hiçbir surette, hiçbir şeye karışmamalıdır." Fakat, herhangi bir PKK'lı, kendi iç hesaplaşmaları sonucu ya da halktan birinin meşru müdafaası sonucu öldürüldüğünde ise, günlerce propaganda faaliyetlerine girişiyorlar; "Güneydoğu'da faili meçhul cinayetler var, devlet bunların faillerini neden açığa çıkarmıyor? Neden gerekli araştırma ve soruşturmayı yapmıyor? Neden suçluları adalete teslim etmiyor? Yoksa bu cinayetleri devletin kendisi mi işletiyor?" türünden bir yığın sorular ile insanların kafasını bulandırıyorlardı. Örgütün finanse ettiği dergi, gazete ve bu gibi yayınlarla bilgiççe senaryolar diziyorlar, üstelik en acısı da, basını, aydınları ve yetkilileri de bu düzmece senaryolarda kullanıyorlardı.

1992 yılı Ağustos ayında genel grev, kepenk kapatma çağrısı ile birlikte, PKK örgütünün kırsaldaki elemanları ve şehirlerdeki silahlı milisleri tarafından devletin kullandığı bina ve benzeri kuruluşlar ile yöre insanının hizmetinde olan kamu mallarının tahrip edilmesi kararı alınmıştı. Her şey yakılıp yıkılacaktı. Her şey yok edilecekti. Buna en çarpıcı örnek de, 18-19 Ağustos gecesi başlayan ve daha sonraki günlerde de devam eden Şırnak olaylarıdır. Şırnak olayları ibretle ele alınıp değerlendirilmelidir. Üzerinde iyi düşünülmeli, Apo ve işbirlikçilerinin, Kürt insanına reva gördüğü bu provokasyonlara dikkat edilmelidir.

Bu asalak güruh, bir yandan güvenlik güçlerine saldıracak, çalışamaz hale getirecek, bilgi akışını engelleyecek, araştırma yapmasına mani olacak, devlete bilgi veren, selam veren insanları örgüte gammazlayacak, öldürtecek sonra da; "Kürdistan gerillaları bir ihbarcıyı, devletle ilişkisi olan birini öldürmüş" diye poposuna kına yakacak, diğer yandan güvenlik güçleri faili meçhul cinayetleri açığa çıkarmıyor diye feryat edecek... İşte bu insanların hezeyanlarının hesabını

bugüne kadar kimse onlara sormadı, soramadı. Çünkü, onlara göre meydan boş. Hem de bomboş. Onlar da istedikleri gibi at oynatıyorlar. Hiç kimse bu zavallılara diyemiyor ki; "Ya kafanız çorba gibi ya da beyniniz neden böyle çamur gibi? Neden bu demagoji? Neden, insan gibi açık açık ne istediğiniz söylemiyorsunuz? Neden, sürekli oryantal yapıyorsunuz? Bu alçaklıklar ile daha kaç yıl, kaç ay, kaç gün sefa süreceğinizi sanıyorsunuz?" Maalesef, kimse Apo gibi bu ipini koparmış güruha bir şeyler soramadı ve soramıyor. Bunların en az Apo kadar cani ve en az onun kadar günahkar olduğunu iddia ediyoruz, Apo'nun çöp öğütme makinasına insanları peşkeş çekenler, bu insanlardır.

1992 Yılı Ağustos Olayları

Nevroz olayları, PKK'ya yeni taktikler uygulanmasını öğretmişti ama demokrasi ve şeffaflık laflarını ağızlarından düşürmeyenler, demokratik toplumda kendi insanlarını korumak, kardeşini Apo Kont Drakulası'na kan vermekten kurtarmak için bundan ders alarak, bu mücadelenin akıl işi olduğunu bilip yeni taktiklerle demokratik toplum iradesini konuşturamadılar. Yani, PKK her olayın taktik değerlendirmesini yapıp yeni taktikler ve uygulamalar geliştirirken, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin yetkilileri ise, PKK'nın her yeni taktiğinin başarısını sağlayacak zeminler teşkil etmekte adeta direndiler.

Nevroz olaylarında halk içine sızan militanlar, milisleriyle birlikte, taraftarı olan kesimleri caddelere dökerek miting yaptırmış ve başları sarılı, eli silahlı militan ve milisler, halkı kendilerine siper ederek güvenlik güçleri üzerine ateş açmışlardı. Olaylar daha çok, yarı silahlı mitingler olarak geliştirilmiş ve halkla güvenlik güçleri provokatif bir taktikle karşı karşıya getirilmişti. Ama alınan tedbirler, provokasyonun daha fazla sürmesini engellemişti. Buna rağmen, kısa süreli de olsa bu provokasyon gerçekleştirilmiş ve PKK açısından istenen etkinlik sağlanmıştı.

Halk savaşı stratejisiyle hareket eden veya o iddiada olan örgütlerin, halkın iktidar güçlerinden istediği en basit taleplerinden hareketle, başta silahsız gösteri, yürüyüş, miting vb. olaylardan giderek dıştan korumalı, yarı silahlı ve en son tümden silahlı toplumsal olayları yaratma taktiği uyguladıklarını sağır sultan dahi duymuş olmasına rağmen, ülkesinde bu iddiada olan bir terör hareketi ile mücadele eden devlet, bunu göz önünde bulundurarak, her bir aşamadaki olayları, provokasyonları, gelişme eğilimi ortaya çıkar çıkmaz önleme, darbeleme tedbirleri geliştirememiş, adeta seyirci kalarak bu provokasyonların gerçekleşmesine yarayacak sendromlar da yaratmıştır.

Karşı güç ve odakların gittikçe su yüzüne çıktığı bir ortamda istihbarata dahi gerek kalmayacak durumlar göz önünde iken, "İstihbarat zayıf, istihbarat yok" beyanlarını vererek, bu işin sorumluluğunu omuzlarında hissetmeyenlere ya da topu ayağından çıkaranlara halk olarak çıkar sorarız: "Madem istihbarat yok, bu tür olayların yaratıldığı yıl dönümlerinden haftalarca önce yaratılan sendromlar neyin nesi? Türkiye'de yaşayan bütün halk, 21 Mart, 1 Mayıs, 15 Ağustos, 27 Kasım tarihlerinin PKK için önemli yıl dönüm tarihleri olduğunu biliyor da siz bilmiyor muydunuz? Bilmiyorsanız, halkın kaderini belirleyen makamları işgal etmeye hakkınız var mı?"

19 Ağustos olayları, PKK'nın 15 Ağustos 1984 yılında Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla başlattığı "gerilla" hareketi ve 1986 yılında gerçekleştirilen 3. Kongre kararıyla adı, ARGK (Arteşa Rızgariya Gelle Kurdistan- Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu) olarak değiştirilen HRK (Hazen Rızgariya Kurdistan-Kürdistan Kurtuluş Güçleri)'nin kuruluş yıldönümünün bir kutlamasıdır. 20 yılı aşkın bir süredir organize suçlarla mücadele eden devletin, bu yıldönümlerinden

bir hafta öncesi ve sonrasında mutlaka olaylar yaratmak istendiğini bilmesi gerekmiyor mu? Bildiğine inanıyoruz ama gereğini yaptığına inanmıyoruz!

Nevruz provokasyonu öncesindeki olaylar, silahsız mitingler veya yürüyüşler olarak gerçekleşti. Nevroz'da ise yarı silahlı bir uygulama görüldü. 19 Ağustos'ta da Şırnak ilinin etrafı militanlar ve çevre köylerden toplanan silahlı milisler tarafından sarılırken, şehir içindeki silahlı milisler de evlerde mevzileniyorlardı. Bu sefer ki, provokasyon daha büyük olmalıydı ve daha fazla kan dökülerek daha fazla etki yaratılmalıydı. Bu düşünceyle tümden silahlı, yarı işgal eylemi gerçekleştirilerek sonuç alınmak istendi.

Şehrin etrafını sararak mevzilenmiş militan ve çevre köylerden toplanmış milisler, roketatar ve ağır silahlarla saldırıya geçiyorlar, içerideki milisler de evlerinden resmi binalara ateş etmeye başlıyorlar. Güvenlik güçleri, bu durum karşısında pasif savunmaya geçerek, ateş açılan evleri hedef almak zorunda kalıyorlar. Şehrin kuzey tarafından şehre girmek isteyen teröristler, koruyucuların direnişi karşısında geri çekilmek zorunda kalıyorlar. Teröristler, mevzilendikleri tepelerden attıkları roketlerle güvenlik güçlerine ait binaları tahrip edip geri çekildikten sonra, içerideki milisler çatışmayı sürdürüyorlar.

İki gün devam eden bu olaylar, güvenlik güçlerinin hakimiyeti ele geçirip, bütün evleri araması ve birçok kişiyi gözaltına almasıyla sona eriyor. Ve evlerde yapılan çok sayıda sığınak tespit ediliyor.

Olaylar sona erdikten sonra yakalanan kişilerin militan olup olmadığı tartışması başlıyor. İşe bakın! Devletin bir vilayetinde günlerce karşılıklı olarak silahlar patlayacak, resmi binalar ve sivillere ait evler hasar görecek, güvenlik güçleri

ve sivil kişilerden insanlar ölecek ve yaralanacak, bütün bunlara rağmen, yakalanan kişilerin militan olup olmadığı tartışması yapılacak!

Şehirde aktif provokatörler varken, iki kelimeyi bir araya getiremeyen, silahtan başka bir şey bilmeyen ve dağda sığır gibi kullanılan adama ne gerek var?

Milisin aktif olduğu yerde terörist asla içeri giremez! Zaten milisin görevi, böylesi toplumsal olayların ve provokasyonların yaratılmasıdır. Kaldı ki, yakalanan şahısların birçoğunun çevre il, ilçe ve köylerden olduğu ortaya çıkmıştır.

Eğer milisler içerideki güvenlik güçlerini etkisiz hale getirebilseydi, teröristler mevzilerinden çıkıp şehri tümden işgal edeceklerdi ama bu gerçekleşmeyince, saldırıyı başlatan çevrede mevzilenmiş teröristler, bu ihtimal karşısındaki planlarını uygulayarak, geri çekildiler ve ortaya çıkan askeri yetersizliği siyasal kazanıma dönüştürmek amacıyla, içerdeki milislerle güvenlik güçlerini baş başa bıraktılar.

Neticede hakimiyet sağlanıp, yapılan çağrılarla halk sükunete davet edilince, bu kez devletin "ateş olmayan yerde duman tüttürdüğünü" iddia ederek, halkı Şırnak'tan göçe zorladılar, halkı iğfal edercesine provokasyonlar yaratan PKK, asalak ve ucube provokatörlerini devreye sokarak, şaşkınlık içerisindeki toplulukları çevre köylere doğru yollara düşürdü. Bu şekilde trajik bir görüntü yaratmaya çalıştı.

Her zamanki gibi insan hayatıyla oynayarak, siyasal kazanımlar peşinde koşan bu "ipini koparmış kuduz yaratık" zavallı Kürt üzerindeki hesaplarını açığa vurmaktan da geri durmuyor. 1972 yılında yedi ay tutuklu kalıp çıktıktan sonra; "Tabii dersimi aldım ondan, haddimi, hududumu tanımaya başladım. Askeri düzeni de biraz gördüm. Bu iş, gençlik heyecanı ile olmaz, ciddi olacaksın. Bir daha içeri girmemenin

bütün tedbirlerini alacaksın, olağanüstü ihtiyatlı olmayı öğreneceksin ve bu işe 'Kürt kanı ile başlayacaksın' " diye karar vererek hareket geçtiğini belirtiyor.

(21.12.1992 tarihinde Suriye'de, PKK'nın Türkiye partisi olarak kurduğu Türkiye Devrimci Halk Partisi-TDHP'nin siyasal faaliyetlerinden sorumlu elemanına talimat verirken yaptığı konuşmadan alınmıştır.)

Bu şekilde Kürt kanı ile beslendiğini açıklayan Kont Drakula, 17 Ocak 1992 tarihinde yazılmış ve her alandaki kadrolarına ulaştırdığı "Ayaklanma Taktiği Üzerine Tezler ve Görevlerimiz" başlıklı talimatında, pratik sonuçlarını 1992-Nevroz ve 19 Ağustos olaylarında görüp yaşadığımız şu açıklamayı yapmaktadır:

> "Ayaklanmayı, dayanacağı uzun süreli halk savaşının bir parçası ve en önemli aşaması olarak görmek esastır. Birinci tezimiz budur. Şimdiye kadar ayaklanma için yürütülen faaliyetler ayaklanmayı pratikte geliştirilebilecek bir düzeye, kitle cesaretine ve psikolojisine kavuşma düzeyine ve askeri örgütlenme aşamasına getirebilmiştir. Öncünün yurt içinde ve yurt dışında yürüttüğü faaliyetler bu temelde bir başarı olanağı sağlamıştır. Bu her şey değildir, ama çok önemli bir ön koşuldur. Ayaklanmayı düşünürken, bu ön koşulu da birinci tez olarak özenle göz önüne getirmek gerekir. (...)
>
> Hiç kimse ne kendi keyfine göre bu birinci tezin gereklerini göz ardı edebilir ne de 'Biraz daha uzatalım' diyerek reformizmin en belirgin yaklaşım tarzını sergileyebilir. Ayaklanmanın geleceğe de ertelenebileceğini, hazırlıkların yetersiz ve örgütlülüğün az olduğunu, dolayısıyla sürenin uzatılabileceğini söylemek yanlıştır. Katılım bu anlamda Kürdistan açısından vazgeçilmez bir şans olarak

kendisini göstermektedir. Yani bir ayaklanmaya katılım, hazırlık kadar önemli bir fırsat olarak da değerlendirilmelidir. Bunun gerekçelerini uzun uzun anlattık. Dolayısıyla keyfimize göre ertelemeye yönelmek veya geçmişte sanki hiçbir şey olmamış ve dönemin esas özellikleri sanki her zaman aynıymış gibi değerlendirerek hareket etmek yanlış bir yaklaşımdır. İkinci tez böyle formüle edilebilir.

Üçüncüsü, hedefler sorunu gerçekçi konulmalıdır. Bu aşamada tam bağımsız Kürdistan hedefi her ne kadar gerçekçi görünmese de, siyasal iktidara ağırlık koymamak, hatta geçici ve sınırlı bir iktidara ulaşmamak da kabul edemeyeceğimiz bir durumdur. (...)

Daha önce de gördüğümüz gibi, silahlı mücadeleyi yoğunlaştıracağımız bölgede, örneğin Botan olarak bilinen alanda ayaklanmanın en çok dayanacağı merkez ve cephe gerisi gibi bir yer olacaktır. Bu zeminde silahlı mücadeleyi sonuna kadar geliştirmemiz, özellikle gerilla ordulaşmasının genişliğine ve derinliğine oturtulması sonucunda, buradaki ayaklanmalar, alanı düşmandan fiilen koparmayı ve düşmanı mümkün olduğu ölçüde söküp atmayı hedefler. Kentlerde gerillanın dışardan korunması ve içerden kent milisleriyle sonuna kadar bir çatışma durumuna girilebilir. Yine kırlar ve kentlerde tam denetim geliştirilebilir. Önemli oranda silahlı ayaklanma durumları yaşanabilir. (...)

İkinci bölgede hem silahlı mücadele hem de serhildanlar vardır. Bizim ikinci bölgede dayatacağımız hedefler, onları daha şimdiden birinci bölgenin içinden geçtiği biçimde kavuşturma, yani kentlerde de artık denetimi halk güçlerinin eline geçirme, kırsal alanda da silahlı güçleri en azından rahat hareket eden ve iyi oturmuş bir gerillaya kavuşturma, düşmanı siyasal yönden tamamen denetim dışı bırakma ve askeri alandaki denetimini oldukça sınırlandırma biçiminde özetlenebilir.

İkinci alanın en tipik ayaklanma biçimi de, bu hedefe uygun olarak zaman zaman silahlı, zaman zaman siyasi olacaktır. Yine dışardan da silahlı güçlerin zaman zaman bu alandaki ayaklanmayı silahla takviye ederek korunması ve bunun yanı sıra kentlerin siyasal gösterilerini de peşi sıra getirmesi gerekir.

Üçüncü bölgeye bir ölçüde Türkiye metropolleri de dahil edilebilir....

Dördüncü tezimiz araçlar veya biçimler sorunudur. Bu da karmaşıktır. Siyasal yanı ağır basanlar kadar, askeri yanı ağır basan ayaklanmalar da olabilir. Yani, ayaklanmaların içine silah da girecektir. Ayaklanmanın silahlı ve silahsız biçimleri birlikte denenecektir. Kaldı ki, bu mevcut bölgelere dayatılacak hedeflere göre belirlenir. Kuşkusuz bu, bütün alanlar ve hedefler için aynı biçimde ileri sürülemez. Gerçekten ayaklanmaların biçimi çok çeşitli açılardan ele alınabilir. Bir bakarsınız tam da dişe diş bir savaşım sonucunda bir kenti sınırlı olarak ve belli bir süreyle elde tutmak mümkün olabilir. Bir bakarsınız ayaklanmada ısrarla silah kullanmaktan kaçınılabilir. Bu doğru bir devrimci tutum olarak kendisini dayatabilir...

Halk milisleri kentlerde iyi bir hazırlık içinde olmalıdır. Mahalleler gerektiğinde milislerle savunulmalıdır. Milis, gerillanın bir alt basamağı olarak işlev görmelidir. Hemen katılmasa bile, halkın silahlı hazırlığı olmalı ve günü geldiğinde silahlarını çıkarıp kullanabileceği düzeye getirilmelidir. Kentler bazen elde tutulabilir, günlerce devrimci yönetim altına alınabilir. Bazı bölgelere ve bu bölgelerin çevresindeki gerillaya göre, kentlerdeki denetim kalıcı veya geçici olabilir. Bununla birlikte buralardaki hedeflere yönelme tarzımız tam düşürme ve devletin resmi kurumlarına el koyma temelinde de olabilir. Kentleri kolay kolay terk etmeme ve düşmanı kolayca giremez duruma getirme yaklaşımı kendisini dayatabilir. Dışardan

gelen gerilla güçleri de kentlere saldırabilir. Yine bizzat içerden gerekli hazırlıklar yapılabilir ve silahlı eylem biçimleri bulunabilir.

Beşinci tez olarak, ayaklanma sürecini aniden parlayan bir ayaklanma biçiminde geliştirmek yerine, uzun bir süreye yaymak gerekir. Yani, ayaklanmada güncellik kadar sürekliliği de birlikte düşünmek önemlidir.

Altıncısı, bu ayaklanma süreçlerinin kitlelerin örgütlenmesi için çok gerekli olduğunu, yani ayaklanmanın belli bir örgütlenmeyi nasıl gerekli kıldığını bilmek gerekir.

Ayaklanma sürecinde bir yedinci tez olarak, gerilla büyük bir gelişme kaydedecektir. Binlerce kişi gerilla ordusuna akacaktır. Bir ayaklanma deneyimi, birincil hedeflere sahip bölgeler başta olmak üzere, hemen hemen bütün bölgelerde halk ordusunun çığ gibi büyümesi demektir.

Sekizincisi, belki bu aşamada bir devletleşmeye gidemeyiz, ama, halkın iradesinin belirleyici gücü, en yüksek karar organı ve ulusal kurtuluş devriminin yönetici gücü olacak bir ulusal halk temsilcileri meclisi ortaya çıkacaktır.

Dokuzuncu tez olarak, bağımsızlık ve özgürlük referandumu yapmalıyız. Ama eğer komşu halklar ve uluslar da istiyorlarsa, ortak bir birliğin eşit ve özgür temellerde olabileceğini bir politika olarak halkımıza sunmalıyız. Elbette bu konudaki hazırlıklarımız süreklidir.

Onuncu tez olarak, bütün alanlarda yürüttüğümüz faaliyetler bir anlamda ayaklanma hazırlığıdır. Bunun için, daha şimdiden yurtdışı ortamını hazır tutuyoruz. Hatta çok ağır baskıların olması halinde, halkımızı bir yandan gerilla biçiminde dağlara çekebilir, öbür yanda cephe gerilerine taşırabiliriz. Yani kuzeyden güneye bir yığınağı da biz yaparız. Doğu Kürdistan'a, İran'a da yığınak yapabiliriz. Tabii diğer yandan Türk halkını harekete geçirmek, yine metropollerde ve ordu içinde yan çalışmalar

yapmak ve bunun propagandasını sürekli geliştirmek yerindedir. Diplomasi kanalları oluşturarak harekete geçirmek, ayaklanma süresi boyunca daha çok olanak dahiline girecektir.

Özellikle diplomatik alanı iyi hazırlamak gerekir. Devrime hizmet eden bir diplomatik çalışma tarzına da güç vermek gerekecektir."

Evet, bu talimatı provokasyonların adım adım on aşamada nasıl yürütüleceğini çarpıcı bir şekilde göstermektedir. Nevruz'da da 19 Ağustos'ta da olduğu gibi uygulandı. "Onuncu tez"de söz konusu olan diplomatlar da kendi rollerini oynayarak; açlık grevleri, "genel yas" ilan ederek başkanlarına karşı olan görevlerini yerine getirdiler. Hatta daha da ileri giderek halkımızın kendilerine verdiği maaşlarla ve diğer gelirlerle! normal hayat standartları üstünde bir yaşantıya kavuşmuş olan bu kişiler, kendi devletini dış güçlere şikayet edecek kadar alçaklaştılar.

Botan-Behdinan Bölgesi'nin Yeniden Hedeflenmesi

1992 Ağustos provokasyonlarının ardından A. Öcalan, yeniden sınır hattına yüklenmeye başladı. Ayaklanma provokasyonları tutmadığı için, daha doğru bir deyimle, çeşitli provokasyonlarla ayarttığı, oyuna getirdiği ve kanını döktürdüğü Kürd'ün kanı, ayaklanma için kafi gelmediği, sahte senaryolar ile sonuca gidemediği için, Botan-Behdinan savaş hükümeti demagojisini yeniden ön plana çıkartmak zorunda kaldı. Bu nedenle, Kuzey Irak'ta adeta esir aldığı yüzlerce zavallıyı sınır karakollarının üzerine saldı. Verdiği talimatlarda; "Neye mal olursa olsun, sınır karakollarını temizlemeli, en geç sonbaharda ülke içindeki ve dışındaki Ulusal Meclis seçimlerini sonuçlandırmalıyız." diyerek, bu amaçla Eylül ayı başlarında Derecik Sınır Karakolu'na çılgınca ve hesapsızca bir saldırı başlattı. Bu saldırıda, saldırıya katılan militanlarının büyük bir bölümünü kaybetmesine rağmen, zafer naraları atmaya devam etti. Çünkü, elinin altında her an ölüme gönderebileceği daha binlerce eleman mevcuttu. Yine bu arada, birçok köyün ve ilçenin yollarını gece veya gündüz fırsat bulduğunda kestirerek, pusu atarak durdurduğu arabalarda yaşlı-genç, kadın-çocuk ayrımı yapmadan katliamdan geçirdi. Bununla bu toprakların tek hakimi

olduklarını ve kendilerinden habersiz hiçkimsenin hareket edemeyeceğini vurgulamak istiyordu.

Diğer yandan, Maden-Ergani'den başlayarak, Tatvan-Bitlis'e kadar uzanan Doğu Toroslar'da bine yakın militan konuşlandırarak, batıda Elazığ, kuzeyde Bingöl-Muş, güneyde Diyarbakır-Siirt-Batman ve doğuda Bitlis ve ilçelerini baskı altına almayı hedefliyordu. Bu baskı giderek dozunu artıracak ve adı geçen dağ silsilesinde PKK militanları, önce köyleri talan edecek, ardından da fırsat buldukça küçük ilçeleri ve kasabaları işgale yeltenecekti. Zamanla illerin etrafında bir çember oluşturmaya başlayacaklardı. Böylece güvenlik kuvvetlerini, bahse konu iç bölgede tutmaya çalışacaklardı. Diğer yandan İran ve Ermenistan sınırına dayanarak; Van, Kars, Iğdır, Ağrı, Erzurum baskı altına alınmaya çalışılacak, özellikle Iğdır ve civarında etnik temizlik hedeflenecekti. Tunceli yöresinde halkın değer yargılarına tümden saldırılar yöneltilecek, özellikle Apo'nun deyimiyle "Tunceli'deki Kemalist kafalar" yok edilecekti. O kafalar yok edilmeden Tunceli yöresinde PKK'nın geliştirilmesi ve PKK'nın tutunması beklenmiyordu.

Abdullah Öcalan diyordu ki; "O beyinleri bir an önce ve mutlaka ezin ve Tunceli kişiliğini tepeleyin." Ayrıca, Apo'nun tüm yırtınmalarına rağmen, Gaziantep, Kahramanmaraş, Adıyaman, Malatya ve Şanlıurfa'da başarı sağlanamıyordu. Çünkü, adı geçen illerin dahilindeki halk, bir hayli bilinçliydi ve bölücü teröre alet olmak istemiyordu.

Mardin'de ise PKK mücadelesi bir metcezir hadisesini andırıyordu. Örneğin, PKK'nın Mardin'de faaliyet yürüten bir üst düzey elemanı Nusaybin için şunları söylüyordu:

"Nusaybin halkının tümü alçaktır, onlar PKK'lı geçinirler ama arkamızı döndüğümüzde bizi arkamızdan hançerlerler. Nusaybin'de, oğul babaya güvenmemelidir. Nusaybin'de görevlendireceğimiz her insanın ardına mutlaka onu denetleyecek

bir başkasını takmamız gerekiyor." O Nusaybin ki, PKK'nın öğünerek sahip çıktığı ilk kitle eylemlerini başlatan, yüzlerce gencini PKK'ya kaptırmış bir kentti. Görüldüğü gibi PKK, yalnızca tek tek şahısların posasını çıkarttıktan sonra çöpe atmıyor aynı zamanda tüm bir kitleyi de kullanıp, gerekli istifadeyi sağladıktan sonra hain ve alçaklıkla suçlayıp, bir kenara fırlatıverebiliyor.

Sonuç olarak PKK, Botan eyaletine destek olarak iç bölgelerden yalnızca Diyarbakır kuzeyine güveniyor ve oradaki çalışmaları tatminkar buluyordu. Diğer tüm yöreler için ise, ya yöre halkını ya da yörede faaliyet yürüten militanları suçlayarak onların hainliklerini, geriliklerini ispat etmeye çalışıyordu.

Bir başka konu ise; PKK'nın Batı illeri için hazırladığı ve PKK'nın bir prototipi olarak devreye sokmaya çalıştığı TDHP (Türkiye Devrimci Halk Partisi) de gerekli atılımı yapamadı. Yani beklenen sansasyonel eylemleri başaramadı. Gerçi çok sayıda asalak, PKK'yı eski solcular arasında, bu solculara hevesli gençler içinde pazarlamaya çalıştı. PKK benzeri bir faaliyetin batıda da yürütülmesinin şart olduğunu ballandıra ballandıra anlatmaya çalıştıysa da istenen ortam yaratılamadı. Yine de bir takım pislik tohumları ekildi, ekilmeye de devam ediliyor. Çünkü bazı keçi sakallı haramzadeler, bu konuda yırtınırcasına çaba sarf etmektedirler. Her taşın altından çıkmayı marifet sanan, devlete, giderek millete etmedik küfür ve hakaret bırakmayan bu keçi sakallı muhteremler, isim sahibi olabilmek için, bugüne kadar milletin her değerine küfür etmeyi bir sanat haline getirmişlerdir. Türkiye'nin nimetlerinden standartlar üstü yararlanan bu insanlık fukaraları, bugüne kadar bu topluma gerçek bir katkı sunmamışlardır. Dağdaki çoban bile, yetiştirdiği keçi ve koyunlarla memleketin et ve süt ihtiyacına katkıda bulunuyorken, bu haramzadeler çobanın emeğine göz dikecek kadar alçaklaşmışlardır.

Kuzey Irak Harekatı (Ekim 1992)

PKK çeteleri 1980'li yıllardan beri Kuzey Irak alanını üs bölgesi olarak kullanıyordu. 1990 yılında yaşanan *Körfez Savaşı* sonrası Kürt aşiretlerinin Türkiye'ye yönelik göçü esnasında da çete, "Ayaklanma esnasında PKK vurgunu" bölümünde anlattığımız şekilde Behdinen ve Soran olarak ikiye ayrılan bölgeye el koydu. Yurt içine yaklaşık 10-15 km.'lik derinlikteki eylemlerinin ana üs bölgesini Kuzey Irak; Sınaht, Avagöze, Pirbela, Banık, Marsis, Kıshan, Haftanin, Ari, Basyan, Durjan ve Hakurk köyleri ile kırsalı teşkil ediyordu. 1991-1992 yılında Türkiye'ye yönelik saldırıların hemen tümü bu üslerden yapılmıştı. Bu üslerin yok edilmesi veya en azından zararsız hale getirilmesi gerekiyordu. Bölge PKK'nın sadece askeri faaliyetleri değil, siyasi faaliyetleri açısından da önem arz etmeye başlamıştı. Türk Hava Kuvvetleri'nin zaman zaman bu üslere yapmış olduğu hava harekatları yetersiz kalıyor hatta bazı kimselerin; "Hava kuvvetleri de bir işe yaramıyor!" demesine neden oluyordu. Hava kuvvetleri elinden geleni yapıyordu, fakat arazi şartları, kullanılan bombaların cinsi ve harekatın karadan destek görmeyişi veya bir kara harekatını destekler mahiyette olmayışı nedeniyle bir sonuç alınamıyordu. Özellikle Hakurk bölgesi yıllarca Irak-İran ve Irak-Peşmerge savaşının cereyan ettiği yerdi ve her taraf sığınaklar, depolar,

mevzilerle doluydu. Irak-İran savaşı sonrası tarafların yeraltına gömülü olarak bıraktıkları mühimmat, PKK'nın eline geçmişti. Kürt ayaklanması sırasında Irak ordusunun askeri depoları yağmalanmış, silah, teçhizat ve telsizler açıkta silah pazarlarında satılır hale gelmişti. Diyana ve Erbil'deki silah pazarlarının en iyi müşterileri önce İran devleti ikinci derecede de PKK olmuştu. Her tip ve her çapta silah, uçaksavarlar, gece görüş sistemleri parayı verene teslim ediliyor, İran Erbil-Süleymaniye arasındaki çok gelişmiş bir radar sistemini kaçakçılara söktürüp satın alabiliyordu. Apo, kardeşi Osman Öcalan'a kurdurduğu PAK (Partiya Azadiya Kurdistan-Kürdistan Özgürlük Partisi) ile hatırı sayılır şekilde etkin hale geliyordu. Türkiye, PKK'nın Kuzey Irak'taki etkinliğini ivedilikle ortadan kaldırmak, güneyini emniyet altına almak zorundaydı. Bu işin taşeronluğuna soyunan insanlar etrafta dolaşıyordu ve bunların başında da Celal Talabani geliyordu. O günlerde Türkiye'den bir kırmızı pasaport kapabilmek için her şeyi yapabilecek durumdaydı. Mesut Barzani sessizdi. Türkiye'de ilgililer ne Talabani'yi ne de Barzani'yi doğru dürüst tanırdı, ellerindeki bilgiler, "Hamoya, Mamoya sormak" suretiyle elde edilmişti. Çünkü, istihbarat faaliyetleri bir zamanların "Teşkilat-ı Mahsusa"sı gibi değil, alelusul yürütülüyordu. Yazdıklarımız yetkilileri üzmesin ama gerçek budur! Ellerini vicdanlarına koyarak sağduyu ile düşünsünler ve cevap versinler; Ortadoğu ülkelerinin sosyo-politik, ekonomik, kültürel yapılarını biliyorlar mı? Konu ile ilgili belirli makamlarda oturanlardan kaç kişi bize, Irak'ta kaç örgüt var, çizgileri nedir, sorumluları kimlerdir, özgeçmişleri nedir, arşivlerde resimleri var mı, bu kişilerin ve örgütlerin zaafları nelerdir, Batı dünyası

bunları nasıl görür? Sorularımıza kitapları ve arşivleri karıştırmadan anında cevap verebilecek kaç kişi var? Bir veya bilemediniz iki kişi...

Ben yanılıyorsam, yetkililer yanılmıyorlardır. İstihbaratın bir bilim olduğu, derme çatma örgütlenmeler ve sıradan kişiliklerle yürütülemeyeceğini artık herkes bilmektedir. Bütün bu derme çatmalığa rağmen "biz istihbarat alamıyoruz" diyenlere de bir sözümüz olacak; Biz, güneydoğu ve batıdaki istihbaratçılarla da görüştük. Onların bu konuda dertli olduğunu anladık ve anladığımız kadarıyla istihbarat alıyorsunuz. Bazı olaylarla ilgili olarak çok sağlıklı istihbarat elde ediliyor, fakat birileri alınan istihbaratı ne yapacağını bilmiyor. Modern istihbarat, istihbaratçının aldığı bilgileri gene kendisinin icra elemanlarıyla değerlendirmesi esasına dayanmaktadır. Güneydoğu'da edindiğimiz izlenim odur ki, istihbaratçılar pek adam yerine konmamaktadır. Biz gene konumuza dönelim. Evet, Talabani kimdir? Barzani kimdir? Kürdistani Cephe'yi hangi örgütler teşkil ediyor? Bunların PKK ile ilişkileri, ittifakları nedir? Bütün bunlar bilinmiyordu. Bilinmiyordu, ancak gene de bir şeyler yapılması gerektiği ortadaydı. Ve yaptılar. Birbiri ardına görüşmeler yapıldı. Açıkçası Türkiye Kuzey Irak'ı Kürtleri, Kürtler de Türkiye'yi kullanmak istiyordu. İşin içinde uluslararası siyaset cambazı, işportacı Celal Talabani olduğuna göre kim kimi ne kadar kullanmıştır, bu konuda bir yorum getirmek istemiyoruz. PKK, Irak topraklarında Sınaht, Deresish, Mergasish, Era, Marsis, Hantur Dağı, Pirbela, Şabaniye Dağı, Shive, Kishan, Nazdur, Suli, Bazyan, Ari, Hakurk hattında yerleşmişti. PKK'nın güneyinde 20 tabur kuvvetindeki Peşmerge, 2 Ekim 1992 günü önce Zaho'dan kuzeye doğru, daha sonra da Hakurk bölgesine saldırıya geçti. Peşmergeler sabahları araçlarına biniyorlar, saat 08:00 sularında

PKK mevzilerine ateş açıyorlar ve akşam 17:00 sularında da evlerine dönüyorlardı. Bu komedi, Peşmerge güçleri PKK karşısında önemli kayıplar verene kadar devam etti. Durumun vahametini anlayan Kürdistani Cephe güçleri işi daha sıkı tutmaya başladılar. Harekatın başında Zaho cephesini yüz kilometre uzaktan idare etmeye çalışan Fadıl Mutni nihayet Zaho'ya geldi. Hakurk cephesinde KYB komutanları Kösrat ve Şerdil, patronları Talabani'nin talimatı üzerine ilk günden beri PKK ile görüşmelere başlamışlardı. Dönen dolaplardan başlangıçta Barzani'nin haberi yoktu. Türkiye'ye verdiği sözü tutmaya çalışıyor ve adamlarına; "Bu savaş bir kaç ay daha gecikseydi çatışmalar Zaho'da değil Erbil ve Süleymaniye'de başımıza gelecekti" diyordu. Mesut Barzani kişilik olarak dürüst davranıyordu ama bakalım adamları öyle miydi? Kuzey Irak'ta iki aşiret, Kürtler arasında savaşçılıklarıyla isim yapmıştır. Bunlardan birisi Zebari aşireti, diğeri de Sindi aşiretidir. Zaho ve bölgesi Sindi aşireti bölgesiydi. PKK, bu aşiret içerisinde yıllardır barınmış ve bu aşiretin önemli bir bölümü kendisi için zararsız hale gelmişti. Aşiretin kabile reisleri ticari çıkarlarını düşünüyorlardı. Zaho, Türkiye'nin Silopi ilçesinin komşusuydu ve aralarında Habur Gümrük Kapısı mevcuttu. PKK, bu kapıya ve kapıya gelen erzak ve mazot kamyonlarına ambargo uygularsa ne olacaktı? Nitekim PKK ambargoyu uyguladı. Hem de Viranşehir, Kızıltepe, Nusaybin, Cizre, Silopi, Habur arasındaki devlet karayolunu keserek! Bu yoldan geçen kamyonları güpegündüz yakarak ve şoförlerini öldürerek! Yollarda alınan emniyet tedbirleri yeterli değildi. Tüm şoförlerin aileleri tehdit altındaydı. Karara uymayıp yük alan şoförlerin aileleri öldürülecekti. Buna rağmen ambargoyu dinlemeyen şoförler, Cizre'ye kadar koruma altında getiriliyor, Cizre'de kamyonlarının camları halk tarafından kırılıyordu. Dahası

da var; yol üzerindeki köprülerin bir bölümü patlayıcılarla uçuruluyor veya zarar veriliyordu. PKK'nın kökleşmiş etkileri ve ticaretin durmasıyla birlikte Sindi aşireti gevşemişti. Zaho cephesinde Gulya aşiret reisi Halil Aziz, Batufa'da oturuyordu ve PKK sempatizanıydı. Sindi aşireti Miçolya kabile reisi Halit Şeyho, PKK ile iç içeydi ve Zaho PKK sorumlusu olan Zinar ve Rewşen kod adlı militanlar evinde kalıyorlardı. Sindi aşiretinden olup Tilkeber Köyü'nde oturan Koçer, Soru IKDP içinde Tabur Komutanı olmasına rağmen PKK'nın en güvendiği adamlardandı. Gene Sindi aşiretinden Tilkeber'li Leşker ile Derkarlı'lı Ali Kado, PKK sempatizanıydılar. Celal Talabani'nin o günlerdeki yardımcısı Nuşirvan ise Sindi aşiretine baskı yapıyordu. Kısa bir süre önce Zaho' da KYB'li gösterilen ve gerçekte PKK'nın adamı olan Sadık Ömer isimli bir şahıs öldürülmüş, onun intikamı, IKDP'li bir kabile reisinin kendisi ve çocuğu aracıyla birlikte yakılmak suretiyle alınmıştı. Kısaca, Zaho cephesi sallantı içindeyken 05.10.1992 günü Hakurk cephesinde her şey sona ermişti. Yani harekattan tam 3 gün sonra! Talabani'nin komutanları Kösrat ve Şerdil, ustalarından öğrendikleri tezgâhtarlıkla işlerini çabuk bitirmişler ve Osman Öcalan ile anlaşmayı yapıvermişlerdi! 24 gün sonra yani, 29.10.1992 günü giriş bölümünde okuyucuya sunduğumuz PKK-Kürdistani Cephe anlaşması imzalanmıştı. Türkiye olup bitenlerden habersizdi. Açıkçası Talabani 24 gün dalga geçmişti. Kim ne derse desin gerçekten çok uyanık ve çağdaş(!) bir işportacıydı. Anlaşma maddelerinin ne anlama geldiğini okuyucunun taktirine bırakıyoruz. Evet Zaho cephesi çöküyordu. Apo, ceviz kadar beyniyle Lazkiye'den telsizle, telefonla; "Sonuna kadar direnin, o bölge Botan-Behdinan savaş hükümetinin merkezidir" diyordu. PKK cephe savaşına başlamıştı. Gerilla tarzında savaşamıyordu ve çember

içerisine düşmüştü. PKK imha oluyordu. Apo pek tabiidir ki, harekat sonrası yaptığı açıklamalarda böyle bir emir vermediğini söyleyecek ve her zaman olduğu gibi kıyırtacaktı. Türk Komando Birlikleri ve Zırhlı Birlikler Zaho'ya girdiler. Öyle çok güçlü birlikler sokmaya gerek yoktu. Eğitimi normal Türk askeri, zırhlı birlik kuşatmasıyla beraber kadın ve çocukları çok kolay öldüren PKK'lı canileri boğazlayıvermişti. Türkiye'nin güneydoğu sınırının güneyi PKK'dan temizlenmişti. Bu temizlik sonunda PKK'nın kaybı; 1500-2000 teslim olan, 900-1000 yaralı, 1500-2000 ölü, toplam 4000-4500 kişi olarak hesaplanmaktadır.

Ve Apo da bu rakamları kendi ağzıyla teyit etmektedir. 300 tonu aşkın yiyecek, 650 bin çeşitli çapta fişek, 3600 civarında Kalaşnikof piyade tüfeği ele geçirilmiştir. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bu harekattaki askeri başarısı inkar edilemez. Peki TSK'nin temizlediği bölge 1993 yılı başı itibariyle boş mudur? Hayır! 40'ar 50'şer kişilik PKK grupları gene aynı yerlere girmiştir. Yerleşim yeniden başlamıştır. Bizim ısrarla üzerinde durduğumuz konu da budur. Ocak 1993 tarihi itibariyle başını PKK Kuzey Irak sorumlusu Cemal kod Murat Karayılan'ın çektiği yeniden yerleşim faaliyeti aralıksız sürmektedir. Türk ordusunun yaptığı harekata gölge düşürmek gibi bir niyetimiz yoktur. Açıkça belirtelim; PKK Kuzey Irak'ta Türk ordusu tarafından kafasına vura vura ezilmiştir. Ancak, harekatın siyasi sonuçları başından bellidir. Kürdistani Cephe'nin Talabani yani KYB kanadı PKK'yı korumakta ve kollamaktadır. Talabani'nin eline, Türkiye'ye karşı başı sıkıştığında kullanmak üzere PKK kartı geçmiştir. İşportacı, ABD'de Behram Salih, Avrupa'da Şeyh Latif Reşit, Türkiye'de Sarçil Kazaz, Irak içinde de Cebbar Ferman ve politbüro sekreteri Abdülfettah vasıtasıyla bu kartı oynamaya başlamıştır. Gene Ocak ayı itibariyle Kuzey Irak'taki

PKK faaliyeti, peşmergelerin Türkiye destekli olarak kurmakta oldukları "Karakol"lardan ötürü değil, Napolyon ve Hitler'i yenen "General Kış" nedeniyle durmuştur. Temenni etmediğimiz halde, 1993 baharı ve yazının bu bölgede çok sıcak geçeceğini söyleyebiliriz. Belki büyüklerimizin bir bildiği vardır diyoruz ama bir de bizim şu meşhur işportacıyı bir tanıyabilselerdi, işte o zaman PKK tamamıyla imha edilebilirdi. Düşüncemize göre tarihi bir fırsat daha heder edilmiştir. Peşmerge-PKK anlaşması sonucu sınır bölgesinde halen PKK çetelerinin bulunduğu ve buralara yeniden PKK'lıların geldiğine dair, IKDP lideri Mesut Barzani'nin 29 Aralık 1992 günü koalisyon hükümeti radyo televizyonunda okunan konuşma metninin ilgi çekeceğini düşündük, okuyucularımızın takdirine sunuyoruz:

> "Kürt halkı, PKK'nın son durumunu gördünüz. PKK Kürt halkını asla sevmez. Onların hedefi, Kürt halkını kışkırtmak ve karıştırmaktır. Kardeşin kardeşe vurdurulması bize dayatılmıştır. Bunları size duyurarak davamızın haksız olmadığını söylüyoruz. Savaşta PKK terör örgütü elemanlarını imha ettikten sonra onlardan geriye kalanlar, esirler ve diğer kamplardakiler halkımız aleyhinde propaganda yapacaklardır. Aynı zamanda bunu kardeş ve dostumuz olan Türkiye Cumhuriyeti adına da yine aleyhte propagandalarını sürdürecektir. PKK temsilcileri, Abdullah Öcalan'a ve Osman Öcalan'a duyurudur; Harekâttan önce Osman Öcalan anlaşmalarımızın bütün maddelerini kabul etmişti. Hükümetimizin kararlarına da katıldıklarını belirtmişlerdi. Kabul ettikleri şartlara göre önce sınırı boşaltacaklardı. Kürt halkına artık saldırmayacak ve düşmanlığı sona erdireceklerdi. Kesinlikle yaptıkları ile ilgili Kürt halkı içinde propaganda yapmayacak, dedikodu yapmayacaktı. Kürt hükümeti de bunu kabul etmişti. Dolayısı ile savaşı durdurmuştu. Biz şimdiye kadar

PKK'nın yaptıklarından çok rahatsız ve huzursuz olduk. Kürdistan halkı olarak çok zorluklara katlanacağız ve tahammül edeceğiz. PKK'nın dili uzundur. Konuşmalarına devam edecektir. Bizim halkımız adına da Hürriyet Gazetesi'nde bizi küçültücü alçaltıcı yazılar yazdılar. Bu bizim onlarla yaptığımız anlaşmaların karşılığı ve cevabı olmamalıydı. Türkiye'de, İran'da bulunan PKK mensuplarını üst düzey yetkilileri sınırlarımıza gönderiyor. Bunlarda anlaşmamızı bozmak içindir. Bunları biz tüm Kürt halkına duyurduk. Türkiye'de bulunan Kürt halkına da duyuruyoruz. PKK, yaptığı olaylarla katliamlarla kendini belli etmektedir. Yaptıkları Kürt halkına ihanet, yalan ve kan dökmekten ibarettir. Bu, Kürt halkına yapılan bir ihanettir. PKK Bekaa Vadisi ve Lübnan'da Kürtlük ve Kürt tarihi vardır diyor. Bu propagandaları yapıyor. Yaptığımız anlaşmayı bozmak için istiyorlar ki, yeniden bir kardeşlik savaşı çıksın. Bunu tüm Kürdistan halkına duyuruyoruz. Tüm Kürt halkının bilgisi olsun. Biz doğru yoldayız, doğru söylüyoruz. Söylediğimiz sözler doğrudur. PKK anlaşmayı bozmayı istiyor, günahı PKK'nın üstünedir. Kendisini çok büyük görmüş, şaşırmış vaziyette. Ne yaptıklarını bilmiyorlar. Tüm halkıma duyuruyorum. Herkese duyuruyoruz bunları. Çaresiz duruma getirelim, söylediklerimizi kabul ettirelim."

Görüldüğü üzere Mesut Barzani, PKK'nın yeniden çıkarıldığı bölgeye dönmekte olduğunu söylemektedir. Talabani'nin bu konuda neler düşündüğünü araştırdık fakat herhangi bir belge elimize geçmedi. Tepkisinin ne olacağını merak ediyoruz. Kendileri kusurumuza bakmasınlar ancak diğer merakımız da, Türk makamlarına "Radyo istasyonu malzemesi, TV malzemesi vs." diyerek 1992 Aralık ayında Habur sınır kapısından Sarçil Kazaz'ın vasıtasıyla Kuzey Irak'a götürdükleri ve istihbarat teşkilatlarının kullandığı profesyonel

nitelikli "dinleme cihazları"dır. Bu cihazlar Türkiye'ye nasıl girdi? Ne kadarı Türkiye'de kaldı? KYB, Ankara'da bu cihazları kullanıyor mu? Nereyi ve kimleri dinliyor? Yoksa bunları Saddam'ı dinlemek için mi aldı?

Her şey bir yana, buradan ilgililere bir kere daha seslenmek istiyoruz; PKK, Kürt halkının istekleri doğrultusunda organize olmuş bir örgüt değildir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Kürt sorunu yoktur. Birileri sorun adı altında T.C.'yi zorlamakta ve kendilerine çıkar temin etmektedirler.

Ve gene yetkili birileri Talabani-Kazaz ikilisinin Habur Gümrük Kapısı üzerinden yaptıkları kaçakçılığa alet olmaktan artık vazgeçmelidirler. İnsani yardım adı altında Kuzey Irak'a sokulan tüm malzemelerin yoksul Kürtler'e dağıtımı yerine satıldığını öğrenmelidirler.

Ayrıca bu yetkililerin neden sadece Talabani'nin kamyonlarına izin verdikleri de merak konusudur.

Unutmadan şunu da ilave edelim;

Ankara'da Talabani ve Barzani temsilcilikleri sanki silah deposu gibi. Yoksa KYB ve KDP'ye elçilik statüsü falan mı tanıdınız? Adamlardaki mevcut SSB telsizleri, Telsiz Genel Müdürlüğü tarafından denetleniyor mu? Bu adamların korumaya ihtiyacı varsa devlet korusun, yakışan budur. Bellerinde 14'lü tabancalarla Ankara'da dolaşmaları biraz acayip olmuyor mu?

Apo-Talabani İkilisi'nin Üçgendeki Son Tezgâhı "Apo'nun Silah Bırakması" (!)

Yıllardır Doğu ve Güneydoğu'yu bir kan deryasına çevirmek için yapabileceği her şeyi yapmaya çalışan Abdullah Öcalan'ın silahı bırakacağına dair 13 Mart 1993 tarihli "Özel Haber" sürmanşetiyle, tam sayfa bir yazı yayınlandı gazetelerde.

Bu haber üzerine başta basınımız olmak üzere tüm kesimlerde dolaylı ve dolaysız olarak, "yaşasın ümit" diye yorumlar yapıldı. Görülüyor ki, Türk insanının kaderini elinde tutanlar, kaderine hükmedenler Türk milletinin geleceğini Apo'nun ağzından çıkacak kelimelere ipotek etmişlerdir. Yani, Türk milleti olarak bundan sonra bizim geleceğimiz Apo'nun hakkımızda vereceği karara kalmıştır. Böyle bir hava gerek hükümet çevrelerinde gerekse basınımız tarafından yayılmaya çalışılmaktadır. Sonuç olarak; malum çevrelerin kuklası olan A. Öcalan, iç uzantılarını harekete geçirerek Türkiye'de gündemi tayin edecek pozisyona gelmiştir.

Yıllardır bilgisizliğimizi, basiretsizliğimizi kullanarak bize oynamış olduğu oyunlarına bir yenisini daha eklemek istemektedir. "Apo silahı bırakıyor" yaygaralarıyla ne yapmak

istendiği, nereye varılacağı bizce çok açık olmasına rağmen, yetkili ve etkili çevrelerin bu oyuna alet olmalarına ne diyeceğimizi bilemiyoruz!

Özet olarak; taktik düzeyde bir takım problemlerle karşılaşan Apo, türlü manevralarla içinde bulunduğu tıkanıklığı aşmaya çalışmaktadır. Bilindiği gibi, Abdullah Öcalan'ın terör çetesi, 1992 yılı içerisinde gücünü aşan taktik hamlelere girişmek istedi. Bunların birincisi; 1992 yılı Nevruz'u ile birlikte başlatmaya çalıştığı ve fiyaskoyla sonuçlanan ayaklanma girişimidir. İkincisi de "Botan-Behdinan kurtarılmış bölgesi" temelinde bir ulusal meclis toplayıp bir savaş hükümeti kurmaktı. Ancak tüm tahriklere, tüm kışkırtma ve provokasyonlara rağmen, ülke içine yığılan onca silaha rağmen istediği ayaklanmayı bir türlü gerçekleştiremedi. Nevruz'da kaybettiği prestijini 19 Ağustos olaylarıyla kazanmaya çalıştıysa da tertiplediği provokasyonlar yine işe yaramadı. Bu kez Botan ve Behindan bölgelerini birleştirip kurtarılmış bir üs haline getirmek maksadıyla başlattığı sınır karakollarına yönelik imha saldırılarında da büyük darbeler aldı. Böylece Botan'sız bir Behdinan kurtarılmış bölgesi ile devam etmeye çalıştı. Ancak *Kuzey Irak Harekatı* ile Behdinan bölgesini de kısmen kaybetti.

Bu gelişmeler devam ederken, Doğu ve Güneydoğu'da PKK'nın kitle desteğinde göreceli bir azalma meydana geldi. PKK'nın askeri alanda prestij kaybetme eğilimi oranında en hızlı işbirlikçilerinden başlayarak "batan gemiyi" terk etme telaşı baş gösterdi. Abdullah Öcalan, bu gelişmeler karşısında talimatlarını harfiyen yerine getirmeye çalışan piyonlarını suçlayarak su yüzüne çıkmaya çalıştı. Bu arada imkanlar dahilinde devam ettirilmeye çalışılan "iç harekat" faaliyetleri, Apo çetesindeki krizi daha da derinleştirdi.

Fakat, yetkili çevrelerde bu hususların bir analizi yapılmadı. Örgütün nerelerde, niçin tıkandığı, hangi zaafların neden baş gösterdiği etüt edilmedi. Ancak beylik demeçlerle "yok ettik, bittiler, bitiriyoruz" gibi ciddiyetten uzak sözlerle geçiştirilmeye çalışıldı. Halbuki, PKK'da hem askeri hem de siyasi bir tıkanma ve çözülme baş göstermişti. Çünkü askeri anlamda, gerilla faaliyetlerinde zirveye çıkmışlardı. Bunun bir adım ötesi kurtarılmış bölgeler yaratmaktı. Siyasi anlamda kitlelerin ayaklanarak, en azından bu kurtarılmış bölgede basit bir örgütlenmeden öteye, siyasi temsil ve icra organları oluşturmaları gerekiyordu. İşte, PKK bu noktada tıkandı. Fakat bu tıkanma, onun mücadeleyi terk ettiği anlamına gelmiyordu. Bu tıkanıklığı aşmak için yeni mevzilerde, yeni cepheler açmak gerekiyordu. A. Öcalan, binlerce silahlı militanın ilelebet dağlarda, sığınaklarda, mağaralarda yaşatmanın, durdurmanın imkansız olduğunu biliyordu. Bu alandaki gelişmelerin önü sürekli açık olmalıydı. Çünkü, tıkanma beraberinde sorunlar yaratır. Bu sorunları aşmanın yolu da, sürekli bir üst aşamaya sıçrama yapmaktır.

PKK, belli bir dönem silahlı propaganda faaliyetlerine ağırlık verdi. Bu konuda belli bir seviyeye gelince yaygın gerilla faaliyetlerine başvurdu. Gerilla gruplarının sayıları ve bu grupların hareket sahası genişleyince, yarı kurtarılmış bölgeler temelinde hareketli savaş tarzına giriştiler. Bunda da belli bir mesafe alınca, Behdinan bölgesinin de varlığıyla yerleşik karargah sistemine geçme aşaması kendisini dayattı. Yerleşik karargahlar ancak kurtarılmış bir bölgede oluşturulabilir. PKK da kurtarılmış bölgesini savunmak maksadıyla Kuzey Irak harekatı sırasında cephe savaşını yürütmek zorunda kaldı. Her ne kadar A. Öcalan, çömezlerine; "Neden cephe savaşı yürüttünüz?" diyorsa da objektif şartlar, o an orada cephe savaşını gerekli kılıyordu. Çünkü, binlerce

kişinin üslendiği o sahalarda, o binlerce kişinin lojistik ihtiyaçlarına, silah ve mühimmat donanımları kovalamaca oynamaya elverişli değildi. Kısaca cephe savaşı, bir mecburiyetten ve gayri-iradi olarak gündeme geldi. Ve doğal olarak yenilgiyle sonuçlandı.

Bundan çıkarılacak sonuç; PKK'nın 1992 yılı sonu itibariyle askeri anlamda bir tıkanma içinde olduğudur. Çözüm, üslerini terk ederek, yeniden küçük gruplara bölünerek gerillanın başlangıç aşamasına dönmek değildir.

Askeri anlamda durum böyle iken, siyasi anlamda da bir çözülmenin olduğunu söylüyoruz. Çünkü PKK, bir tek emirle kitleleri Doğu ve Güneydoğu'da harekete geçirebiliyor, kepenkleri kapattırabiliyor, yürüyüşler yaptırabiliyor. Bu kitleleri silahlandırarak bir takım provokasyonların içerisine çekebiliyor ve bu kitlelerden her ay düzenli vergi toplayabiliyor. Yani kısacası, kitlelerin kaderini eline almış bulunmaktadır. Ancak bu kitlelerin temsil edilmesi ve yönetilmesi için bu noktadan sonra daha gelişmiş organlara ihtiyaç hasıl olmaktadır. İşte PKK da doğal olarak bu organları oluşturmak maksadıyla, bir yandan gerillanın kurtarılmış bölgelerine dayanarak kitleleri ayaklandırmak ve kurtarılmış alanları genişletmek, bu alanlardan başlayarak ulusal meclis seçimlerini başlatmak ve bu seçim sonuçlarına bağlı olarak da bir savaş hükümeti kurmak istemiştir. Basit bir mantıkla, bu savaş hükümeti halkı temsil edecek ve bir icra organı olarak halkı yönetecektir.

Gelinen aşamada savaş hükümeti, siyasi gelişmelerin bir çözüm noktası olacaktır. Yani bütün siyasi gelişmeler savaş hükümetine kanalize olacak ve buradan da yeniden halka dönüş olacaktır. Daha açık bir ifade ile, T.C. ile bağları koparılan halkın sorunlarını bu hükümet üstlenecektir. PKK, halka; "Çocuklarınızı T.C. okullarına göndermeyin" diyor,

halk göndermiyor. "T.C.'nin mahkemelerine gitmeyin" diyor, halk gitmiyor. "Tümden T.C. kurumlarını boykot edin" diyor, halk "peki" diyor. Bütün bunlar, PKK için siyasi kazanımlardır ancak, PKK'nın da bu siyasi kazanımları, bir alternatif oluşumla kurumlaştırması gerekiyor. Fakat, 1992 yılı için planlanan savaş hükümeti kurulamadı. Halk, mecburen ve yeniden T.C.'nin kurumlarına yönelecektir. PKK, halka; "Bir müddet daha sabredin, T.C. kurumlarına yaklaşmayın!" diyebilir mi? Ya da daha ne kadar halkı iki arada bir derede bırakmaya gücü yeter? Biz, PKK, siyasi anlamda bir çözülme ile karşı karşıya derken bu hususu ifade etmek istiyoruz.

Tekrar başa dönüyoruz ve diyoruz ki; 1992 yılı sonu itibariyle PKK, askeri ve siyasi olarak bir tıkanma ve çözülme içerisindedir. Bu iki özelliğe dikkat çekilmelidir. PKK ile mücadele ettiğini iddia eden güçler, bu hususları analiz edip, karşı politikalar belirlemelidirler. Yoksa, "Apo silah bırakıyor", "yaşasın umut" türünden safsatalarla bugüne kadar oynadıkları Türk halkının şerefiyle daha fazla oynamasınlar. Apo'nun borazanlığını yapmaktan vazgeçsinler. Çünkü Apo, içinde bulunduğu çıkmazın farkındadır. Ve çıkış arayışları içerisindedir. Düzlüğe çıkmaya çalışırken de basını, aydınları ve siyasi çevreleri alet olarak kullanıyor. Alet olmak isteyenler, kendi başlarına gidip alet olabilirler. Hatta bu konuda Apo'nun yerini de tarif ederiz, yol biletlerini de alırız ancak, Türk milletini de etkileyerek bu oyunlara alet etmeye çalışmasınlar. Sonra onları, ümit bağladıkları Apo'ları da kurtaramaz!

Abdullah Öcalan, içinde bulunduğu tıkanıklığın hesaplarını enine-boyuna ölçtükten sonra, yeni taktikler geliştirme çabasına girmiştir. İç eğitim vasıtasıyla kendi militanlarını yeni taktikler konusunda şekillendirdikten sonra,

basınımızı kullanarak bu yeni taktikler temelinde kamuoyu oluşturma çabalarına girişmiştir. Apo'nun yeni dönem taktiklerinin ne olduğuna kısaca değinelim:

Bilindiği gibi Kuzey Irak harekâtı sırasında Celal Talabani, PKK'nın önemli bir gücünü zaiyatsız bir biçimde kendi bölgesine çekerek misafir etmişti. Buna rağmen Apo harekâtın hemen akabinde, yenilginin de şokuyla; "Kimse bizi Kuzey Irak'tan atamaz, oradaki halkın da gerçek temsilcileri biziz. 1993 yılının başından itibaren Kuzey Irak'a ne pahasına olursa olsun gireceğiz. Kuzey Irak'ta ya biz ya da Kürdistani Cephe olacaktır." şeklinde demeçler vermişti. Ancak geçen süre zarfında PKK ve Kürdistani Cephe yetkilileri, Kuzey Irak'ta mahiyeti henüz açıklanmayan bir toplantıda buluşarak dostluk ve kardeşlik anlaşması yaptılar. Bu noktadan itibaren PKK ile Celal Talabani arasında sıkı bir diyalog ortamı gelişti. Bunun üzerine A. Öcalan, "Güçlerimizi Kuzey Irak'ta barışçıl temellerde konuşlandıracağız" demiştir. Bir başka açıklamasında da; "Biz bugün eskiye nazaran Kuzey Irak'ta daha güçlü konumdayız. Kuzey Irak Parlamentosu bizden habersiz hiçbir karar almamaktadır. Tamamen bizim etkimizdedirler." demiştir. Bu gelişmeler neyi ifade eder? Bize göre bu gelişmelerin altında yatan birçok nedenler vardır. Kürdistani Cephe-PKK çatışmasına kadar PKK'nın terörist bir örgüt olduğunu söylemeye bir türlü dili varmayan Batı basını ve kurumları, hep bir ağızdan Kürdistani Cehpe ile çatışan PKK'nın terörist bir örgüt olduğunu haykırmaya başladılar. Bundan hareketle T.C. yetkilileri, Batı'lı devletlerin artık gerçekleri görmeye başladığını belirttiler. Fakat, Batı'lı güçler, PKK'nın Kürdistani Cephe ile çatışması üzerine bu tavrı takındıklarını görmemezlikten geldiler. İşte bu yüzden, geçen süre zarfında bu malum çevreler, PKK'nın Kuzey Irak'ta oluşturulmaya çalışılan Kürt

Federe Devleti'ne saldırmaması için gerekli koşulları yarattılar ve PKK da Kürdistani Cephe ile bir saldırmazlık anlaşması imzaladı. Dolayısıyla PKK, savaş ortamında kaybettiği bir mevzisini malum çevrelerin desteğiyle yeniden kazanmış oldu. PKK, bundan sonra Suriye ve İran'ın bilgisi dahilinde topraklarını kullandığı gibi fakat biraz daha farklı bir biçimde Federal Kürt Parlamentosu üzerinde etkili olmak şartıyla Kuzey Irak topraklarını da kullanacaktır. Bu, yeni dönem senaryosunun(taktiklerinin) bir parçasıdır. Batı kamuoyu nezdinde kaybetmiş olduğu itibarını böylece yeniden kazanmış olmaktadır. Diğer yandan, ülke içindeki eski güç ve imkanlarına kavuşmak maksadıyla belli bir zaman kazanmak istiyor. Bu süreç içerisinde Kuzey Irak'ta etkili bir güç haline geleceğinden ülke içi güç ve potansiyelini yalnız Behdinan bölgesine değil, Kuzey Irak'ın tümüne dayandırarak kurtarılmış bölge ve siyasi iktidar çözümü ile hamle yapmak istiyor. Ancak, bu zamanı da "Apo silahı bırakıyor", "T.C. saldırmazsa biz de saldırmayız", "Ayrılıktan yana ısrar etmiyoruz, her türlü barışçıl çözümlere açığız" demeçleriyle kazanmaya çalışıyor. Fakat, kâhin olmaya gerek yok; barışçıl çözüm için, silah bırakmak için ileri süreceği şartların kabul edilmez türden olacağı da açıktır.

Bu arada basınımızın da yardımıyla sanki kayıtsız-koşulsuz silah bırakıyormuş imajı yaratılmaktadır. Dolayısıyla kamuoyu; "Abdullah Öcalan daha ne yapsın? Silahı da bırakacakmış, fazla üzerine gitmemek lazım, bir fırsat tanımak lazım. İlk şartlarını fazla abartmamak lazım, süreç içerisinde daha da yumuşayabilir" düşüncesine kanalize edilmektedir. Bu durum A. Öcalan'ın manevra sahasını genişletmekten başka bir işe yaramaz.

Sonuç olarak; Abdullah Öcalan, askeri ve siyasi tıkanmışlığı aşmak için bir yandan zaman kazanmaya çalışırken,

diğer yandan yeni mevziler elde etmeye uğraşmaktadır. Bir yandan HEP milletvekilleri ve hükümeti kullanarak Nevroz gösterilerinin barışçıl bir ortamda yapılacağı, kitlelerin korkmadan katılması gerektiği havası yaratılarak çok sayıda insanın meydanlara koşturulmasına çalışılırken, aynı zamanda Avrupa'da bazı kuruluş temsilcilerinden oluşturdukları komisyonları bu barışçıl gösterileri(!) izlemeleri için harekete geçiriyorlar, öte yandan da silahlı gruplarına talimatlar vererek "T.C., Nevroz gösterilerine silahlı mücadelede bulunacak, halkı korumak amacıyla oralarda hazır bulunun ve karşı koyun" demektedir. İşte Apo'nun barışçı mantığı budur. Provokasyonun dehşetini görmemek mümkün değildir. Bir taşla bir kaç kuş birden vurmak istiyor. Bir yandan gösterilerin barışçıl bir havada geçeceğini söyleyerek çok sayıda insanı meydanlara toplamaya çalışıyor, diğer yandan ortalığın savaş meydanlarına dönüştürmek için gerilla gruplarına talimat veriyor ve bu dehşet tablosunun T.C. tarafından yaratıldığını yerinde görmek ve belgelemek maksadıyla Avrupa'dan komisyonlar oluşturarak görevlendiriyor.

Böylesi sadist bir mantıktan silahını bırakması nasıl beklenebilir?

Farz edelim ki, basının bahsettiği gibi A. Öcalan, kayıtsız şartsız silahlı mücadeleden vazgeçti. Ellerinde bulunan yüzlerce havan topu ve uçaksavarı, binlerce roketatarı, on binlerce tüfeği ve el bombasını kime teslim edecek? Her biri onlarca kişinin katili olan ve sayısız katliamlar gerçekleştiren on bine yakın militanını ne yapacak? Bunlar, döktükleri Mehmetçik, polis, öğretmen, genç-ihtiyar-kadın-çocuk kanlarının hesabını vermeyecekler mi? Ya da bu kanların hesabı kimden sorulacak? Halkın dişinden, tırnağından arttırarak ödediği vergilerle bir araya getirilen yüzlerce araç-gereç, bina-tesis yakılıp yıkılmıştır. Bunların hesabı kimden

sorulacak? Ya da bir takım tavizler verilerek Apo'nun ateşkes çağrısı kabul edilirse, on yıldır yağmur-kar demeden canlarını dişlerine takarak eşkıya ile mücadele eden ve bu uğurda şehit olan yüzlerce vatan evladının geride bıraktıkları demeyecekler mi; "Madem bu toprak parçalarını Apo'ya peşkeş çektiniz, neden çocuklarımızı öldürttünüz?" Halen hayatta olanlar sormayacak mı? "Madem bu noktada Apo ile birleşecektiniz, neden Güneydoğu'da ve Doğu'da yıllarımızı heba ettik? Neden bizi piyon olarak kullandınız?" Kürdüyle Türküyle bu topraklarda yaşayan insanların bir sürü olmadıkları, içlerinden bazılarının çıkıp bu rezaletin hesabını sormayacağını kim garanti edebilir? Apo'nun, okulundan, işinden, aşından, yerinden, yurdundan ettiği, sorgusuz-sualsiz kurşuna dizdiği, ölüme gönderdiği insanlar ve yakınları, T.C.'den olmasa bile Apo'dan hesap sormayacaklar mı? Onlar da demeyecekler mi ki; "Madem T.C. ile birleşecektin, neden bizi bu kan deryasının içine ittin?" Kürdüyle Türküyle, askeriyle-militanıyla, korucusuyla, sade vatandaşıyla binlerce kişinin kanına giren Apo'ya bu insanların yakınları, hesap sormayacaklar mı? Salt bu yüzden de olsa, Apo, cesaret edip elindeki silahı bırakabilir mi?

Toplumun kaderini belirleyen makamların sahipleri ve aydınlarımız değerlendirme ve yorum yaparken bunları düşünmek zorundadırlar.

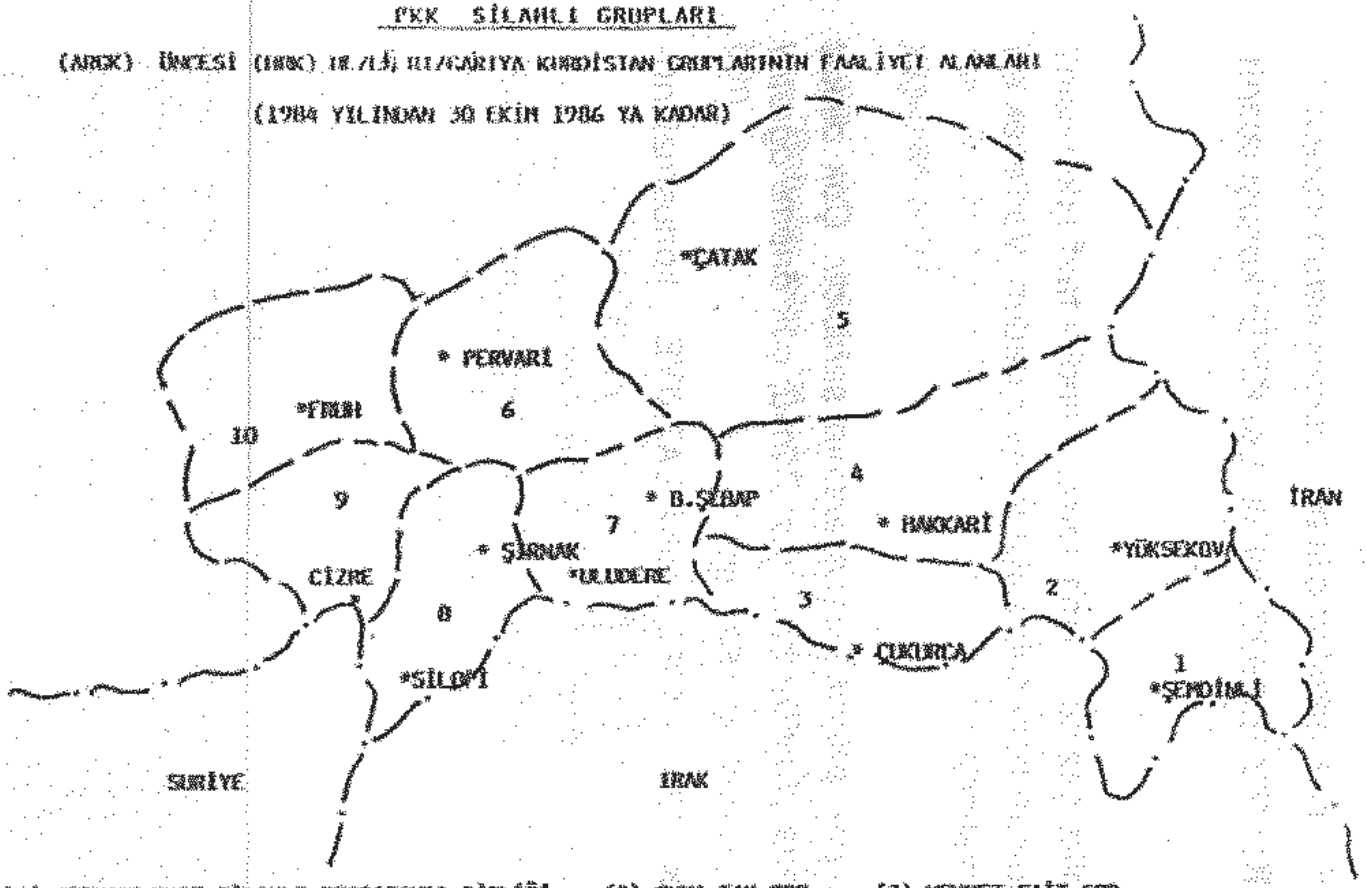
Suçlu, nedamet duyup suçunun kefaretini ödediği taktirde elbette ki toplumun bağrına dönebilir. Ancak bunun ötesinde ve dışında bir çözümü Türkiye halkına dayatmak kabul edilemez.

Dördüncü Bölüm

PKK SİLAHLI GRUPLARI

(ARBK) ÜNCESİ (IRBK) IRAK/GÜNEY KUZEYDOĞU KÜRDİSTAN GRUPLARININ FAALİYET ALANLARI

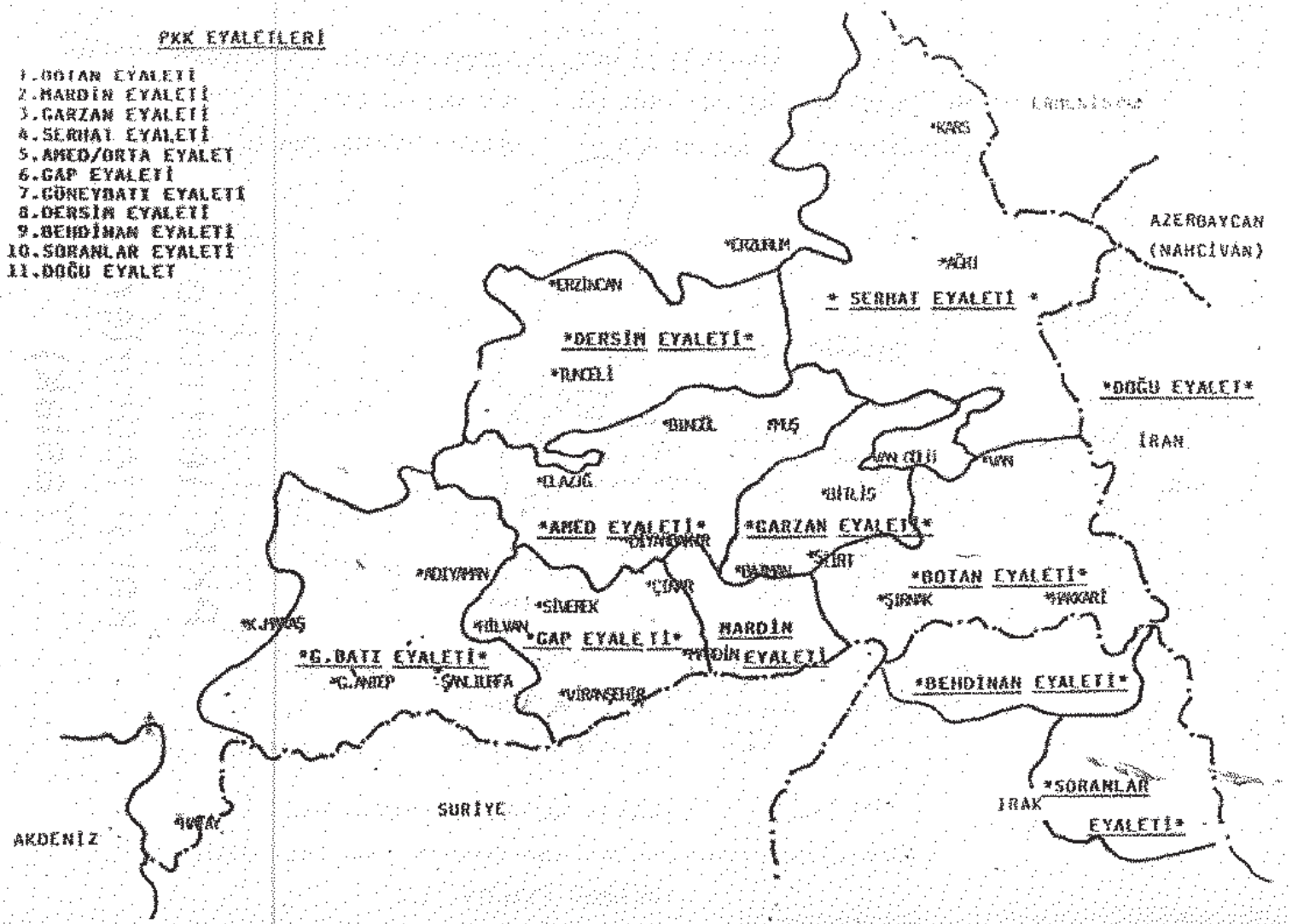
(1984 YILINDAN 30 EKİM 1986 YA KADAR)

(1) FERHAT KURT SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ (2) CUMA TAK SPB. (3) MEHMET SAİT SPB.

(4) (5) 10 MAYIS SPB. (6) AHMET KURT SPB. (7) SALİH KANDAL SPB.

(8) ÇETİN AKKURT SPB. (9) DELİL DOĞAN SPB. (10) 14 TEMMUZ SPB.

PKK EYALETLERİ
1.BOTAN EYALETİ
2.HARDİN EYALETİ
3.GARZAN EYALETİ
4.SERHAT EYALETİ
5.AMED/ORTA EYALET
6.GAP EYALETİ
7.GÜNEYBATI EYALETİ
8.DERSİM EYALETİ
9.BEHDİNAN EYALETİ
10.SORANLAR EYALETİ
11.DOĞU EYALET
*KARS
AZERBAYCAN
(NAHCİVAN)
*ERZURUM
*AĞRI
*ERZİNCAN
* SERHAT EYALETİ *
DERSİN EYALETİ
*TUNCELİ
DOĞU EYALETİ
İRAN
*BİNGÖL
*MUŞ
*VAN
*ELAZIĞ
*BİTLİS
AMED EYALETİ
GARZAN EYALETİ
*SİİRT
BOTAN EYALETİ
*ŞIRNAK
*HAKKARİ
*ADIYAMAN
*SİVEREK
*MARDİN
GAP EYALETİ
G.BATI EYALETİ
*G.ANTEP
*ŞANLIURFA
*VİRANŞEHİR
BEHDİNAN EYALETİ
*SORANLAR
EYALETİ*
IRAK
SURİYE
AKDENİZ

PKK Terörü'ne Karşı Tedbirler (Taslak)

1- Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesindeki mevcut tehdit güncelliğini korumaktadır. İçinde bulunulan şartlarda güncelliği muhafaza olayı gelecekte de devam edecektir. Üniter Türkiye Cumhuriyeti'nin siyasi egemenlik sahası içerisinde bazı bölgelerde şekli bir egemenliği söz konusu iken; kültürel, sosyal, ekonomik egemenliğinin yok denecek kadar az olduğu, gelişmekte olan olaylarla kesin olarak ortaya çıkmıştır.

Anadili Kürtçe olan nüfusunun ağırlıklı olarak yaşadığı Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin bir çok yerinde Kürt unsuru, milli kültür ve milli politikaların dışında genel ekonomik ve sosyal yapıdan ayrı olarak varlığını devam ettirmektedir. 1970'li yıllardaki Kürtçe akımlar ve 1980'li yıllarda ortaya çıkan PKK terörü bu gerçeği güncelleştirerek Türkiye Cumhuriyeti'ni üniterliği açısından olumsuz bir çözüme hızla yaklaştırmaktadır. Üniter yapıda ayrılık veya özerklik şeklindeki bir çözümün Kürtler için bir yıkım veya kurtuluş olup olmadığı tartışmaları sağduyu sahibi Kürt unsur içerisinde sürüp gitmekteyken, Kürtlerinde Türkiye Cumhuriyeti'nin diğer vatandaşları gibi her yönüyle ana yapıya entegre olmaları arzu edilmektedir. Bu durumda Kürtlerin dilleri, örfleri, adetleri ve geçmişleri ne

olursa olsun mevcut milli kültür, mili siyaset potasında erirler, genel ekonomik ve sosyal yapının birer parçası olarak hareket edebilirler.

Türkiye'de PKK terörünün faaliyet gösterdiği alanlar incelendiğinde şöyle bir tablo ile karşılaşılmaktadır;

a) Kürt nüfusun yoğun olduğu Gaziantep, Kahramanmaraş, Adıyaman, Malatya, Elazığ ve Şanlıurfa'nın büyük bir bölümünde belirtilen yönde bir entegrasyon, bütünleşme söz konudur. Bu sahalarda Kürtçe konuşan insanlar kültürel, siyasal, sosyal ve ekonomik sahalarda da özgül konumlarından bir hayli arınarak milli bünyeye adapte olmuş durumdadırlar. Dolayısıyla bu alanlarda olumlu çözüme bir hayli yaklaşılmıştır. Sayılan illerde potansiyel bölücü Kürtçülüğün varlığından söz etmek doğru değildir. Bu bölgenin insanı Türkiye Cumhuriyeti'nden umudunu kesmediği müddetçe Kürtçülük maceralarına kapılmaz. Ancak tutarsız davranışlar karşısında istemeyerek teröre boyun eğebilir, belki de yer yer gelişmesine ve güçlenmesine yardımcı olurlar. Her şeye rağmen bunu yapmayacak olanlarda bölgeden ayrılmak zorunda kalırlar.

b) Tunceli, Erzincan, Erzurum, Kars ve Ağrı illerinde ise durum biraz daha değişik boyutlar arz etmektedir.

Bu illerde potansiyel Kürtçülük klasik anlamda fazla etkili değildir. Ancak geçmişteki Ağrı ve Dersim gibi iki büyük isyanın etkileri tamamen ortadan kalkmamıştır. Özellikle Tunceli ve Ağrı civarında bölücü terör bu isyanları propaganda malzemesi yaparak zihinleri bulandırmaktadır. Buna rağmen de büyük bir başarı elde etmiş değildir. Çünkü, başta Erzurum, Kars, Erzincan olmak üzere Ağrı ve Tunceli'de de ulusal değerler yerleşmeye başlamış, bu yönde epey mesafe alınmıştır.

Buralarda inisiyatif kaybedilmezse Kürtçülük fazla bir problem teşkil etmez. Ancak, PKK terörünün etkili olduğu oranda Kürtçülük problemi varlığını hissettirmektedir.

c) Bingöl, Muş , Bitlis, Van ve Diyarbakır illerinde Kürtçülük potansiyeli mevcut olup dış etkilere ve istismara bir hayli açıktır. Çabuk alevlenme özellikleri arz etmektedir. Denetim altında tutulduğu taktirde problem teşkil edemez ve ulusal yapıya biraz geç ve sancılı da olsa adapte olmaya uygundur.

Kısa dönemde askeri, uzun vadede ekonomik, sosyal ve kültürel önlemler ile buralarda sorunun çözümü mümkündür. Çözüme denetim altında ulaşılması gerekir. Yörede çıkar ve sahtecilik temelinde Kürtçülük yapılmaktadır.

d) Siirt, Batman, Şırnak, Mardin ve Hakkari gibi sahalarda ise, Türkiye Cumhuriyeti'nin egemenliği yetmiş yıl boyunca tamamen şekli ve yüzeysel kalmıştır.

Bu alanda milli-üniter devletin öngördüğü, ortak kültür, ortak siyasal ve sosyal yaşam ve ekonomik bütünlükten söz etmek mümkün değildir. Tamamen dış etkilere açık, ayrılıkçı çözüm tarzında temel teşkil edebilecek bir yapı kendini göstermektedir.

Bunun yanı sıra elli yıl boyunca güneyindeki milliyetçi Barzani hareketince beslenmiş bir Kürtçü potansiyel mevcuttur. Uzun süre ilgi dışı kalmış bu yöre insanının kısa dönemde Kürt milliyetçiliğinden arındırılıp ulusal bünyeye alınması kolay olmayacaktır. Ancak imkansız olduğu da söylenemez. Mevcut bölücü PKK terörünün çıkmaza girmesiyle bunalıma düşecek olan bu insanlara her yönden daha sağlıklı bir yaşam biçimi sunulursa buralarda da zaman İçinde ayrılıkçı düşünceleri kırmak mümkün olacaktır.

2- PKK terör örgütü faaliyet stratejisini belirlerken ve döneme uygun taktiklerini saptarken, özellikle gerilla faaliyetleri açısından doğu ve güneydoğunun kendine has özelliklerini göz önünde bulundurmuştur. PKK karşıtı çalışmalar ve tedbirler açısından da bu yöntem özellik arz etmektedir.

PKK terör örgütü, Şırnak, Hakkari, Siirt ile Mardin, Bitlis ve Van illerinin bir kısmını içine alan sahayı "Botan Eyaleti" olarak adlandırmış, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin egemenliğinin yüzeysel olduğu bu sahayı gerilla mücadelesinin temel ve ana üssü kabul ederek ele almıştır. PKK 1989 yılına kadar bu alanın ne pahasına olursa olsun kurtarılmış bölge haline getirilmesi çabası içinde bulunmuştur.

Bölgeye atfedilen bu rolün nedeni salt canlı bir Kürtçülük potansiyeli değildir. Coğrafyasının gerilla faaliyetlerine son derece elverişli olması Kuzey Irak ve Kuzeybatı İran'a komşu olmasındandır. Bu sahadan Kuzey Irak ve İran'a uzun ve denetimi son derece güç sınırlardan geçmek son derece kolaydır.

Hem Kuzey Irak'ta ve hem de Kuzeybatı İran'da her iki devletin göz yumması sonucu elverişli cephe gerileri temin ederek üslenme, eğitim, lojistik ve benzeri konularda imkanlar sağlamak mümkündür.

Buna rağmen Abdullah Öcalan, "Eğer devlet mücadelemizi Botan'a hapsederse, eğer mücadele alanımız Botan'la sınırlanırsa şimdiden teslim bayrağını çekelim." demektedir. Çünkü, bu durumda PKK terörü dar bir alanda "mahalli" damgası yiyecektir.

Nitekim elli yıllık IKDP (Irak Kürdistan Demokratik Partisi) Irak yönetimince Kuzey Irak (Behdinan) bölgesine hapsedilmiştir. Bu nedenle bir türlü iflah olamamaktadır. Botan'a hapsedilecek bir PKK faaliyeti de elverişli geri cephelere,

muazzam manevra imkanlarına ve her türden dış desteğe rağmen çürüyüp kendi kendini yiyip bitirecektir. Irak yönetimi IKDP'yi Behdinan'a hapsedebildiği yıllarda üzerine gitmeye gerek bile görmemiştir. KDP'liler yanlarına ailelerini de alarak orada kendilerince bir yaşam şekillendirmişlerdir. Eğer bizde de PKK, Botan dediği bölgeye hapsedilebilirse ve bu alanın geniş olması nedeniyle bazı kesimler birbirinden tecrit edilebilirse, tecritli bölgelerde çürüme ve hatta birbirini yok etme gibi hususlar gelişebilir.

Örneğin; Cudi Bölgesi; Gabar Bölgesinden, Gabar-Herekol Dağı bölgesinden, Herekol-Kato Dağı bölgesinden tecrit edilebilirse uygun bir taktik üstünlük sağlanabilir. Filistin, Salvador, Bolivya, Peru gerillaları ile Irak Kürtleri böyle bir duruma düştükleri için başarısız kalmışlardır. PKK 1990 yılında bu konuyu ön plana çıkartarak; "Biz Botan'ı kurtarılmış bölge yapmaktan vazgeçtik, bu akılcı bir siyaset değildir, çok tehlikeli bir yaklaşımdır." demeye başlamış, genel strateji içinde taktik bir hataya düşmekten son anda vazgeçmiştir. Bu konuda bir hayli doküman mevcuttur.

3- Madem ki PKK, varlığını Botan dediği bölgenin ayakta kalmasına bağlıyor ve madem ki Botan'ın yaşatılabilmesinde, etkinliğinin ve terörünün Güneydoğu'nun her kesimine ve batıdaki şehirlere yayılması şartını getiriyor o halde, karşı tedbirler planlamasında bu durum dikkate alınmalıdır.

a) Gaziantep, Kahramanmaraş, Adıyaman, Malatya, Elazığ ve Şanlıurfa'nın bir kısmı uygun bir faaliyetle PKK terörüne kapatılabilir. Bu bölgeye PKK "Güneybatı eyaleti" bir kısmına da "GAP eyaleti" adını veriyor. Bu illerde PKK'nın varlığına son vermek zor değil ancak gereklidir.

b) Kars, Ağrı, Erzurum, Erzincan ve Tunceli illerinde de iyi bir istihbarat ve uygun bir karşı faaliyet ile PKK'yı belki

biraz daha fazla uğraşarak, belki biraz daha zaman harcayarak etkisiz hale getirmek mümkündür. PKK bu alanlara "Serhat" ve "Dersim" eyaletleri adını vermektedir.

c) Geriye, Diyarbakır, Bingöl, Muş, Bitlis ve Van gibi ara bölgeler kalmaktadır. PKK buralara "Amed", "Orta", "Garzan" gibi isimler vermektedir. Eğer kuzeydeki Serhat ve Dersim alanları ile batıdaki Güneybatı ve GAP eyaletlerinde PKK'ya karşı başarılı bir çalışma yapılabilir ise PKK ara bölgelerde etkisiz hale getirilebilir, güçlü bir denetimle bu bölgelerdeki örgütsel çalışmaların önü tıkanabilir. Çünkü Botan'ın bastırılmasında ara bölgelerin belirleyici bir rolü mevcuttur.

Bölücü terörle mücadelede güvenlik kuvvetlerine üs rolü oynayan bölgeler bu ara bölgelerdir. Eğer ara bölgelerde denetim kaybedilirse Botan bir yana diğer alanlara müdahalenin imkanları ortadan kalkabilir. Ara bölgelerin güvenlik kuvvetlerince rahat kullanılabilmesi için Serhat, Dersim, Güneybatı ve GAP eyaletlerinin tamamının PKK etkisinden arındırılması gerekmektedir. Bu alanlarda PKK faaliyetlerinin temizlenmesi ve devlet otoritesinin güçlendirilmesi için halk desteğine önem vermek, bu desteğin dozunu iyi ayarlamak, gerektiği yerde ve gerektiği şekilde kullanmak söz konusu olmaktadır. Yeni düzenlemeler ile bu bölgelere el atıldığında bölücülüğün panzehirini buralarda oluşturmak mümkün olacaktır.

4- PKK "Güneybatı eyaleti" ve "GAP eyaleti" olarak isimlendirdiği illeri bir bütün olarak; "Türk sömürgeciliğinin sıçrama tahtası, Kürdistan'a yönelik faaliyetlerini durdurmada Güneybatı eyaletindeki gerilla mücadelesi belirleyici rol oynayacaktır." diyen Abdullah Öcalan, "Botan'ın gerillayı ülke geneline yaymak için önemi neyse, ülke geneline yayılmış gerillanın da Botan'ı yaşatmadaki önemi odur."

tarzında konuşmakta ve ülke genelinde gerillayı yaymanın kendileri açısından hayatiyetini vurgulamaktadır.

PKK'nın ısrarla tutunmaya çalıştığı ve bir hayli sorun yarattığı Gaziantep, Kahramanmaraş, Adıyaman, Malatya ve Şanlıurfa'nın Birecik, Suruç, Halfeti, Bozova, Hilvan ilçelerinde PKK'nın temizlenmesi gerçekten zor değildir. PKK'nın potansiyel gücü nedir ve halkın genel eğilimi hangi yöndedir sorularına cevap verebilmek için adı geçen alanların sağlıklı birer etüdünü yapmak gerekmektedir. Bu alanlarda da diğer alanlarda olduğu gibi güvenlik kuvvetlerinin yetkinliğinin yeterli olmadığı değerlendirilmektedir.

PKK'nın "Güneybatı eyaleti"nin ana üslenme bölgesi bu iki il sınırları içinde kalan Nurhak ve Engizek dağlarıdır. PKK bu üslere dayanarak ayakta durabiliyor. Nurhak ve Engizek'lerdeki bu üslenme bölgeleri yok edildiği taktirde halk devlete gönülden destek olacaktır. Bu durumda Gaziantep ve Kahramanmaraş illeri tehdit altından kurtulur, örgütün kadro kaynakları zayıflar, kır-kent ilişkileri bozulur. Adıyaman'da Recep mıntıkası, Elbistan-Akçadağ mıntıkası ile Halfeti-Araban, Besni mıntıkaları da buradan güç almaktadır. Bu mıntıkalarda tasfiye edildiği zaman bölge temizlenmiş olur.

Aslında "Güneybatı eyaleti"ne yönelik PKK faaliyetleri 1983 yılında büyük önem verilerek başlatılmıştır. PKK bu alanda 1985 yılına kadar bu alanda kadro bile oluşturmamış, 1988 yılına kadar da bölgeye gelen bütün PKK grupları darbe yemiştir.

1988 yılından itibaren kalabalık PKK grupları bölgeye girmişler ve Nurhak ile Engizek dağlarına yerleşmişlerdir. Örgüt 1989 yılında bu alanda eyalet konferansını onaylayabilmiştir.

Kürtçü potansiyelin zayıf olduğu bu sahada akılcı, etkin ve kalıcı tedbirler ile bir tek PKK'lı teröristin yaşaması bir yana bölge genelinde kuvvetli bir anti-bölücü akım oluşturmak ve bunu moral potansiyel olarak hem dış hem de iç kamuoyuna karşı kullanmak mümkündür.

PKK'nın amacı "Güneybatı eyaleti"nde de kısa sürede kırsal kesimde inisiyatifi ele geçirmek, oradan şehirleri tedirgin etmek, şehirlerdeki yandaşlarını cesaretlendirmek, sıradan vatandaşı korkutup sindirmek ve böylece bir avuç fakat örgütlü yandaşı vasıtasıyla Gaziantep, Kahramanmaraş, Şanlıurfa, Adıyaman, Malatya gibi şehirlerde ve bunlara bağlı ilçe merkezlerinde açlık grevleri, kepenk kapatma, gösteri, yürüyüş gibi eylemler ile savaşı yaygınlaştırmaya çalışmaktır.

Ayrıca, köy yollarından başlayarak uygun ilçe yolları ve giderek şehirlerarası yollarda barikat kurma, yol kesme, araç yakma türünden eylemler geliştirerek ara bölgeyi tamamen kuşatmaktır. Günümüzde bu yöntemleri kuzey bölgelerinde denemektedir. Halen kuzeyden ara bölgelere doğru bir kuşatma durumu söz konusudur.

Aynı örgütsel baskılar şiddetle güneybatıda başlarsa ve bu baskılar kuzeydeki ve "Botan"dakilerle birleşirse ara bölge tamamen düşer. İşte o zaman bütün doğu ve güneydoğu anadolu bölgesi "Botan"laşır. PKK bu durum için "Savaşı Kürdistanlaştırmak" terimini kullanmaktadır. Böyle bir durumda bölgedeki mevcut güvenlik kuvvetten ancak resmi bina ve tesisler ile kendi kışla ve karargahlarını koruma konumuna düşeceklerdir. Bu da tüm bölgeyi teröristlerin kullanımına terk etmek olacaktır.

5- Ara bölgeyi, "Botan" etkisizleştirilinceye kadar ayakta tutmak gerekmektedir. Bunun yolu kuzey bölgeleri ile güneybatıyı temizlemek ve PKK örgütünün baskılarından

temizleyerek gerçekleşebilir ve Mardin, Siirt, Şırnak, Hakkari bölgelerindeki direngen PKK eylemleri kırılabilir.

6- Gerek Adıyaman, Kahramanmaraş, Malatya, Şanlıurfa ve Gaziantep illerindeki PKK faaliyetleri ve gerekse ara bölge olarak tanımladığımız Diyarbakır, Bingöl, Muş, Bitlis ve Van illerinde PKK faaliyetlerine son verebilmek için;

a) Kırsal kesimde,

b) Kent kesiminde taktik üstünlük sağlamak gerekmektedir. Kırsal kesimde taktik üstünlük sağlamak mevcut PKK gruplarının imhasına bağlıdır. Bu grupların imhası;

1. Bölgede mevcut güvenlik kuvvetlerinin motive edilerek daha etkin bir biçimde kullanılması;

2. Geçici köy korucularının mevcut durumlarının edinilen tecrübelere istinaden düzeltilmesi ve teröristlerin üslenme bölgelerine yönelik olarak kullanılmasıyla gerçekleşebilir.

Kent kesiminde taktik üstünlük sağlamak şehir ve kasabalarda PKK'nın cephe faaliyetlerini (ERNK) engellemek ile sağlanabilir. ERNK gruplarının imhası da;

1. Güvenlik kuvvetlerinin uygulamakta olduğu klasik mani zabıta tedbirlerinin mücadelenin gereğince yönlendirilmesi ve uygulanmasıyla,

2. Şehir gerillasının eylem yapmasını engelleyecek istihbarat-sorgu-operasyon üçlüsünün yerinde ve zamanında kullanılmasıyla sağlanabilecektir.

Kent ve kırsal kesimlerde taktik üstünlüğün sağlanması sırasında, propaganda ve ajitasyon, bunlar yapı taşının harcı konumundadır. Karşı mücadeleler sırasında kullanılması elzem olarak değerlendirilmektedir. PKK faaliyetlerinin ve varlığının temelini teşkil eden silahlı propaganda ancak bu şekilde hayatiyetini kaybedebilir.

Mevcut PKK silahlı propagandasının sürekliliğini sağlayan, temel stratejisini koruyarak güvence altına alan Abdullah Öcalan'ın PKK önderliğindeki varlığının önemi giderek artmaktadır. Apo'nun bu konumunun sonu kendi içlerindeki PKK-Kürt burjuvazisi çatışması göz önüne alındığında PKK'nın da sonu olacak demektir.

Bize göre 1986 yılına kadar olumlu bir çizgide sürdürülen PKK'ya karşı mücadele anlaşılmaz bir şekilde çığırından çıkıvermiştir. Anlaşılmaz kelimesinin ardına sığınmamızda bir çok neden vardır. Anlaşılmaz kelimesini açarsak adliye koridorlarında veya cezaevlerinde sürünmekten korkarız. İnanıyoruz ki Türkiye Cumhuriyeti Apo denen yaratığın "T.C. şunları yapabilir, bunları yapabilir" vs. şeklindeki yorumlarına birazcık itibar etseydi bu ortama gelinmezdi.

Şimdi 1984 yılına dönelim ve Ekim 1986 tarihine kadar PKK militanlarının gücüne bir göz atalım;

1. Şemdinli Bölgesi'nde bir grup (15-20 Kişi)
2. Yüksekova Bölgesi'nde bir grup (15-20 kişi)
3. Çukurca Bölgesi'nde bir grup (10-15 kişi)
4. Hakkari Bölgesi'nde bir grup (10-15 kişi)
5. Çatak Bölgesi'nde bir grup (10-15 kişi)
6. Pervari Bölgesi'nde bir grup (15-20 kişi)
7. Uludere-Beytüşebap Bölgesi'nde bir grup (20-25 kişi)
8. Şırnak-Silopi Bölgesi'nde bir grup (30-35 kişi)
9. Cizre Bölgesi'nde bir grup (15-20 kişi)
10. Eruh Bölgesi'nde bir grup (30-35 kişi)

Yurt içinde faaliyet gösteren PKK silahlı propaganda birlikleri, belirtilen tarihler arasında tüm yurtta Mardin bölgesi dahil taş çatlasa 250-300 kişidir. Bu grupların faaliyet sahalarını bir harita üzerinde göstermeye çalıştık. 1993 yılındaki

durum ise içler acısıdır. Biz rakam vermiyoruz ancak bugün binlerle ifade edilen sayısal bir kalabalık söz konusudur. Geçmişin ve bugünün yöneticileri düşünürken ve vicdan muhasebesi yaparlarken insaflı olmalıdırlar. Yazdıklarımızdan devletin hiçbir kademesi gücenmemelidir. Üzerinde durduğumuz konuların kendilerini ilgilendirdiğini düşünenler bizim girişimimizle dürüst bir özeleştiri ortamının yaratıldığına inanmalıdırlar. Okuyunuz, araştırınız ve yorumlayınız. Bizim gibi bu savaşın içerisinde yetişmiş insanlar deneyimlerini ve çıkan sonuçları size komprime olarak sunuyorlar. Biz bu sözleri söylerken geçmişimizin pratiğinin özünü veriyoruz. Türkiye'de yargılanacak pek çok insan dururken bu satırların yazarına yüklenmek biraz insafsızlık olmuyor mu?

1993 yılı kışı geliyor, doğal olarak kırsal kesimde PKK eylemlerinde azalma olacaktır. Peki kent kesimi ne olacak? Suriye'deki yatak odasında ve beyaz lake kaplı yatağında porno yıldızları gibi basına resimler çektiren ve ameliyat görmemiş hötöröfler gibi sırıtan Apo; "Türkiye'nin başbakanlığına talibim" diyebiliyor. Derse desin ne olacak! demeyin, tedbir alın. Klasik tedbirleri böyle giderse neler olabileceğini *Kürtler, PKK ve A. Öcalan* isimli kitabımızdan bir alıntı yaparak göstermek istiyoruz.

"Çukurova'nın yarısı Kürtleşmiş durumdadır. Çukurova aslında yarı yarıya Kürt'tür. Kısmen fellahtır, kısmen de Türk'tür ama bence, Kürtler giderek çoğunluğu da alacak, bir nevi yarı Kürdistan eyaletidir Çukurova. İstanbul'da 2-3 milyon Kürt var. Yani 5-6 vilayet değerinde bir çalışma alanıdır. İzmir'de 2 vilayet değerinde, Konya da 1 vilayet değerinde Kürt var. İç Anadolu'da 1 milyon; tam bir eyalet, Ege'de en az 1 eyalet, giderek Antalya, Burdur, Isparta'da işçiler turizm sektörü dolayısıyla kayıyor, orası da öyle neredeyse Kürdistan'ın 8. eyaleti de Türkiye'dedir. 8 Eyalet orada,

8 eyalet bu tarafta. Dolayısıyla böyle bir ağırlığı vardır Türkiye çalışmalarının."

Şimdi soruyorum; Apo efendi bu lafları 9 Ağustos 1991 günü etmişti. Bir şeyler anlatabildim mi acaba?

Bu arada Apo efendinin 1984 yılında yayınladığı "Kürdistan Devrimci Savaşının geliştirilmesi Üzerine" isimli PKK kadrolarına gönderdiği talimatı da okuyunuz. Bakın orada elin oğlu ne diyor:

1. Düşman ulusal kurtuluş mücadelemizin uluslararası alanda sağladığı etkinliği zayıflatmak, ilişki geliştirmesini engellemek için provokasyon eylemlerine başvurabilir. Avrupa bunun için en uygun alanıdır. Devrimi ezmek için en küçük fırsatı bile kullanacaktır.

2. Sömürgeci faşist yönetim, Ortadoğu'da çeşitli güçlere tavizler vererek geri cephe konumu taşıyan çeşitli alanları bize kapatmaya çalışacaktır. Başta Güney Kürdistan (Kuzey Irak), İran ve Suriye üzerinde amacını gerçekleştirmek için aktif çaba içerisine girecektir.

3. Irak'ta faşist Saddam'ın deneyimlerinden yararlanabilirler. Toplumumuz içindeki serseri lümpen ve mahkumları toplayarak milisler oluşturabilirler.

4. Aşiret reisleri, şeyh ve molla gibi kişiler ve toplumda nüfuz sahibi olan insanları organize edebilirler.

5. Kürdistan parçaları arasındaki ilişkiyi kesmek için sınır hattı üzerindeki bazı köyler yerinden kaldırıp tampon bölgeler oluşturabilirler, tampon bölgelere İran tipi karakollar kurabilirler.

6. Partimizin cezaevlerindeki önder kadrolarını idam edebilirler.

Evet elin oğlu bunları söylüyor. İşte dokuz yıldır devam eden savaşta, aslında nelerin yapılmadığını ortaya koymak için Apo efendinin 1984 yılındaki talimatından alıntılar yaptık. Aslında bu talimat tam 21 sayfadır ve bize göre savaşın başında sanki Türkiye'ye yapması gereken şeyleri anlatmaktadır. Tam tarihini de vereyim; 20 Aralık 1984

Sorun İçin Bir Çözüm Yöntemi (Taslak)

Çözüm İçin

1. Silahlı mücadele sıfırlanmalıdır.

2. Bölgeyi etkileyen güncel ve pratik sorunlar ile mücadele edilmelidir.

3. Kürtçülük sorununa köklü ve kalıcı çözümler getirilmelidir.

Bu Nedenle:

1. Bölge sorunları iyi tahlil edilmelidir ve sağlıklı bir bakış açısı geliştirilmelidir.

2. Bu bakış açısından hareketle bir karşı mücadele stratejisi oluşturulmalıdır.

3. Geliştirilen stratejiyi adım adım hayata geçirecek araçlar (teşkilatlar) ve yöntemler (taktikler) geliştirilip uygulanmalıdır.

A- Bakış Açısı

1- a) Kürtçülük sorununun toplumsal boyutlara varması, giderek bir ulusal mücadele (her alanda) ve ayrı bir devlet kurulması yönünde, toplumda (Türk-Kürt) aydınlar, bürokrasi arasında, devlet nezdinde, dış kamuoyu nazarında bir havanın doğmasına silahlı faaliyetler ivme kazandırmaktadır.

b) Silahlı faaliyetlerin kesintisiz devam etmesine Abdullah Öcalan'ın bir araya getirdiği düşürülmüş kişilerin (militanların) varlığı sebep olmaktadır.

c) Bu militanların sürekliliğini sağlayan ve her koşulda silahlı faaliyetlere zorlayan Abdullah Öcalan'dır.

2- a) Dışarıdan bazı güçler, Abdullah Öcalan ve PKK unsurunu, Türkiye üzerinde bir tazyik faktörü olarak kullanmak istiyorlar ve kullanıyorlar.

b- Abdullah Öcalan ve PKK bu durumu bildiği için, adı geçen güçlerin maddi ve manevi kaynaklarını kullanmaktadır. Bu kaynaklar silahlı faaliyetlerin önemli payandalarına dönüşmektedir.

c- Abdullah Öcalan ve PKK, komşu ülke topraklarını ve özellikle sınır boylarını silahlı faaliyetle niçin hayati öneme haiz birer geri cepheye dönüştürmüştür? Geri cepheler silahlı faaliyetlerin nefes boruları konumundadırlar.

d) Abdullah Öcalan ve PKK, Doğu ve özellikle Güneydoğu'daki toplumsal yapıdaki (ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel) gerilikten-dağınıklıktan güç ve destek almaktadır.

e) Abdullah Öcalan ve PKK, savunmasız köylülerden, işsiz-güçsüz şehirli gençlerden, problemli üniversite ve liseli gençlerden her türden kadro ve eleman ihtiyacını temin etmektedir.

f) Başıboş (belli bir düzeni olmayan) şehirli ve köylü kitlesi, çeşitli bahaneler ve tahriklerle, istismar unsurları da kullanılarak etnik görünümlü toplumsal olaylarda dinamo vazifesi görmektedir. Abdullah Öcalan ve PKK'nın, silahlı mücadele ile ilk etapta varmak istediği bu kesimlerdir.

g) Bazı istikbal avcısı, avukat, doktor ve benzeri kişiler, PKK'yı da aşarak dışarıdaki birtakım güçlerle temas edip PKK'nın yanı sıra o güçlerden de destek alarak, devletin,

demokrasinin ve kamuoyunun genel hoşgörüsüne sığınarak kitle eylemlerinin büyümesi, uzamasını ve başka yerlere sıçramasını sağlamaktadırlar.

h) İşte bu noktadan sonra Abdullah Öcalan ve PKK, baştan sona atlayarak zaman zaman tekrar başa dönerek amacı için, her kesimin, her türlü zaafını, her şeyini kullanmaktadır.

3- a) Doğu ve Güneydoğu'da yılların ihmalinden dolayı ekonomik yapı ana yapıya entegre edilememiştir. Bu husus Abdullah Öcalan ve PKK tarafından istismar edilmektedir. İnsanlar da buna tepki vermemektedirler.

b) Adı geçen bölgelerde, toplumsal birliğin bir gereği olarak sosyal ve siyasal olarak insanlar ana yapıya entegre edilememiştir. Özellikle bu husus doğal bir ayrılık arz ettiğinden, Abdullah Öcalan ve PKK tarafından kullanılmaktadır.

c) Doğu ve Güneydoğu, tam bir serbesti ortamında olmak koşuluyla, ulusal kültür potasında eritilememiştir. Bu durum etnik istismarın temel noktası olarak Abdullah Öcalan ve PKK'ya büyük avantajlar sağlamaktadır.

d) Özellikle bölgede idari, adli ve asayiş bakımından sosyal ve hukuk devleti olmanın bir gereği olarak özlü bir denetim oluşturulamamış, devlet kurumları şekli, kof ve işlevsiz birer yapı düzeyinde kalmıştır. Geçmişte bu boşlukları başka güçler doldurmuş iken, giderek bu başka güçlerin durumunu istismar eden Abdullah Öcalan ve PKK bunları sindirerek boşluklara kendisi kurulmuştur.

B- Üç Aşamalı Mücadele Stratejisi

1. Acil Olarak:

- Mademki silahlı mücadele Kürtçülüğe ivme kazandırıyor;

O halde, silahlı faaliyetleri sıfırlamak gerekmektedir.

- Mademki silahlı faaliyetleri organize olmuş militanlar sürdürüyor,

O halde, militanları organizasyondan yoksun bırakmak gerekiyor.

- Mademki Abdullah Öcalan bu organizasyonun devamını sağlıyor,

O halde, Abdullah Öcalan'ın devre dışı bırakmak gerekiyor.

2. Orta Vadede:

- Mademki PKK, Abdullah Öcalan faktörü kullanılarak dıştan dayatılıyor,

O halde, bu kanallar tıkanmalı ve işbirliği sabote edilmelidir.

- Mademki PKK çeşitli Batı ülkelerinin kaynaklarını kullanıyor,

O halde, buraların pozisyonları bozulmalı, işlevleri tersyüz edilmelidir.

- Mademki PKK toplumsal gerilik ve dağınıklıktan istifade ediyor,

O halde, toplum çağdaş manada organize edilmelidir.

- Mademki PKK savunmasız köylüleri, işsiz şehir kitlesini ve öğrencileri kadro potansiyeli olarak kullanıyor,

O halde, bu insanlar başka alanlara kanalize edilmelidir.

- Mademki başıboş kitleleri, PKK toplumsal olaylara itiyor,

O halde, bu insanlara sahip çıkmanın yolları araştırılmalıdır.

- Mademki bazı istikbal avcıları, toplumun bir kesimini şahsi siyasi çıkarları için kullanmaya çalışıyor,

O halde, meydan bu tür kişilere bırakılmamalıdır.

- Mademki PKK herkesi çıkarları için kullanma hastalığına tutulmuştur,

O halde, bu anlayışları teşhir edilmelidir.

3. Uzun Vadede:

- Mademki Doğu ve Güneydoğu şimdiye kadar Türk ekonomik (mali-sinai) sistemine entegre edilememiştir,

O halde, adı geçen bölgeyi ana yapı ile kaynaştırmak gerekiyor.

- Mademki sosyal ve siyasal olarak, Doğu ve Güneydoğu genel yapı ile bütünlük arz etmiyor,

O halde, Doğu ve Güneydoğu'da Türk sosyal ve siyasal hayatını (yurttaşlık temelinde) egemen kılmak gerekiyor.

- Mademki Doğu ve Güneydoğu'da ulusal kültür ve bu kültürün çeşitli fonksiyonları hakim konamamıştır,

O halde, adı geçen bölgeleri hiçbir şekli zorlamaya kaçmadan ulusal kültür potasında eritmek gerekiyor.

- Mademki Doğu ve Güneydoğu'da idari, adli ve asayiş bakımından kurumlaşma şeklîdir (biçimseldir),

O halde, buralarda sosyal-hukuk devletinin bir gereği olarak devleti özlü bir biçimde oturtmak gerekiyor.

C- Karşı Teşkilatlar ve Taktikler (Araçlar ve Yöntemler)

1. Acil Olarak:

a. Türkiye'nin iç ve dış politik çıkarlarını savunmak maksadıyla, çağın gereklerinin! ve içinde yaşanılan şartlara uygun, genelde teröre ve özelde bölücü teröre karşı etkili, bileşimi ve donanımı ile ihtiyaca cevap verebilecek kanuni

yetki ve sorumluluğu yeterli, milli birliği korumaya matuf bir profesyonel teşkilat kurulmalıdır.

b. Bu teşkilat istihbarat ve operasyon faaliyetlerinin ülke içinde ve dışında yürütebilme yetki, kabiliyet ve imkanlarına sahip olmalıdır.

c. Adı geçen teşkilat, başta Abdullah Öcalan olmak üzere, terörü yurtdışında sevk ve idare eden tüm terörist şefleri adaletin huzuruna çıkartabilmelidir.

d. Teşkilat, ülke içindeki terörist üsleri açığa çıkartabilmeli, bu üsleri dağıtabilmeli ve buraları sürekli kontrol altına alabilmelidir.

e. Teröristlerin, başta kırsal kesim olmak üzere, çeşitli alanlardaki güç büyütme ve halk içinde korku ve dehşet salma hallerine mani olunmalıdır.

2. Orta Vadede:

a. Başta dışişleri olmak üzere, ilgili tüm resmi ve gayri resmi kuruluşlar, tüm ekonomik, siyasal kültürel teşkilatlar ve basın yayın organları propaganda seferberliği ilan ederek, PKK'yı dışarıdan bizlere dayatanlar teşhir edilmelidir. Ayrıca, PKK'nın toplumsal hayatımıza vermiş olduğu zararlar çarpıcı örnekleriyle, özellikle Avrupa kamuoyuna sunulmalıdır. Öte yandan duruma göre somut tedbirler de alınmalıdır.

b. Terörün kullandığı dış kaynak ve imkanlar somut delilleriyle önce gözler önüne serilmelidir, ardından bu kaynakların kurutulması için resmi ve gayri resmi girişimler, karşı propaganda faaliyetleri özel çaba ve imkanlar ile teşhir edilmelidir.

c. Feodal, aşiretçi yapıdan kısmen çözülen kesimler asalak bir yaşam biçimi sürdürmektedirler. Dolayısıyla bölgede

tümden bir toplumsal reorganizasyon gerekmektedir. Yani toplumsal dağınıklığa son verecek pratik çözümler uygulamaya konmalıdır. Entegre bir proje ile kısa sürede bu sorunun üstesinden gelmek mümkündür.

d. Köylüleri üretim içerisine çekmek ve sorumluluk vermek, şehirli işsizleri büyük mali kaynaklar gerektirmeyen projelere kanalize etmek, öğrenci gençliğin motiflerini yönlendirmek ve bu işler il, ilçe, kasaba, köy bazında koordineli bir biçimde yürütülmelidir.

e. Başıboş insanlara geçici ve kalıcı tedbirler paketi çerçevesinde ulaşmak, onları parça parça kazanmak, bir kısmını yurt dışına işçi olarak kontrollü bir biçimde, bir kısmını batı illerinde istihdam etmek, bir kısmını yöredeki bazı projelerde değerlendirmek, onları mutlaka üretim olayının içinde tutmak gerekmektedir.

f. Kuyruk avukat, doktor ve benzeri siyasi asalakları bir yandan teşhir etmek, bir yandan da çeşitli sorumluluklar vermek; onları olayların göbeğine itmek, onları olayları ile baş başa bırakmak ve geriden de yardımcı olmak gerekmektedir.

g. Terörün çıkarlarına alet olanların feci sonlarını, terörü teşhir çalışmalarıyla birlikte ele almak ve değerlendirmek gerekmektedir.

3. Uzun Vadede:

a. Hızla ve ek tedbirler ile bölgeyi genel mali-sınai yapıya entegre etmek gerekiyor. Bölge dinamiklerini harekete geçirici, böyle insanlarının güç ve enerjisinden istifade ile onlara tatlı karlar getirecek ancak, genel ekonomik yapının istikrarının bozulması halinde, ya da genel ekonomik yapıdan uzaklaşıldığında batan projeler üretmek gerekmektedir..

b. Bölge insanının ağalardan, aşiret bağlarından, genel terörizmden bağımsız olarak Türk siyasal ve sosyal hayatına adaptasyonu için gerekli düzenlemeler topyekün yürütülmelidir. Bu konuda kalıcı ve akılcı projeler üretilmelidir.

c. Bölge yerel motiflerinin varlığını kabul temelinde, yurttaşlık bağlarını güçlendirici çalışmalar yürütülmelidir. Bu çalışmalar neticede genel ulusal değerleri egemen kılıcı olmalıdır.

d. Bölge insanına idari, adli ve asayiş tedbirlerinin gerekliliği kavratılmalıdır. Bu gereklilik her an hissettirilmeli ve uygulamanın başarısı ya da başarısızlığından kendilerinin pay sahibi olduğu kavratılmalıdır.

Beşinci Bölüm

Abdullah Öcalan'dan İnciler

Kürtler, PKK ve Abdullah Öcalan isimli kitabımızda olduğu gibi *Üçgendeki Tezgah*'ta da "Apo'dan İnciler"i okuyucunun dikkatine sunuyoruz:

- İçimizde böyle bir sürü köylü kurnazlıkları türemiş. Son günlerde duyuyorum, para yollayın, silah yollayın diyenler var. Sen ne yapıyorsun orada be serseri? Şimdi bazılarının moralini bozmak istemiyorum tabi.

- Ben elin körünü, topalını, hastasını da PKK'nın sırtında veya kendi sırtımda taşımam.

- Türkiye devrimciliğinden bahsettik. 20 yıldır organize olmamış, eklem bağlamamış bir devrimcilik! Pat devrilir. Böyle devrimcilik mi olur? Devrim uğruna ben mi kalkıp gideyim? Ben mi icat ettim devrim sözcüğünü?

- Genel bilgiler toplamını, eşeğin sırtına yüklediğimiz kitapların durumuna benzetebiliriz. Kafaya böyle bir sürü bilgi doldurmak eşeğin sırtına kitap yüklemek gibidir.

- Bence can çekişenlere bir tekme de biz vurmalıyız.

- Türkiye'de de bir demokrasi düzeyi var. Bu demokrasi kimin için? En çok kim yararlanıyor? Dağdaki çoban bile diyor ben özgürüm. Ben şunu söylüyorum; bu özgürlükler yerinde midir?

Kaynak: Abdullah Öcalan, Ocak 1992 Çözümlemeleri isimli broşür..

- Mustafa Karasu'nun niyeti ne olursa olsun, Mehmet Şener'in politikasına alet olmuş birinci, bir numaralı kişidir.

- Her gün bin ilişki kurar, bin ilişki yıkarım. Siyasal, örgütsel, duygusal, ideolojik de. Yani satılmışsınız.

- Benim de bazı saplantılarım oldu. Tanrı saplantısından tutalım, başka saplantılara kadar, bir çok saplantı... Bak doğru, bazı arkadaşlar tutkulardan, saplantılardan bahsediyorlar. Benimkini anlatsam dehşete kapılırsınız.

- Tanrıyı aşabilir miyim, aşamaz mıyım? Benim bir özelliğim de süreçleri zayıf yaşamam. Bu Tanrı'dan kopuş aslında nedir? Tanrı'dan, ideolojiden kopulmadır.

- SHP'ye girin dediğimde, birçok eyalet ters çalışma yapmış. Bazı soytarılar, onları ileride görürsem hesabını soracağım, yönlendirmenin bizim tarafımızdan olduğunu bildiği halde, bu taktik gelişmeyi nasıl kullanalım diye düşünüyorlar.

- Zaten İranlılarla alt düzeyde de olsa bir dostluk var. Gücümüzü takdir ettiklerini ve ilişkileri ileri düzeye yansıtmak istediklerini belirtiyorlar.

- Bence T.C.'nin bütün taktikleri ve politikası bitmiştir.

- Anayasanız zorbacıdır, bu yemini irademizle okumuyoruz, bu baskıyla birlikte biz buraya geldik, bu ses oraya (TBMM) yansıdı.

- Ben ne yapayım? Siz basit kadınlığınızı konuşturuyorsunuz.

- Ben de Apocu olmaya çalışıyorum. Benim Apo olmakla, Apocu olmam aynı şey değil. Apo olmak ayrı, Apocu olmak ayrı.

- Dünyanız, arkanız koca bir iflas, uçurum. Hatta hepiniz idamlıksınız, gerçekten böyle.

- Şimdi kadın-erkek ilişkilerini söz konusu ettik. Bazıları yargılandı, onu da gördünüz. Bunlar gidiyorlar ahır kültürünü geliştiriyorlar. Sığınaklardaki o vahşi ilişkiyi dün de anlattınız. Burada, hayvani.

- Ben Allahımla yıllarca uğraşmış adamım. Allahımla delicesine pençeleştim.

- Bazıları benimle dalga geçmek isterler. Bazıları bana Bekaa'nın bilmem neyi diyorlar. Doğrudur, ben buraya sokulmuşum, çıkamıyorum. Doğru, ayıp değil. Benim mevziim bu kadar. Ben ne yapayım? Aklım kabiliyetim buna elveriyor.

Kaynak: Parti Önderliğinin Kasım1991 Çözümlemeleri isimli PKK yayını.

- İslamiyet bir emperyalist ideoloji olarak başladı.

- Refah, en tehlikeli kirli güçtür. (RP için)

- Şimdi Türk halkı da PKK'laşırsa, sen o zaman seyreyle dünyanın halini.

- İslam'ın Kürt milli rengine bürünmesi sağlanamadı. Bazı tarikatlar ve mezhepler var... Bir Saidi Nursi var, bir Şeyh Sait var, şeyh tarikatları var, Nakşiler var... Hepsi İslam emperyalist ekollerin ajan temsilcileri durumundadırlar.

- Çocukluğumda çevrede gerçekten halen birçok köylüm sağdır, söylerler; "ipini koparmış adam" derlerdi.

- Bir gün fıstık ağacının altındayım, babamın söylediği söz çok açıktı; "Abdullah'ın alnında fetih işareti vardır."

- Anam bana çok dayak atardı. Ve daha sonra ilk eylemlerime onun dayak baskısı altında başladım. Ben birçok çocuğun başını kırdım, saldırıya da geçtim.

- Annem çok kavga ederdi. Her gün komşularıyla kavga, her gün babamla kavga, her gün benimle kavga. Dağ şeyi, biraz da zaten buna bir tepki olarak baş gösterdi. Erkenden bir dağ şeyi gelişti sanıyorum. Ondan bu sistem kafamı tutmadı.

- O açıdan aile beni yargılamaya başladı: Bu fazla namuslu biri değil... Kürtçe bazı lakaplarım da vardı; ipini koparmış manasında.

- Bütün köylüler başımıza dikilmiş, benimle babamın kavgasını seyrediyor. Oldukça hırpalandım. Tabii çok zor duruma düştüm. O hırsla eve gittim. O'nun bir cüzdanı vardı, para saklıyordu. Babamın cüzdanından 10 lirayı çaldım.

- Çok korkak bir çocuktum, onu hemen size söyleyeyim. O insanlardan 40 metre öteden çekine çekine, kaçına kaçına...

- Babam tabii onların dostu idi. Kesin Ermeni dostu idi. Ve o terbiyeyi de biraz ondan aldım.

- Ben çok dualar ezberledim. Din hocasının hakkımdaki yargısı; "Abdullah, sen bu hızla gidersen uçarsın, evliya olursun."

- Bende kesinlikle askeri okullar fikri vardı. Önce İslamiyet'te, işte El Ezher Üniversitesi'ne kadar gidebilirim diyordum.

- Yılanlardan çok çekiniyorum, korkuyorum. Yılanla en çok kavga eder duruma gelmişim. Aileden çok çekiniyorum, aile ile çok kavga ediyorum. Çok köklü endişe ve korkularla yaşayan biriyim.

- Babalar beni mazur görsün, 44 yaşında bir çocuğum ben.

- Gazeteci Çetin Emeç zeki birine benziyor sanırım. En son yazılarından birinde beni değerlendirmeye almıştı. Ölmeden bir hafta önce.

- Şimdi Mumcu'nun sık sık ortaya atmaya çatıştığı geçmişimi anlatacağım, o 1975'ten sonra.

- Annemin beni bir suçlaması daha vardır; 'Sen bu kafayla gidersen, kimse sana kız vermez,' isabetli bir değerlendirme. Kimsenin bana kız vermemesini hala anlayamıyorum.

Kaynak: 21. 12. 1992 tarihli Lazkiye konuşmalarından

- SHP'nin yutulmasını düşünüyordum. Devletle olmasına rağmen, SHP gittikçe küçülüyor.

- Doğru Yol adayları bile bize destek veren kişilerdi.

Kaynak: 23.12.1992 tarihli Lazkiye konuşmalarından.

- Bir İngiliz gazeteci bana sordu: "Kendini tarif eder misin?" Senin kapasiten beni anlamaya yetmez dedim. Verilecek en iyi cevaptır aslında.

- Apo, çok önemli bir yaşantının sahibidir. Çok dikkat edilmeli, hatta yüzyıllar boyunca. Çünkü, çok önemli öğretici yanları var (kendisi için söylüyor).

Kaynak: 24.12.1992 tarihli Lazkiye konuşmalarından.